

มือ
ของฉัน
เหมือนจะ
ชอบฉัน
นะ

ทดลองอ่าน

我的医生
好像喜欢我

ทดลองอ่าน

เขียน : หมวกูเว่ยเถาจื่อ 蘑菇味桃子
แปล : เตี่ยวหลิงซิงซิว

พิมพ์ครั้งที่ 1

JAMSAI

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ความสุขเล็กๆ ที่เรียกว่ารัก

我的医生好像喜欢我
หมอของฉันเหมือนจะชอบฉันนะ

蘑菇味桃子
หมักรูเว่ยเถาจื่อ

เฉียวหลิงซิงซิว แปลา

"หากผมบอกว่าผมอยากดูแลคุณ คุณจะให้โอกาสนี้กับผมไหม"

คำนำ

สวัสดีค่ะนักอ่านที่รัก วันนี้แจ่มใสมีนิยายแนวใหม่ ร้อนๆ หอมกรุ่นกลิ่นรัก มาเสิร์ฟค่ะ

With Love เป็นเบรอนด์น้องใหม่ของแจ่มใส แต่ประสบการณ์การคัดสรร และสร้างสรรค์นิยายรักนั้นไม่ใช่มือใหม่แน่นอนค่ะ With Love มีความมุ่งมั่นที่จะมอบประสบการณ์ความสุขที่หลากหลายมากยิ่งขึ้น ทุกๆ เรื่องราวเราได้คัดสรรด้วยความรักและความปรารถนาดีที่จะส่งต่อความสนุกนี้ไปถึงมือของนักอ่านทุกๆ ท่าน เพื่อให้นักอ่านของเราได้รับความสุข ความสนุก รวมไปถึงได้ซาบซึ้งกับความรักของเหล่าตัวละครในเรื่อง

'หมอของฉันเหมือนจะชอบฉันนะ' เป็นนิยายแปลจีนรักร่วมสมัยเรื่องแรกภายใต้เบรนด์ With Love เล่าเรื่องราวของ 'ลู๋จยา' นักแข่งมอเตอร์ไซค์สาวที่ประสบอุบัติเหตุจากการซ้อมแข่งมอเตอร์ไซค์ โดยที่ 'ฮว่าถึง' ผู้มาร่วมซ้อมแข่งเสียชีวิตในที่เกิดเหตุ ลู๋จยาจึงตกเป็นผู้ต้องสงสัยในทันที นอกจากนั้นลู๋จยายังต้องไขข้อสงสัยที่ว่าทำไมแพทย์หนุ่มผู้แสนเพียบพร้อมอย่าง 'เฉิงอี่เหิง' จึงกล้าเติมพันทุกสิ่งเพื่อช่วยเหลือเธอ ถ้าเขาแค่ช่วยเหลือเธอตามจรรยาบรรณแพทย์จริงๆ คงไม่มีความจำเป็นใดๆ ต้องรับเธอไปดูแลต่อหลังจากพบว่าเธอถึงแตกและโดนไล่ออกจากสโมสร ความเอาใจใส่ของชายหนุ่มทำให้หัวใจของหญิงสาวที่เคยแต่เป็นฝ่ายแอบรักมาตลอดเริ่มหวั่นไหว จนต้องไปตั้งกระทู้เล่าเรื่องราวในเว็บไซต์หวังให้ชาวเน็ตช่วยไขปริศนาหัวใจครั้งนี้

จะเป็นเพราะเขาแอบชอบเธออย่างที่คุณคิดหรือไม่ และการตายอย่างปริศนาของคุณแข่งแท้จริงแล้วมีเบื้องหลังอย่างไร ความสนุกสนานของเรื่องราวความรักที่ทั้งสุข เศร้า สมหวัง ผิดหวัง และการต่อสู้เพื่อความฝัน รวมอยู่ในนิยายเรื่องนี้ รอให้นักอ่านทุกท่านพลิกหน้าถัดไป... เพื่อค้นหาคำตอบทั้งหมดไปพร้อมๆ กัน

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำ ตัวละคร

- ลู่อญา นักแข่งรถมอเตอร์ไซค์สาวผู้มีภาพลักษณ์แข็งกระด้าง หยิ่ง และเย็นชาเวลาออกสื่อ ทว่าภายใต้เปลือกนอกนั้นกลับซุกซ่อนหญิงสาวน่ารักผู้รักการเฝ้าทั่มอยเอาไว้ งานอดิเรกของเธอคือการตั้งกระทู้เฝ้าทั่มกับเพื่อนชาวเน็ตในเว็บโต้วับัน
- ฮว่าถึง นักแข่งรถมอเตอร์ไซค์สาวสวยเจ้าของฉายา 'Queen of Devil' คู่แข่งของลู่อญา เพราะภาพลักษณ์ที่ดูบอบบาง อ่อนโยนสมเป็นหญิงสาว ทำให้เธอได้รับความนิยมในหมู่แฟนคลับนักแข่งรถเป็นอย่างมาก
- เจิงอี้เหิง แพทย์หนุ่มหล่อสุดเพียบพร้อมผู้ยอมเสี่ยงอนาคตและชื่อเสียงของตัวเองเพื่อผ่าตัดตาให้กับลู่อญา ชายหนุ่มชอบทำตัวติดดิน ทำให้ผู้คนเข้าใจว่าเขาเป็นแค่แพทย์ธรรมดาๆ
- หมิ่นลู่ แอร์โฮสเทลสาวสวยผู้มาพร้อมความมั่นใจเต็มเปี่ยม เธอเป็นเพื่อนที่สนิทที่สุดของลู่อญา
- เว่ยอั้ง นักแข่งรถมอเตอร์ไซค์หนุ่มสุดฮอต รุ่นพี่ร่วมสโมสรของลู่อญา เขาตกหลุมรักหมิ่นลู่ตั้งแต่วแรกพบ
- จื่อฮวา หลานสาวของประธานเงินผู้ถูกจับคู่กับเจิงอี้เหิง สาวสวยนักธุรกิจผู้มีความทะเยอทะยาน เฝิงเรี่ยนจบและกำลังทำธุรกิจด้านอุปกรณ์การแพทย์
- โจวข่าย นักวิจัยอัจฉริยะ เพื่อนรุ่นพี่สมัยเด็กของลู่อญาและหมิ่นลู่ ชายหนุ่มเป็นไม้เบื่อไม้เมากับลู่อญามาตลอด

บทที่ 1

'ไต่ฉบับ'*

กลุ่ม 'สายเม้าท์มาแล้วจ้า'

'หมอบของฉันเหมือนจะชอบฉันนะ'

ผู้เขียน เจสสิก้า (เรื่องรัก)

เหมือนในหัวข้อกระทู้เลย จริงๆ ก็ไม่รู้หรอกว่าเจ้าของกระทู้หลงตัวเองไปหรือเปล่า แต่รู้สึกว่าคุณหมอบกำลังแอบชอบเจ้าของกระทู้อยู่นิดๆ

เจ้าของกระทู้ขอเรียกคุณหมอบว่า ฉ. แล้วกันนะ

ฉ. เป็นคนตัวสูงมาก เจ้าของกระทู้สูงหนึ่งร้อยเจ็ดสิบเอ็ดเซนติเมตร แต่เวลาจะมองหน้า ฉ. ก็ยังต้องเงยหน้าขึ้น ฉ. เป็นคนผอม ผิวขาว และดูเด็กกว่าอายุด้วย เขาดูเป็นพวกเด็กเรียนมากๆ แบบว่ามีอร่าของคนเก่ง ในความรู้สึกของเจ้าของกระทู้ ฉ. แอบมีเมืมน่ารักๆ อยู่นะ ปกติแล้วคนเป็นหมอบมักจะมีท่าทางนิ่งๆ ไซ้แหล่ๆ เจ้าของกระทู้เองคิดว่า ฉ. ก็น่าจะต้องเป็นแบบนั้นเหมือนกัน แต่ว่า ฉ. กลับเป็นกันเองมากๆ

* ไต่ฉบับ (Douban) เครือข่ายสังคมออนไลน์ของจีนที่ให้ผู้ใช้งานลงทะเบียนแล้วสามารถบันทึกข้อมูลและสร้างเนื้อหาเกี่ยวกับภาพยนตร์ หนังสือ เพลง เหตุการณ์ล่าสุด และกิจกรรมในเมืองจีน ลักษณะคล้ายๆ กับเว็บไซต์พันทิป

ปกติแล้วเจ้าของกระทู้ก็จัดว่ารูปร่างหน้าตาดีอยู่นิดหน่อย ถ้ายังแต่งตัวก็จะยิ่งดูดีขึ้นอีก แต่ตอนนี้เจ้าของกระทู้กำลังบาดเจ็บเลยโทรมมากรู้ตัวเลยว่าช่วงที่อยู่โรงพยาบาลนี้ต้องไม่สวยแน่นอน ส่วน ฉ. ในมุมมองของเจ้าของกระทู้นะ เขาเป็นคนที่มีความพลักษณ์ดีมาก ๆ ยิ่งตอนสวมเสื้อกาวน์ด้วยเนี่ยยิ่งดีมากขึ้นไปอีก เจ้าของกระทู้แหละใส่ใจกับการแต่งตัวของผู้ชายนะ อีจ

เรื่องราวทั้งหมดนี้มันเริ่มต้นขึ้นเมื่อครึ่งเดือนก่อน ตอนนั้นเจ้าของกระทู้เกิดอุบัติเหตุรถถล่มจนขาหัก...

ลูจยากำลังกินขนมที่เจ๋งอึ้งหึ่งซื้อไว้ให้พาลงใช้นี้สามนิ้วบังคับเมาส์ เธอกำลังดูการแข่งรถเอฟวัน* พร้อมๆ กับอ่านกระทู้ในไต้หวัน การแข่งขันดำเนินไปอย่างดุเดือดและกำลังเข้าสู่จุดพีค รถของสองนักแข่งที่มีโอกาสจะได้แชมป์ขยับตีคู่กันมาจนเกือบจะชนกันแล้ว ทำให้ผู้ชมพากันส่งเสียงกรี๊ดร้องออกมา

นักแข่งทั้งสองคนกำลังขับเคี่ยวกัน หากมีใครคนใดพลาดพลั้งก็หมายความว่าจะต้องพ่ายแพ้ไปทันที ทว่าในเวลาสำคัญแบบนี้กลับมีรถแข่งอีกคันที่อยู่ด้านข้างๆ เกิดลื่นไถลมาชนเข้ากับหนึ่งในรถของนักแข่งที่ขยับตีคู่กันมาในทีแรก ส่งผลให้รถอีกคันแข่งไปได้ในเสี้ยววินาที เสียงตะโกนดังขึ้นอีกครั้ง และแล้วการแข่งขันก็สิ้นสุดลงท่ามกลางเสียงกรี๊ดร้องของแฟนๆ

ลูจยาปิดหน้าต่างการแข่งขันรถลง เธอยึดตัวบิดขี้เกียจแล้วเปิดหน้ากระทู้ในกลุ่มไต้หวันขึ้นมาอีกครั้ง

กระทู้ 'หมอบของฉันเหมือนจะชอบฉันนะ' ในกลุ่ม 'สายเม้าท์มาแล้วจ้า' มีคนมาแสดงความคิดเห็นเกินกว่าร้อยหน้า

* การแข่งรถเอฟวัน (F1) หรือฟอร์มูลาวัน (Formula One) มีชื่อเป็นทางการว่า FIA Formula One World Championship เป็นการแข่งขันระดับสูงสุด

'ว้าว! บทรักสุดคลาสสิกเริ่มต้นแล้ว ฉันได้กลิ่นอะไรหวานๆ นะ เจ้าของกระทู้โรยน้ำตาลอีกหน่อยสิ'

'ช่วงนี้เหมือนจะกำลังนิยมผู้ชายโฉบหมาปาน้อย* กับลูกหมาน้อย** กัน แต่มีแค่ฉันคนเดียวหรือเปล่าที่ไม่รู้ว่าหมาปาน้อยกับลูกหมาน้อยนั้น หมายถึงอะไรอะ'

'ทำไมเจ้าของกระทู้ขาหักแล้วยังเดินไปชนต้นดอกท้อ*** ได้อีกล่ะ! ฉันเนี่ย! ขายังดีอยู่แท้ๆ แต่กลับไม่มีปัญญาเดินไปชนอะไรเหมือนเจ้าของกระทู้สักอย่าง'

'จ. อายุน้อยกว่าเจ้าของกระทู้กี่ปีนะ'

'เจ้าของกระทู้ตอบกลับ : ถามว่า จ. อายุน้อยกว่าเจ้าของกระทู้กี่ปีหรือ อืม... น่าจะสักสามสี่ปีมั้ง จ. ดูเด็กกว่าอายุมาก แล้วก็เจ้าของกระทู้บังเอิญแอบไปเห็นใบตรวจสุขภาพของ จ. มา ดูเหมือนเขาจะสูงร้อยแปดสิบหก จุดห้าเซ็นต์เนาะ'

'เขียนออกมาได้ขนาดนี้ เจ้าของกระทู้ต้องเป็นนักเขียนแน่ๆ'

'คนสมัยนี้คิดเยอะจัง มีคนมาเขียนกระทู้อะไรสักอย่างก็ท้าวว่าเขาเป็นนักเขียนซะหมด แล้วต่อให้เขาเป็นนักเขียนจริงก็เขียนให้อ่านกันฟรีๆ ปะจะโวยวายอะไร'

เมื่อครึ่งเดือนก่อน ลู่จยา นักแข่งมอเตอร์ไซค์สาวเกิดอุบัติเหตุรถมอเตอร์ไซค์ล้มทำให้ขาหัก คุณหมอผู้รับผิดชอบของเธอดีแจ้งว่าสภาพร่างกายของลู่จยาไม่เหมาะจะทำการผ่าตัด และพวกเขาก็ไม่ยินดีจะรับความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นจากการผ่าตัดจึงเสนอให้เธอตัดขาทิ้ง ในสถานการณ์เช่นนี้ เจิงอี้เหิงที่เป็นหมอกระดูกจึงต้องเผชิญหน้ากับอุปสรรค

* หมาปาน้อย เป็นคำสแลง ใช้เรียกผู้ชายที่อายุน้อยกว่า มีนิสัยชอบอ่อน ปกป้องแฟนได้

** ลูกหมาน้อย เป็นคำสแลง ใช้เรียกผู้ชายอายุน้อยกว่าที่ดูขี้อ้อน ซึ้ง ดูเหมือนลูกหมาตัวน้อยๆ

*** เดินไปชนต้นดอกท้อ หมายถึงช่วงที่จะมีความรักหรือมีคนมาชอบ

และรับแรงกดดันมหาศาลเพื่อทำการผ่าตัดกระดูกให้เธอ

ตอนนี้ลู่อายาวงขาข้างที่เข้าฝือกไว้บนโต๊ะคอมพิวเตอร์ของเจิ้งอี้เหิง เล่นอินเทอร์เน็ตด้วยท่าทางสุดประหลาด เจิ้งอี้เหิงยกแก้วนมเข้ามาให้หญิงสาว พอเห็นท่าทางแบบนั้นเข้าก็หลุดปากทักออกไป

"คุณวางขาแบบนั้นไม่เมื่อยขาหรือไง เอ้า! ตีมนมสักหน่อย แล้วก็อย่ากินขนมเยอะนักสิ คุณเป็นนักแข่งมอเตอร์ไซค์นะ ต้องรักษาหุ่นด้วยไม่ใช่เหรอ"

ลู่อายาไม่ยอมละสายตาจากหน้าจอคอมพิวเตอร์ ซ้ำยังไม่ใส่ใจเจิ้งอี้เหิง ที่เดินเข้ามาด้วย ทำให้เขาไม่พอใจที่ถูกเมินจึงพยายามดึงความสนใจของเธอ ด้วยการเข้าไปใกล้ๆ แล้วถามขึ้น

"คุณดูอะไรอยู่หรือถึงได้ยิ้มมีความสุขขนาดนี้"

ลู่อายาตกใจจนเกือบจะตกจากเก้าอี้ เจิ้งอี้เหิงจึงรีบเข้าไปพุงเอาไว้ หญิงสาวหันขวับไปมองเจิ้งอี้เหิงทันที เธอกลั้วว่าความคิดในหัวของตัวเอง จะหลุดลอดออกมาให้เขารู้ เพราะไม่คิดว่าเจิ้งอี้เหิงจะเอาแก้วนมมาวางไว้ให้เธอตรงหน้าคอมพิวเตอร์ แล้วเขายังยื่นหน้าเข้ามาหาอีกทำให้ลู่อายาร้อนรอนอยากจะปิดหน้าจอ

ทว่าขาที่เข้าฝือกยังวางพาดอยู่บนโต๊ะคอมพิวเตอร์ จะเอาขาลงจากโต๊ะตอนนี้ก็ไม่มีทันแล้ว และจะปิดหน้าจอก็ไม่ทันเหมือนกัน เธอจึงตัดสินใจพุ่งตัวเข้าไปพร้อมกางแขนออกเพื่อบังหน้าจอคอมพิวเตอร์ไว้ ด้วยความที่โต๊ะคอมพิวเตอร์นั้นไม่ได้ใหญ่อะไรนัก พอมาเจอกับการออกท่าทางเกินกว่าเหตุของลู่อายาจึงทำให้แก้วนมล้มคว่ำ นมก็หกกระจายเต็มโต๊ะ และมีส่วนไหลลงมาเปรอะตัวของลู่อายา

"แม่เจ้า!" ทั้งสองคนอุทานออกมาเป็นเสียงเดียวกัน

สิ่งแรกที่เจิ้งอี้เหิงทำคือดึงกระดาษทิชชูออกมาช่วยเช็ดนมที่เลอะเสื้อผ้าของลู่อายา ส่วนเธอยังกอดจอคอมพิวเตอร์ไว้แน่น รวากับแม่ไก่กำลังปกป้องลูก

จากหมาป่าที่จะเข้ามาทำร้ายอย่างไรอย่างนั้น

เนิงอี่เหิงช่วยเซ็ดนมที่เลอะเสื้อผ้าของลู๋จยาจนเสร็จ ก่อนจะขมวดคิ้ว แล้วเอ่ยขึ้นว่า "ไม่ได้ คุณต้องไปเปลี่ยนเสื้อผ้านะ"

ลู๋จยาไม่ได้ฟังว่าเนิงอี่เหิงกำลังพูดอะไรเพราะใจยังคงจดจ่ออยู่กับ จอคอมพิวเตอร์ที่ตัวเองกอดเอาไว้ เนิงอี่เหิงเห็นอย่างนั้นจึงถามออกไปด้วยความงุนงง "ในคอมพิวเตอร์มันมีอะไรที่คนอื่นเห็นไม่ได้หรือไง"

ลู๋จยาอยู่ปากแล้วส่ายหน้าอย่างแรง "ไม่มีอะไร"

"แล้วทำไมถึงให้ผมดูไม่ได้ล่ะ" เนิงอี่เหิงซักไซ้ต่อ

"ให้ดูก็ได้" ลู๋จยาหมุนหน้าจอคอมพิวเตอร์มาทางตัวเอง จากนั้นก็ กดอะไรอยู่สองสามที ก่อนจะหันหน้าจอกลับไปทางเนิงอี่เหิง เธอกดเปิดคลิก การแข่งรถเอฟวันแล้วเริ่มเล่าเรื่องการแข่งกับซอดที่เด็ดที่สุดในการแข่งขันนี้ ให้เขาฟังว่ารถคันหนึ่งสับตรรกคู่แข่งออกไปได้ยังไง แถมยังมีอยู่ตั้งหลายครั้ง ที่รถคันนั้นเกือบจะไปชนท้ายรถของคนอื่น แต่กลับสามารถหลบหลีกได้อย่าง คล่องแคล่วราวกับว่านักแข่งกำลังแสดงมายากล

ทว่าหากการแสดงมายากลนั้นเกิดความผิดพลาด พวกเขา ก็อาจจะต้อง จ่ายด้วยชีวิต

ในเวลาเพียงไม่นาน เนิงอี่เหิงก็ถูกการแข่งรถเอฟวันดึงดูดความสนใจ จนเขาลืมไปว่าจะถามอะไรลู๋จยา

การแข่งขันนั้นดูเด็ดเร้าใจจนเนิงอี่เหิงเปลอกำมือแน่นขณะดู

"ดูการแข่งขันนี้ยังไงก็ต้องเห็นฉากน่าหวาดเสียวและอันตรายจริงๆ สินะ" เขาเพิ่มพ้ำกับตัวเองหลังจากการแข่งขันจบลง

ลู๋จยาส่งเสียงหัวเราะแห้งๆ และพยายามฉีกยิ้มออกมา "เอาล่ะๆ คุณก็ดูจบแล้ว ทีนี้ช่วยออกไปก่อนได้ไหม ฉันจะเปลี่ยนเสื้อผ้านะ"

"อ้อ" เนิงอี่เหิงเตรียมตัวเดินออกจากห้องไปอย่างว่าง่าย

ลู๋จยาถอนหายใจอย่างโล่งอก เธอกดปิดหน้าจอการแข่งขันรถเอฟวัน

ที่ว่าเจิ้งอี้เหิงดันเหลือบตาไปมองหน้าจอคอมพิวเตอร์โดยไม่ตั้งใจจึงเห็นว่าหน้าเว็บไซต์ที่ยังไม่ได้ถูกปิดนั้นคือหน้ากระทู้ในไต้หวันซึ่งมีหัวข้อเขียนเป็นตัวหนาว่า 'หมอบของฉันเหมือนจะชอบฉันนะ'

เจิ้งอี้เหิงยิ้ม ในที่สุดเขาก็ได้รู้สึกที่ว่าลู่จยาปิดบังอะไรไว้ จากนั้นจึงเดินออกมาจากห้องแล้วปิดประตู

หลังทำความสะอาดตัวและเปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จเรียบร้อยแล้ว ลู่จยาก็กลับมานั่งยกขาพาดโต๊ะคอมพิวเตอร์อีกครั้ง จากนั้นเธอก็จกตแก่ไขกระทู้

'อัฟเดต วันที่สิบเอ็ดมกราคม --- ออรักระจาย'

ตอนเจ้าของกระทู้กินขนมที่ ฉ. ซื้อมาให้ ระหว่างเตรียมตัวจะอัฟเดตกระทู้ก็ปรากฏว่า ฉ. ถือแก้วนมเข้ามาในห้อง เขาเกือบจะเห็นกระทู้แล้ว! ยังดีนะที่เจ้าของกระทู้ฉลาดเลยปิดหน้าจอไว้ทันพอดี ทว่าผลคือเจ้าของกระทู้ทำแก้วนมหก แต่ว่า ฉ. ก็รีบดึงกระดาษทิชชูมาช่วยเช็ดนมที่หกเลอะตัวเจ้าของกระทู้ด้วย ตอนที่เขาเช็ดหน้าให้เจ้าของกระทู้นะ...แววดตาที่แสนจะอบอุ่นของเขานั้น...เจ้าของกระทู้เกือบจะสติหลุดไปแล้ว'

ลู่จยาเรียบเรียงข้อความเสร็จเรียบร้อยแล้วจึงกดส่งออกไป หลังจากนั้นก็มีคนเข้ามาแสดงความคิดเห็นใหม่ทันที

'อยู่ๆ ก็หวานขึ้นมาเลย แบบนี้แสดงว่าเจ้าของกระทู้กับ ฉ. อยู่ด้วยกันใช่ไหม'

'ฉันก็อยากขาหักบ้าง! ส่ง ฉ. มาให้ฉันบ้างได้ไหม!'

ลู่จยากินขนมห่อสุดท้ายด้วยความอิมเอิบใจ เธอเลือกตอบกลับบางความคิดเห็นที่รู้สึกว่ามันน่าสนใจ หนึ่งในนั้นคือความคิดเห็นที่ถามว่า...

'เจ้าของกระซู่ช่วยเล่ารายละเอียดตอนที่ได้พบกับ ฉ. ให้ฟังหน่อย
ได้ไหม ฉ.น้อยากรู้รายละเอียดอะ (แหวตาเว้าวอน)'

ถ้าจะให้พูดถึงสาเหตุที่ทำให้ลู๋จยากับฉิ่งอี่เหิงได้พบกัน ยังไงก็ต้อง
พูดถึงอุบัติเหตุที่เกิดขึ้น เรื่องราวทั้งหมดเป็นแบบนี้...

ในกลางดึกของคืนหนึ่งเมื่อครั้งเดือนก่อน ลู๋จยานักแข่งมอเตอร์ไซค์สาว
มืออาชีพกำลังเตรียมตัวจะเข้าร่วมการแข่งขันมอเตอร์ไซค์หญิงทางเรียบ
ชิงแชมป์เอเชียรอบชิงชนะเลิศ ทว่าก่อนการแข่งขันหนึ่งวันเธอกลับได้รับ
คำเชิญจากฮว่าถึงซึ่งเป็นนักแข่งอีกคนให้มาร่วมซ้อมแข่งกันนอกรอบ

ตอนแรกลู๋จยาก็คงปฏิเสธ แต่สุดท้ายทนการรบเร้าของฮว่าถึงไม่ไหว
จึงตอบตกลงไป ทั้งคู่ใช้ความเร็วสูงมากในการซ้อม และตอนที่แข่งกันอยู่นั้นเอง
รถของลู๋จยาก็ไปชนเข้ากับสิ่งกีดขวาง เมื่อลู๋จยาฟื้นขึ้นมาอีกทีก็พบว่าตัวเอง
นอนอยู่ในโรงพยาบาลแล้ว เธอได้กลิ่นน้ำยาฆ่าเชื้อ เห็นชายชาวถูกแขวนเอาไว้
ภายในห้องพักรักษาพยาบาลนั้นนอกจากเธอแล้วก็ไม่มีคนอื่นอีก

ในเวลานั้นลู๋จยายังไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นบ้าง เธอจำได้แค่เพียงรางๆ ว่า
ตัวเองขี่รถชนเข้ากับสิ่งกีดขวางจนตัวลอยออกจากรถ ส่วนรถมอเตอร์ไซค์นั้น
ไถลไปไกล และยังไม่ทันจะได้โทรแจ้งตำรวจเธอก็หมดสติไปเสียก่อน

สาเหตุที่ทำให้รถลื่นไถลจนไปชนสิ่งกีดขวางก็เพราะหลังขี่รถออกไป
ได้ไม่นาน จู่ๆ สภาพอากาศก็แปร่งอย่างกะทันหัน ท้องฟ้าจากที่เคยเปิดโล่ง
จนเห็นแสงจันทร์ก็กลับมีหมอกหนาทึบ ลมพัดแรง แล้วไม่นานฝนก็
เทกระหน่ำลงมา ในความทรงจำของลู๋จยา เมือง อ. ไม่มีฝนตกหนักขนาดนี้
มานานแล้ว ทว่าคืนนั้นท้องฟ้าราวกับมีรูรั่ว ฝนจึงเทลงมาอย่างหนัก

ลู๋จยาลุกขึ้นนั่งหลังจากนอนอยู่บนเตียงผู้ป่วยมานาน เธอหวด
บริเวณท้ายทอยของตัวเองตรงจุดที่ยังรู้สึกเจ็บมาก หลังจากนั้นสักพัก

ก็มีนางพยาบาลเดินเข้ามาในห้อง เมื่อเห็นว่าลู่จยาตื่นแล้วนางพยาบาลจึงตรวจเช็กการตอบสนองด้วยการเปิดเปลือกตาของเธอออกดู ก่อนจะตรวจอาการทั่วๆ ไป นางพยาบาลบิ๊บๆ เคาะๆ ที่ขาของลู่จยา สุดท้ายจึงหยิบปากกาออกมาขีดๆ เขียนๆ อะไรอยู่สักพักแล้วเงยหน้าขึ้นถามว่า 'คุณตื่นแล้วยังรู้สึกเจ็บตรงไหนอีกหรือเปล่า'

ลู่จยามองขาตัวเองที่ถูกพันไว้ราวกับมัมมี่แล้วลองขยับมันเล็กน้อย ทันใดนั้นความเจ็บแปลบก็ไหลบ่าเข้ามาราวกับมีกระแสไฟฟ้าวิ่งไปทั่วทั้งร่างกาย ทำให้เธอส่งเสียงร้องออกมาอย่างลั่นไว้มืออยู่นอนเตียงพยาบาลดู

'ฉันบอกให้คุณขยับหรือไง! ยังอยากจะเก็บขาเอาไว้ไหม พวกเด็กแว้นนี่จริงๆ เลย คนหนึ่งตาย อีกคนขาหัก แล้วยังจะคิดว่าไม่เป็นอะไรอีก'

ลู่จยาไม่ได้สนใจคำว่า 'พวกเด็กแว้น' ที่บาดหูนั้น แต่ร้องถามออกไปว่า 'คุณว่าอะไรนะคะ! ใครตาย?'

'ก็ผู้หญิงคนนั้นที่แว้นกับคุณไงล่ะ เธอถูกส่งตัวมาที่โรงพยาบาลแล้ว แต่ช่วยชีวิตไว้ไม่ทัน'

ลู่จยายกมือขึ้นกุมขมับ คิดในใจ *พยาบาลบอกว่าฮว่าถึงตายแล้ว*
งั้นหรือ

มันจะเป็นไปได้ยังไงกัน ก็ตอนที่เธอชนเข้ากับสิ่งกีดขวางจนตัวลอยออกไปยังเห็นชัดๆ ว่ารถของฮว่าถึงชะลอความเร็วลงแล้ว เธอยังคิดว่าฮว่าถึงเป็นคนส่งตัวเธอมาที่โรงพยาบาลด้วยซ้ำ

'นี่คุณเข้าใจอะไรผิดหรือเปล่า' ลู่จยาร้องถาม

นางพยาบาลเอ่ยขึ้นเพื่อตัดรำคาญ 'ถ้าฉันคุณไปดูที่ห้องดับจิตเอาเองแล้วกัน' พูตจบหล่อนก็เดินออกไปจากห้องพักคนไข้ทันที

ลู่จยาพยายามดันตัวขึ้นจากเตียง เธอคิดจะตามไปถามนางพยาบาลให้รู้เรื่อง แต่นางพยาบาลคนนั้นก็หายตัวไปอย่างรวดเร็ว ตอนนี้เห็นเพียงคุณหมอมห่มสวมเสื้อกาวน์เดินเข้ามาในห้อง บนหน้าอกของเขามีป้าย

ตัวอักษรแบบซ่งถี่* สีสีน้ำเงินติดอยู่ เขียนไว้อย่างชัดเจนว่า 'แผนกกระดูก : เฉิงอี้เหิง'

คุณหมอเหิงที่ยืนอยู่ตรงหน้าลู่อุยามีดวงตาแดงๆ คล้ายว่าเขาเพิ่งจะร้องไห้มา อีกทั้งยังดูเหมือนว่าจะอดนอนมาหลายวันแล้วด้วย ชายหนุ่มมีท่าทางไม่ค่อยสดใสเท่าไรหรอก แต่ว่าออราของคนที่หล่ออย่างงี้ก็ปิดไม่มิด โดยเฉพาะความสูงของเขาที่ทำให้เธอต้องเงยหน้ามอง

สายตาของลู่อุยามหยุดนิ่งอยู่ที่ใบหน้าของคุณหมอหนุ่มและไม่ยอมย้ายสายตาไปไหน ดวงตาแดงๆ กับจมูกโด่งๆ นั้นทำให้เขาดูเหมือนตุ๊กตาหิมะในฤดูหนาว เธอรู้สึกว่าคุณคนนีถึงแม้จะรูปหล่อ แต่ก็ยังให้ความรู้สึกว่าเป็นคนที่มึนๆ ด้วย

นี่คือความรู้สึกของลู่อุยาหลังจากได้พบเหิงอี้เหิงครั้งแรก

คุณหมอเหิงอธิบายกับลู่อุยาอย่างรวบรัดว่า 'ถ้าตัดขา ต่อไปคุณจะไม่สามารถขี่มอเตอร์ไซค์ได้อีก' อธิบายจบเขาก็พูดต่อ 'มีตำรวจรออยู่ด้านนอกมาหลายวัน ตอนนี้อยู่ที่นั่นแล้ว จะให้ผมเรียกเขาเข้ามาไหมครับ'

ลู่อุยาคิดในใจ *นี่ฉันกลับไปหลายวันเลยหรือนี่*

ยังไม่ทันที่เธอจะตอบอะไรออกไปก็ได้ยินเสียงโวยวายดังมาจากทางด้านนอก ดูเหมือนว่าจะมีคนมากมายกำลังยืนออกันอยู่ด้านหน้าประตูห้องพักคนไข้ ลู่อุยามองประตูห้องพักที่ถูกผลักเข้ามาอย่างแรงจนกระจกผนังดังตึง หลังจากเสียงนั้นดังขึ้น คนกลุ่มใหญ่ก็ไหลทะลักเข้ามาในห้องราวกับกำลังเบียดกันเข้ามาในขบวนรถไฟใต้ดิน

คนกลุ่มนี้ถือไมโครโฟนกับกล้องเดินเข้าประตูห้องพักเข้ามาด้านใน คนสุดท้ายของกลุ่มคือตำรวจที่อยู่ในเครื่องแบบ บรรดานักข่าวยื่นชิตติดกันโดยไม่สนใจเสียงร้องของตำรวจที่พยายามห้ามปรามพวกเขา แสงแฟลชส่องกระทบใบหน้าของลู่อุยาไม่หยุด กล้องของนักข่าวเกือบจะแปะอยู่บน

* ซ่งถี่ (宋体) คือรูปแบบตัวอักษร (Font) ที่ใช้กันทั่วไปสำหรับพิมพ์ตัวอักษรในภาษาจีน ญี่ปุ่น และเกาหลี

หน้าของเธอแล้วด้วยซ้ำ

'ตำรวจมาที่นี่ทำไมกัน! คิดว่ามาเที่ยวสวนสัตว์หรือไง!!' ลู่จยาตะโกนออกไป

ตำรวจซึ่งโดนเบียดไปมาจนมีเงงถึงคิดขึ้นได้ว่าตนจะต้องห้ามปรามบรรดานักข่าวที่ต้องการทำข่าวอย่างบ้าคลั่ง ตำรวจหนุ่มผู้ไม่รู้จะทำอย่างไรดีได้แต่กอดเอวของนักข่าวที่เข้าไปประชิดตัวลู่จยาไว้แล้วใช้แรงดึงออกมา นักข่าวที่ถูกตำรวจกอดตัวไว้ก็ไม่ยอมแพ้ เขายกไมโครโฟนขึ้นสูงพร้อมกับตะโกนถาม

'ลู่จยา! ในฐานะที่คุณเป็นนักแข่งรถมืออาชีพ คุณเองก็น่าจะทราบถึงอันตรายในการแข่งรถกันเองแบบนั้น คุณมีอะไรอยากจะพูดเกี่ยวกับคุณฮว่าถึงที่เสียชีวิตในการแข่งครั้งนี้ไหมครับ'

สีหน้าเรียบเฉยไร้อารมณ์ของลู่จยาเปลี่ยนไปเล็กน้อย ในสมองมีแต่คำถามว่า 'ฮว่าถึงตายจริงหรือเปล่า' ความคิดนั้นแวบผ่านมาแล้วก็ผ่านไป ลู่จยาผลึกกลองที่จ่ออยู่แทบจะติดใบหน้าของเธอออก

'อย่างไร! นั่นไม่ใช่การแข่งรถ พวกเราแค้นกันไปซัอมเท่านั้น อย่างที่สอง! สำหรับเรื่องของฮว่าถึง ฉันรู้สึกเสียใจเป็นอย่างยิ่ง คุณยังต้องการถามอะไรอีกไหม?'

พวกนักข่าวยังคงคาดคั้นเธอไม่หยุด ด้านลู่จยาเองก็ไม่ได้อ่อนข้อให้

'แล้วคุณคิดว่าตัวเองจะต้องรับผิดชอบต่อการเสียชีวิตของคุณฮว่าถึงไหมครับ ตอนนี้อยู่สองคนถือเป็นผู้เข้าแข่งขันที่น่าจับตามองที่สุดในการแข่งขันมอเตอร์ไซค์ทางเรียบชิงแชมป์เอเชียรอบชิงชนะเลิศ แต่คุณฮว่าถึงเสียชีวิตไปแล้ว แบบนี้ก็หมายความว่า คุณอาจจะได้ครองทั้งตำแหน่งแชมป์ทั้งฉายา 'ควีนออฟเดวิล' ไปโดยปริยายเลย ถูกต้องไหมครับ'

'ควีนออฟเดวิล' คือฉายาของฮว่าถึง

ฮว่าถึงเป็นแชมป์ในการแข่งขันมอเตอร์ไซค์นานาชาติอยู่หลายครั้ง

ตั้งแต่อายุยังน้อย ถือได้ว่าเป็นดาวดวงใหม่ในวงการแข่งขันมอเตอร์ไซค์ที่กำลังเจิดจรัส เธอคิดไม่ถึงจริงๆ ว่าจะต้องมามีจุดจบเช่นนี้

ลู๋ยากับฮว่าถึงเป็นนักแข่งรถมอเตอร์ไซค์ที่มีผลงานใกล้เคียงกัน ถือได้ว่าเป็นคลื่นลูกใหม่ที่กำลังมาแรง ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมานับว่าเป็นช่วงขาขึ้นของลู๋ยากำลังยังมีแนวโน้มจะแซงหน้าฮว่าถึงได้อีกด้วย ก่อนหน้านี้อู๋จยาและฮว่าถึงได้เข้าร่วมการแข่งขันด้วยกันอยู่หลายครั้ง ซึ่งจากสถิติการแพ้ชนะของทั้งสองคนนั้น ลู๋จยาออกจะเหนือกว่าฮว่าถึงอยู่เล็กน้อย ทำให้การแข่งขันในทัวร์นาเมนต์นี้จึงเป็นที่น่าจับตามองอย่างมากว่า ลู๋จยาจะสามารถเลื่อนอันดับที่ห่างจากฮว่าถึงได้หรือไม่ หรือจะเป็นฮว่าถึงที่สามารถรักษาอันดับเดิมของตัวเองไว้ได้ ถือได้ว่านี่คือการแข่งที่สำคัญมากสำหรับทั้งคู่

ทว่าในช่วงเวลาสำคัญขนาดนี้ เหตุใดทั้งคู่ยังนัดกันออกไปซ้อมตามลำพังอีก นั่นทำให้ผู้คนคิดกันไปต่างๆ นานา

ทั้งหมดนั้นเป็นเพราะลู๋จยาปฏิเสธคนไม่ค่อยเป็นนั่นเอง จึงทำให้เกิดเรื่องร้ายแรงเช่นนี้ขึ้น

ตั้งนั้นในการเผชิญหน้ากับนักข่าวที่กำลังพยายามสอบสวนเธออยู่นี้ ลู๋จยาจึงได้แต่นิ่งไม่ตอบคำถามใดๆ อีก เธอมองไปที่ตำรวจเพียงคนเดียวซึ่งยืนอยู่ตรงนั้นแล้วถามออกไป 'ฮว่าถึงตายแล้วจริงๆ หรือ'

ช่วงขณะนั้นทุกอย่างก็ตกอยู่ในความเงียบ ตำรวจที่พยายามจะกดดันนักข่าวเพื่อหยุดไม่ให้นักข่าวถ่ายวิดีโอชะงักไป จนกระทั่งเห็นสายตาที่ทั้งเย็นชาและกดดันของลู๋จยาจึงมีสติอีกครั้ง เขาพยักหน้ารับ

'จริงครับ รถของฮว่าถึงพุ่งชนกับรั้วกันทางด้วยความเร็วสูง ทำให้ทั้งคนและรถตกลงไปในหน้าผา หลังจากนั้นถึงมีคนขับรถผ่านมาพบว่าคุณหมดสติอยู่จึงโทรแจ้งกู้ภัยและตำรวจ พอพวกเราไปถึง คนจากกู้ภัยก็นำตัวคุณไปแล้ว เช้าวันต่อมาพวกเราถึงลงไปที่หน้าผาเพื่อค้นหาร่างของ

คุณฮว่าถึง ตอนที่พบเธอหายใจเบามากๆ เราจึงรีบนำตัวส่งโรงพยาบาลทันที แต่อาการบาดเจ็บของเธอค่อนข้างสาหัส สุดท้ายจึงเสียชีวิตครับ'

ลู่อายากมีมือขึ้นกุมศีรษะด้วยความมึนงง นานี่นี่เธอรู้สึกราวกับว่าในหัวตัวเองมีเสียงวิ้งๆ ดังขึ้น ข้อมูลมากมายกำลังไหลบ่าเข้าสู่สมองอย่างรวดเร็วจนเธอไม่สามารถคิดอะไรได้ตามปกติ เธอไม่คิดเลยว่าฮว่าถึงจะตกเหวเสียชีวิต

ว่ากันตามหลักเหตุผลแล้ว ตอนที่เธอเกิดอุบัติเหตุ ฮว่าถึงซึ่งี่รถตามหลังมาย่อมต้องเห็นเหตุการณ์ทั้งหมด ฮว่าถึงควรจะหลบหลีกอุบัติเหตุครั้งนี้ได้สิ

นี่มันเกิดอะไรขึ้น...

ระหว่างที่เธอหมดสติไป มันเกิดอะไรขึ้นกับฮว่าถึงกันแน่

อันที่จริงเธอไม่ได้สนิทกับฮว่าถึงเท่าไรหรอก ทว่าการต้องมาถูกตราหน้าว่าตนเป็นคนทำให้ฮว่าถึงเสียชีวิตเพราะการซุ่มแข่งในครั้งนี้นั้นเธอรับไม่ไหวจริงๆ และไม่ต้องการที่จะแบกรับไว้ด้วย

และทั้งหมดนั้นทำให้ลู่อายตัดสินใจได้ในทันทีว่าเธอจะต้องหาความจริงของเบื้องหลังการเกิดอุบัติเหตุนี้ให้ได้

ในขณะที่ทุกอย่างกำลังสับสนวุ่นวายอยู่นั้น ลู่อาย ก็มีหญิงขายวัยกลางคนพุ่งเข้ามาในห้องพักผู้ป่วย ทั้งคู่แหวกกลุ่มนักข่าวกับตำรวจเข้ามาโดยไม่สนใจอะไร และในตอนนั้นทุกคนยังไม่ทันตั้งตัว ผู้หญิงคนนั้นก็ยกกระติกเก็บความร้อนขึ้นมาแล้วสาดสิ่งที่อยู่ข้างในไปที่ลู่อาย ส่วนผู้ชายยกตัวลู่อายเอาไว้แน่น

นักข่าวเห็นฉากเด็ดก็ต่างพากันยกกล้องขึ้นถ่ายภาพอย่างเมามัน หากเป็นเมื่อก่อนลู่อายคงจะถีบผู้ชายคนที่กดตัวเธอเอาไว้ไปแล้ว แต่ตอนนี้ขาของเธอไม่มีแรงจึงได้แต่นอนเป็นหมูนบนเตียง

ลู่อายยังพยายามจะถีบขา 'คนของโรงพยาบาลอยู่ไหนกันหมด! คนเยอะขนาดนี้ทั้งนักข่าวทั้งตำรวจ นี่ก็จะปล่อยให้ฉันตายวันนี้ที่นี้เลย

หรือไง?!

ดูเหมือนว่า รปภ. ของโรงพยาบาลจะได้ยินเสียงตะโกนของลู่อุจยาจึงรีบวิ่งเข้ามา คนหนึ่งเข้ามาช่วยดึงตัวชายวัยกลางคนที่กอดตัวเธออยู่เอาไว้ออกไป ส่วนอีกสองคนพยายามกุมตัวหญิงวัยกลางคนที่กำลังระงับอารมณ์ไม่อยู่ แต่หญิงวัยกลางคนนั้นแรงเยอะอย่างไม่น่าเชื่อ แม้กระทั่ง รปภ. สองคนก็ยังไม่สามารถหยุดหล่อนเอาไว้ได้ หญิงวัยกลางคนผู้นี้สาदन้าซุบใส่ลู่อุจยาไม่พอยังเข้ามาตบตีเธออีก

ในตอนนี่เองที่ลู่อุจยาไม่อาจควบคุมอารมณ์ไว้ได้อีกต่อไป ครั้งนี้เธอไม่ยอมนั่งอยู่เฉยๆ แต่กลับรับหมัดที่พุ่งเข้ามาเอาไว้และตั้งใจจะตอบโต้ด้วยการบิ๊ดขี้มื่อหญิงวัยกลางคน ทว่าหญิงวัยกลางคนกลับยกกระตักเก็บความรื้อนขึ้นฟาดมาที่ศีรษะของลู่อุจยา เท่านั้นไม่พอ ชายวัยกลางคนที่ที่แรกถูก รปภ. กุมตัวไว้ก็ออกแรงสะบัดตัวจนหลุดจากการจับกุมแล้วแทรกเข้ามากำหมัดขึ้นตั้งใจจะชกเธอ ลู่อุจยาจึงยกแขนขึ้นป้องกันตัวโดยอัตโนมัติ

จากนั้นภาพตรงหน้าของลู่อุจยาก็พร่ามัวไป เธอคิดว่าตัวเองคงจะต้องตายเสียแล้ว

แต่ในขณะที่ยังมีนั่งอยู่นั้นเองก็มีคนสวมชุดกาวน์เดินเข้ามาพร้อมกับกลิ่นหอมๆ เขาอุ้มตัวเธอขึ้นแล้วพาเธอออกมาจากวงล้อมโดยการช่วยเหลือของ รปภ. และในเวลาเดียวกันนั้นลู่อุจยาก็คิดว่าตัวเองได้ยินสนาสมัครรายแสนร้ายกาจคู่นั้นตะโกนออกมาว่า 'เจิงอีเหิง เธอ...ไปช่วยมันทำไม?!

เมื่อลู่อุจยาได้สติอีกครั้งในห้องพัคผู้ป่วยก็ไม่มีใครแล้ว ผ่านไปสักพัคคุณหมอเจิงคนเดิมก็ผลัคประตูห้องเดินเข้ามา

ลู่อุจยาคลึงศีรษะที่ปวดอยู่ เมื่อเธอก็มหันาลงจึงเห็นว่าตัวเองเปลี่ยนชุดคนไข้เรียบร้อยแล้ว ผมก็สระเรียบร้อยแล้วเช่นกัน แต่ยังคงได้กลิ่นซุบไป

อยู่เล็กน้อย

'คนที่ทำร้ายคุณคือพ่อแม่ของฮว่าถึง พอตีว่าวันนี้มีการนำศพฮว่าถึง ออกจากโรงพยาบาลไปสถานที่ทำพิธีเผา เมื่อช่วงสายนี้เพิ่งจะจบพิธีบอกลา'

ลู๋จยา นวดขมับของตัวเอง เวลาในหัวของเธอมีแต่ความว่างเปล่า แต่แล้วอยู่ๆ ก็คล้ายมีแสงสว่างวาบขึ้น เธอมองไปที่คุณหมอซึ่งยืนอยู่ตรงหน้าด้วยความสงสัยแล้วเอ่ยถามออกไป 'คุณรู้จักชื่อฮว่าถึงได้ยังไง'

เฉิงอี้เหิงซึ่งยืนหันหลังกำลังจัดการกับอุปกรณ์ทางการแพทย์อยู่นั้น ก็เกร็งตัวขึ้นมา

'ผมต้องรู้สิ ก็อุบัติเหตุของพวกเขาคุณมันเป็นข่าวใหญ่โตมาก จะว่าไปแล้ว บังเอิญมากเลยนะครับ เพราะผมเองก็เคยดูการแข่งขันของพวกเขาด้วย'

ลู๋จยาซึ่งนอนฟังอยู่กับหมอนรองหลังคิดทบทวนคำพูดของเขาอยู่ครู่หนึ่ง ตั้งแต่เธอตื่นขึ้นมาทุกอย่างก็สับสนอลหม่าน ทำให้ไม่มีเวลาจะไล่เรียงเรื่องราวทั้งหมดที่เกิดขึ้น

ฮว่าถึงเสียชีวิตแล้ว...

เสียชีวิตในอุบัติเหตุนั้น...

ตัดเรื่องสมองถูกกระทบกระเทือนกับเรื่องความทรงจำสูญหายออกไปได้เลย เพราะเธอมั่นใจว่าหลังจากชนเข้ากับสิ่งกีดขวางข้างทางแล้วหน้าผากไปกระทบกับอะไรบางอย่างจนเลือดออกทำให้สายตาพร่ามัว เธอยังมีสติอยู่ราวๆ สิบกว่าวินาทีก่อนสลบไป

ลู๋จยาจำได้ว่าในตอนนั้นรถฮว่าถึงที่อยู่ข้างหน้าลดความเร็วลงแล้ว ทั้งยังจำได้รางๆ อีกด้วยว่าฮว่าถึงลงจากรถเข้ามาดูอาการของเธอ...

แต่แน่นอนว่าเป็นเพียงแค่ความทรงจำที่เลื่อนรางซึ่งเธอเองก็ไม่อาจจะมั่นใจได้

ตำรวจแจ้งกับเธอว่ารถมอเตอร์ไซค์ของฮว่าถึงพุ่งชนรั้วกั้นทาง ตกลงไปในเหวทำให้ตัวรถพังยับและฮว่าถึงบาดเจ็บหนักจนเสียชีวิต แต่

ลูจยายังไม่อยากจะเชื่อ

หนึ่งวันก่อนเกิดเหตุ นั้น ฮว่าถึงนัดเธอออกไปประลองความเร็วกัน ลูจยาไม่อยากไปเลยสักนิดเพราะวันรุ่งขึ้นจะเป็นวันแข่งขันจริงแล้ว โดยทั่วไปแล้วในคืนก่อนการแข่งขันบรรดานักแข่งรถจะไม่เข้าร่วมกิจกรรมอะไรมากมายนัก ส่วนใหญ่มักเลือกเก็บแรงเอาไว้เพื่อที่วันแข่งจะได้แสดงความสามารถกันอย่างเต็มที่ ทว่าฮว่าถึงกลับติดต่อเธอมา

ตอนที่ฮว่าถึงติดต่อมานั้น สิ่งแรกที่ลูจยาคิดคือฮว่าถึงอาจจะตั้งใจใช้วิธีนี้เพื่อตัดกำลังของเธอ เพราะในการแข่งขัน พวกนักแข่งรถบางคนที่มีความมั่นใจในตัวเองมากๆ มักจะไม่ค่อยใส่ใจกับการพักเท่าไรนัก อีกทั้งฮว่าถึงยังบอกว่าอยากจะประลองความเร็วกับเธอตามลำพังดูสักครั้ง ลูจยาก็ได้แต่ยอมสละชีพตามสุภาพชน* ทำตามความต้องการของฮว่าถึง

คิดไม่ถึงว่าเธอจะได้สละชีพจริงๆ

ก่อนจะเริ่มการซ้อมแข่งในคืนนั้น ฮว่าถึงเคยพูดกับเธอทุกอย่างตั้งใจและไม่ตั้งใจอยู่บ่อยๆ ว่าอาจจะถอนตัวจากวงการ คำพูดนั้นทำให้ลูจยารู้สึกสับสนเป็นอย่างมาก ในเมื่อฮว่าถึงกำลังอยู่ในจุดสูงสุดของอาชีพแล้วทำไมหล่อนถึงได้รีบร้อนจะถอนตัวกัน หรือเป็นเพราะทักษะในการแข่งรถของฮว่าถึงกำลังลดลงโดยไม่รู้ตัว หล่อนจึงอยากเก็บความทรงจำดีๆ ไว้ให้กับแฟนคลับ

ทว่าในเวลานั้นลูจยาไม่ได้คิดอะไรต่อเพราะในสมองของเธอมียแต่เรื่องการแข่งขันที่กำลังจะมาถึง หากเธอชนะการแข่งขันในครั้งนี้อาจจะสามารถบินไปเจอกับหมื่นหลูและออกเที่ยวห้าประเทศในยุโรปได้สักที แต่ตอนนี้ไม่ต้องพูดถึงยุโรปเลย เอาแคในเมือง อ. เธอก็ออกไปไหนไม่ได้แล้ว ไม่สิ อันที่จริงจะออกจากโรงพยาบาล ซ. ยังไม่ได้เลยด้วยซ้ำ

ลูจ ลูจยาก็คิดขึ้นมาได้ว่าในคืนนั้นท่าทางของฮว่าถึงดูไม่ปกติเท่าไรนัก

* สละชีพตามสุภาพชน เป็นสำนวน หมายถึงยอมทำตามฝ่ายตรงข้าม หรือติดตามไปด้วยแต่โดยดี

ดวงตาของฮว่าถึงซึ่งจ้องมองเธออยู่เหมือนจะมีน้ำตาคลอๆ ทีแรกเธอยังคิดว่าฮว่าถึงน้ำตาไหลเพราะโดนลม ไม่ได้คิดอะไรมากไปกว่านั้นเลย แต่แล้วสุดท้ายก็เกิดเรื่องแบบนี้ขึ้น

ในขณะที่ลู๋ยากำลังทบทวนเรื่องราวในคืนนั้น เฉิงอี้เหิงก็พูดเรื่องการตัดขาขึ้นมาอีกครั้ง

'หัวหน้าแผนกของเราคิดว่าควรจะตัด...'

'ไม่ตัด!'

ความคิดของลู๋ยากถูกดึงกลับมาด้วยคำว่า 'ตัดขา' หากเทียบกันแล้วเรื่องการรักษาขาของเธอเอาไว้ดูจะเป็นสิ่งที่ต้องกังวลมากกว่าการค้นหาความจริงเรื่องอุบัติเหตุที่ทำให้ฮว่าถึงเสียชีวิต

ลู๋ยากพูดขึ้นด้วยความหงุดหงิด 'คุณหาวิธีรักษาขาของฉันเอาไว้ให้ได้ก็พอ ส่วนฉันจะชี้อะไรก็ได้หรือไม่ได้คุณไม่ต้องสนใจหรอก'

แพทย์ส่วนใหญ่เคยชินกับคนไข้ที่โวยวายทำลายข้าวของ แต่ไม่ค่อยได้เจอคนไข้ที่มีสติ แต่ดูแล้วน่าปวดหัวกว่าคนไข้ที่โอะโอะโวยวายเช่นนี้

'จริง ๆ ก็ไม่ใช่ว่าผ่าตัดไม่ได้นะครับ แต่มันค่อนข้างยากและมีความเสี่ยงสูงมาก ถ้าอาการที่ขาของคุณไม่หนักเท่านี้การส่งตัวไปรักษาที่ต่างประเทศก็พอเป็นไปได้ แต่จากรสภาพขาของคุณแล้ว คงรอจนถึงตอนที่คุณเดินทางไปต่างประเทศไม่ได้แน่ๆ ดูแล้วมันน่าจะน่าก่อน'

'ฉันยินยอมรับความเสี่ยงนั้น ผ่าตัดเถอะ' ลู๋ยากพูดออกมาราวกับมันเป็นเรื่องง่ายๆ

'จากความคิดเห็นของหัวหน้าแผนกแล้วก็คือคุณควรตัดขา' เฉิงอี้เหิงยังคงยืนยัน

ลู๋ยากเริ่มรู้สึกหงุดหงิดจึงร้อง 'เฮอะ!' ออกมา เธोज้องตาเฉิงอี้เหิงเพื่อแสดงถึงความแน่วแน่ในการตัดสินใจของตัวเองและเธอไม่ต้องการฟังคำพูดเพื่อเจ้าของคนอื่นอีก

เมื่อเห็นท่าทางหงุดหงิดของลู่อยา เฉิงอี้เหิงจึงเปรยขึ้นว่า 'บางที... ผมอาจจะผ่าตัดได้ ถ้าคุณไม่ถือสาว่าผมยังไม่ใช่อาจารย์แพทย์'

ลู่อยามองสำรวจเฉิงอี้เหิง พลันนั้นในใจก็รู้สึกลึกลับขึ้นมา *หากไม่ใช่อาจารย์แพทย์จะทำได้จริงๆ ใช่ไหม*

'แล้วทำไมหมอหัวหน้าแผนกของคุณถึงไม่ผ่าตัดให้ฉันล่ะ'

'พอดีว่าหัวหน้าแผนกใกล้จะเกษียณแล้วจึงถูกพิจารณาให้เลื่อนตำแหน่งเป็นคนปกติธรรมดา เรื่องชื่อเสียงของเขาจึงเป็นสิ่งที่สำคัญมาก' คำพูดของเฉิงอี้เหิงนั้นมีความหมายชัดเจนอยู่ในตัว ความหมายนั้นก็คือแพทย์หัวหน้าแผนกไม่ต้องการที่จะเอาชื่อเสียงมาแบกรับความเสี่ยงนี้

'ดังนั้นความเสี่ยงในการผ่าตัดครั้งนี้คุณจะเป็นคนรับผิดชอบเอง ถูกต้องไหม หรือพูดได้อีกอย่างว่าคุณยินดีที่จะแบกรับความเสี่ยงนี้เอง?'

เฉิงอี้เหิงมองลู่อยาโดยไม่พูดอะไรก่อนจะหุบปากกาขึ้นมาบนที่กาะโร บางอย่างลงในสมุด หลังจากนั้นจึงเอ่ยขึ้นว่า 'คุณจะเข้าใจอย่างนั้นก็ได้'

ลู่อยาคิดอยากจะถามอะไรเขาก็ก่อนหน้า แต่เฉิงอี้เหิงกลับถูกพยายาลเรียกตัวออกไปเสียก่อน

ด้วยความสงสัย ลู่อยาจึงใช้ไม้ค้ำที่โรงพยาบาลจัดหาให้พาตัวเองออกจากห้องพักไป เธอได้ไปสอบถามกับพวกพยายาลดูจึงรู้ว่าเฉิงอี้เหิงเป็นแพทย์สาขากระดูกที่จบมาด้วยคะแนนดีที่สุดในมหาวิทยาลัยแพทย์ในภาคตะวันตก เมื่อรู้อย่างนี้ก็ทำให้เธอวางใจได้บ้าง

ลู่อยาสอบถามข้อมูลไปเรื่อยๆ จึงได้รู้ว่าเฉิงอี้เหิงเป็นแพทย์ที่มีความสามารถเป็นอันดับต้นๆ ของโรงพยาบาล ซ. เขาเคยเข้าร่วมการผ่าตัดใหญ่มาหลายครั้ง แม้ว่าประสบการณ์ในการเป็นหัวหน้าทีมผ่าตัดอาจจะไม่มากนัก ทว่าชื่อเสียงของเขาก็ไม่เลวเลยทีเดียว ทุกคนต่างคิดว่าเขามีทั้งความสามารถทั้งโชคช่วย แต่สำหรับครั้งนี้ร่างกายของเธออยู่ในสภาวะที่ไม่เหมาะสมกับการผ่าตัดเท่าใดนัก จึงถือได้ว่าเฉิงอี้เหิงกำลังทำเรื่องเสี่ยงต่อชื่อเสียงของเขา

อย่างมาก และนี่ก็เท่ากับว่าเป็นการเติมพ้นอนาคตของเขาด้วย ลู่จยาเอง อันที่จริงก็ไม่ได้ใส่ใจมากนักกว่าจะเป็นแพทย์หรือแพทย์ระดับอาจารย์ที่มีประสบการณ์มากมายมาผ่าตัดให้เธอ เพราะเชื่อในคำพูดที่ว่า 'ไม่ว่าจะแมวขาวหรือแมวดำ หากจับหนูได้ก็ถือว่าเป็นแมวที่ดี'

หลังสืบข้อมูลของเฉิงอี้เหิงเรียบร้อยแล้ว ลู่จยาก็ก็นั่งผ่านแผนกกระดูก เมื่อมองเข้าไปในห้องทำงานของเฉิงอี้เหิงจึงเห็นเสื้อกาวน์เป้ยกชั้นของเขาแขวนอยู่ พอเธอเดินเข้าไปใกล้ๆ ก็ได้กลิ่นซุบไก่ นั่นทำให้นึกคิดขึ้นมาได้ว่า คุณหมอที่ใส่เสื้อกาวน์คนนั้นคือเขา...เฉิงอี้เหิงเป็นคนช่วยเธอเอาไว้

ก็อากๆ

ลู่จยาเคาะประตูห้องทำงานของเฉิงอี้เหิงสามครั้ง แพทย์หนุ่มที่กำลังเขียนหนังสืออยู่จึงเงยหน้าขึ้นมอง เมื่อเห็นเธอแล้วเขาก็เผยยิ้มออกมาเล็กน้อยอย่างสุภาพ 'คุณลู่ มีธุระอะไรหรือเปล่าครับ'

'คุณหมอเฉิง ฉันได้ยินมาว่าคุณเป็นหมอที่มีอนาคตไกลที่สุดของโรงพยาบาลนี้' ลู่จยาลองไปที่ป้ายบนหน้าอกของเฉิงอี้เหิงก่อนจะพูดต่อ 'ฉันหวังว่าคุณจะสามารถรักษาขาของฉันเอาไว้ได้ แล้วก็สามารถรักษาอนาคตของคุณเอาไว้ได้ด้วยเช่นกันนะคะ'

เฉิงอี้เหิงยิ้ม 'สิ่งที่สำคัญไม่ใช่อนาคตของผมหรอกครับ แต่เป็นขาของคุณลู่ต่างหาก เอาเป็นว่าผมจะทำอย่างสุดความสามารถครับ'

ลู่จยาสายตาระยะ 'ไม่ใช่สุดความสามารถ แต่คุณต้องทำได้สำเร็จเลยล่ะ เพราะถ้าฉันเกิดพิการไป ชีวิตที่เหลือของคุณจะต้องลำบากแน่นอน'

การผ่าตัดจะเริ่มขึ้นในอีกสามวันข้างหน้า

เคลสของลู่จยานอกจากจะเป็นเคลสที่ยากมากสำหรับเฉิงอี้เหิง ยังถือว่าเป็นการผ่าตัดที่เสี่ยงมาก หมอโจวรองหัวหน้าแผนกกระดูกซึ่งเป็นถึงศาสตราจารย์แพทย์จึงได้ตอบรับที่จะเป็นผู้สังเกตการณ์และให้คำชี้แนะ

อยู่ข้างๆ เพราะว่าเกิดเหตุการณ์อะไรขึ้นมาก็จะช่วยเฉิงอี้เหิงได้ทันพ่วงที่
 ลู่จยาไม่มีความคิดเห็นใดๆ เกี่ยวกับแผนการผ่าตัดในครั้งนี้
 ในบรรดาคำถามที่คนไข้ชอบถามมากที่สุดนั่นก็คือ การผ่าตัดมีโอกา
 สำเร็จกี่เปอร์เซ็นต์ แต่ลู่จยากลับไม่คิดจะถามเลยสักนิด

เพราะสำหรับเธอแล้วหากไม่ใช่หนึ่งร้อยเปอร์เซ็นต์ นั่นก็เท่ากับศูนย์
 ก่อนการผ่าตัดจะเริ่มขึ้น ทางโรงพยาบาลนำเอกสารยินยอมมารับการรักษา
 มาให้ลู่จยาและเฉิงอี้เหิงเซ็น ในที่แรกทั้งคู่เห็นไม่ตรงกัน

สำหรับลู่จยาแล้วเธอคิดว่าแค่เฉิงอี้เหิงยอมเสี่ยงชื่อเสียงและอนาคต
 ของตัวเองมาผ่าตัดให้ก็ถือว่าเป็นเรื่องที่ดีตั้นเขาไม่น้อยแล้ว จึงไม่อยากจะ
 เซ็นสัญญาเพื่อเพิ่มความกดดันอะไรให้เขาอีก

ทว่าทันทีที่เฉิงอี้เหิงรู้ว่าลู่จยาไม่ได้เซ็นเอกสาร เขาก็รีบร้อนวิ่งมาหาเธอ
 ที่ห้องพักคนไข้

'คุณลู่! ผมได้ยื่นมาว่าคุณไม่ได้เซ็นเอกสารใช่ไหม'

'ใช่' ลู่จยาตอบเขาอย่างไม่ใส่ใจในขณะที่ดูการแข่งขันเอฟวันพร้อมกับ
 กินผลไม้ไปด้วย

'จากความเห็นส่วนตัวของผมนะ คุณควรจะเซ็นซะ เพราะหากมี
 การเปลี่ยนแปลงแผนการรักษาขึ้นมาคุณยังสามารถปฏิเสธที่จะรับการรักษาได้
 อีกอย่าง การเซ็นเอกสารยังเป็นผลดีทั้งกับคุณและผม'

'ไม่มีคำว่าหากคุณหมอเฉิง' ลู่จยาขัดขื่นมา 'คุณไปทำงานเถอะคะ
 ไม่ต้องมาให้ฉันเซ็นเอกสารอะไรนั่นหรอก ยิ่งฉันก็ไม่เซ็น' เธอไม่เห็นว
 เอกสารนั้นจะมีความสำคัญอย่างไรกับการผ่าตัด เพราะยังงั้นแล้วเธอก็ไม่มีทาง
 เปลี่ยนใจจะไม่ผ่าตัดอย่างแน่นอน

'งั้น...' เฉิงอี้เหิงถามต่อ 'ครอบครัวของคุณล่ะ คุณจะไม่แจ้งพวกเขา
 ลักหน้อยหรือ ยิ่งงั้นซะคุณก็ควรจะหารีอกับพวกเขาก่อน'

'ฉันเป็นเด็กกำพร้า' ลู่จยาวางส้อมในมือลง 'พ่อกับแม่ของฉันเกิดอุบัติเหตุ

ทางรถยนต์เสียชีวิตตอนที่ฉันอายุสิบสี่'

'แล้วยังมีคนอื่น...'

'ไม่มี' อารมณ์ของลูจยาชักเริ่มจะกรุ่นๆ 'คุณหมอเนิง คุณรีบไปเถอะคะ
อย่ามารบกวนตอนฉันดูแข่งรถเลย คุณไปเตรียมแผนการผ่าตัดให้มันออกมาดีจ
เถอะ'

ที่ว่าหลังจากนั้นเนิงอึ้งก็เข้ามากุญกับเธออีกครั้งและยื่นไม้ตายว่า
หากเธอไม่เซ็นเอกสารเขาก็จะไม่ผ่าขาให้ ลูจยาจึงต้องยอมเซ็นเอกสารนั้น

ก่อนการผ่าตัดหนึ่งวัน เนิงอึ้งก็เข้ามาตรวจอาการและพูดคุยกับลูจยา
เหมือนเคย ลูจยาที่นอนอยู่บนเตียงผู้ป่วยขาถูกแขวนเอาไว้กำลังดูภาพ
การแข่งขันเมื่ออาทิตย์ก่อนเพื่อวิเคราะห์การแข่งขันที่ผ่านมาของตัวเองว่า
เป็นอย่างไรบ้าง

เนิงอึ้งเข้ามายื่นมองเธออยู่ใกล้ๆ ก็เอ่ยถามขึ้น 'ใกล้จะผ่าตัดอยู่แล้ว
คุณไม่กังวลสักนิดเลยเหรอ'

'เพราะใกล้ผ่าตัดแล้วนะสิ อีกไม่นานฉันก็จะกลับไปี่สนามแข่งแล้ว
เลยต้องรีบๆ ใช้เวลานี้ในการวิเคราะห์การแข่งขันล่ะ' ลูจยามั่นใจมากกว่า
ตัวเองจะได้กลับไปี่สนามแข่งอีกครั้ง

เนิงอึ้งเห็นเธอมั่นใจขนาดนี้ก็พยายามหาเรื่องคุย 'ผมเคยดูการแข่งขัน
ของคุณด้วย'

'เหรอ' ลูจยาเลิกคิ้ว 'แล้ว...'

'คุณลู่ ผมรู้สึกว่าคุณสุดยอดมาก'

'ขอบคุณคะ ฉันหวังว่าการผ่าตัดของคุณจะสุดยอดเหมือนกับเทคนิค
การแข่งขันของฉันนะคะ' ลูจยาเอ่ยขึ้น

ตอนแรก วันและเวลาในการผ่าตัดได้ถูกกำหนดไว้เรียบร้อยแล้ว แต่

จุ๋ หมออุ๋รองหัวหน้าแผนกกระดูกอีกคนก็เกิดไม่พอใจขึ้นมา เขาไม่ยอมให้
เฉิงอี้เหิงเป็นหัวหน้าทีมผ่าตัดของจุ๋จยา

เหตุผลต่างๆ ที่รองหัวหน้าแผนกอุ๋บอกก็คือ

'ตอนนี้จุ๋จยาถือว่าเป็นคนดังมาก และการผ่าตัดครั้งนี้ทั้งยาก ทั้งยังมีโอกาสสำเร็จน้อยมากอยู่แล้ว หากการผ่าตัดล้มเหลวขึ้นมาจะต้องมีคนสงสัยในความสามารถของโรงพยาบาลเราอย่างแน่นอน และยังเป็นการทำลายภาพลักษณ์ของแผนกกระดูกอีกด้วย แต่ถ้าผ่าตัดสำเร็จขึ้นมา... พวกผู้คนข้างนอกนั้นกำลังพูดกันว่าเธอเป็นคนทำให้ฮว่าถึงเสียชีวิตและกำลังโจมตีเธออยู่ โรงพยาบาลของเราก็จะเดือดร้อนไปด้วย'

หมอโจวซึ่งเป็นรองหัวหน้าแผนกกระดูกเช่นกัน ทั้งยังเป็นอาจารย์ของเฉิงอี้เหิงก็ออกมาช่วยโต้แย้ง 'คนเป็นหมอมีจิตใจเมตตาประหนึ่งบิดามารดา ต่อให้เป็นผู้ร้ายทำความผิด ควรจะช่วยพวกเราที่ต้องช่วยหน้าที่ของเราคือช่วยชีวิต การตัดสินคนผิดมันเป็นหน้าที่ของศาล'

'แล้วถ้าการผ่าตัดล้มเหลวขึ้นมา หมอโจวจะลาออกเพื่อรับผิดชอบไหมล่ะ' หมออุ๋โต้กลับอย่างไม่เกรงใจ

บรรยากาศตรงนั้นเต็มไปด้วยความตึงเครียด ทุกคนต่างรู้ว่าตอนนี้หัวหน้าแผนกกำลังจะเกษียณเพื่อไปเป็นคณบดีกิตติมศักดิ์ ดังนั้นตำแหน่งหัวหน้าแผนกกระดูกจึงว่างลง ทำให้รองหัวหน้าแผนกทั้งสองคนที่ต่างก็รอเวลานี้กันมานานจึงไม่มีใครยอมปล่อยให้โอกาสไปง่ายๆ ความสามารถและชื่อเสียงของแพทย์ทั้งสองคนต่างก็มีพอๆ กัน ในตอนนี้จึงไม่สามารถตัดสินได้ว่าใครเหนือกว่าใคร หมออุ๋และหมอโจวจึงได้แต่พยายามหากำลังมาสนับสนุนตัวเองเพื่อที่จะได้มีแต้มต่อในการเจรจาตกลงขั้นสุดท้าย

หมอโจวจึงได้แต่กัดฟันรับข้อเสนอของหมออุ๋

การแย่งชิงตำแหน่งนี้ดำเนินไปอย่างดุเดือด

ด้านเฉิงอี้เหิงเองก็รู้สึกกดดันมากขึ้นเรื่อยๆ เพราะหากเขายังยืนกราน

ที่จะทำการผ่าตัดให้ลู๋จยา นอกจากจะเป็นการเติมพันด้วยชื่อเสียงและอนาคตของตัวเองแล้ว ยังต้องเติมพันด้วยอนาคตของคนที่เป็นทั้งอาจารย์และเป็นเพื่อนอย่างหมอโจวซึ่งคอยดูแลเขามาตลอดด้วย

หลังจากลู๋จยาได้ยินเรื่องราวความขัดแย้งที่เกิดขึ้น เธอก็ใช้ไม้ค้ำพาตัวเองไปหาเจิ่งอี้เหิง ตั้งใจว่าจะไปหยอกล้อเขาสักหน่อย

'ไม่คิดเลยว่าฉันจะมีความสามารถขนาดนี้ ถึงกับทำให้หมอกระตุกคนกล้าเซไปเลย...'

เพราะเจิ่งอี้เหิงนั่งหันหลังอยู่จึงไม่รับรู้ถึงการมาของลู๋จยา เขากำลังมองมือถือด้วยท่าทางเหม่อลอย พอได้ยินเสียงของลู๋จยาก็ตกใจ รีบปิดหน้าจอมือถือ

ทว่าก่อนที่เจิ่งอี้เหิงจะปิดหน้าจอมือถือ ลู๋จยาก็เห็นรูปของผู้หญิงคนหนึ่ง ในนั้น แต่เพราะเขาปิดหน้าจอโทรศัพท์ลงอย่างรวดเร็วเธอจึงเห็นรูปไม่ชัดเจน รู้แค่ว่าเป็นผู้หญิงคนหนึ่ง แต่ผู้หญิงที่สามารถทำให้เจิ่งอี้เหิงมานั่งดูรูปถ่ายในภาวะที่มีแต่ความกดดันมากมายขนาดนี้ได้ก็คงจะเป็นคนที่เขาชอบอยู่ล่ะมัง

เจิ่งอี้เหิงท่าทางเหมือนคนถูกจับได้ว่าทำผิด รีบลุกขึ้นอย่างร้อนรน 'คุณลู๋รีบกลับไปพักผ่อนที่ห้องเพื่อรอการผ่าตัดเถอะครับ ออกมาเดินไปทั่วแบบนี้นั้นไม่ดีกับของคุณเลยนะ'

ลู๋จยาเบะปากแล้วกลับไปยังห้องพัก

เวลาผ่าตัดถูกกำหนดไว้ในตอนเช้า ซึ่งจะใช้เวลาผ่าตัดทั้งหมดสิบเอ็ดชั่วโมงด้วยกันคือตั้งแต่พระอาทิตย์ขึ้นจนพระอาทิตย์ตก เจิ่งอี้เหิงต้องเปลี่ยนชุดเพราะมันเปียกชื้นถึงสามครั้ง และระหว่างการผ่าตัดเขาต้องหยุดพักไปถึงห้าครั้ง

เมื่อไฟหน้าห้องผ่าตัดดับลง ลู๋จยาและเจิ่งอี้เหิงก็ถูกเข็นออกมาพร้อมกัน

ในตอนที่เขาเย็บแผลเข็มสุดท้ายและตรวจสอบทุกอย่างเรียบร้อยแล้วนั้น เฉิงอี้เหิงก็หมดแรงจนทรุดตัวลงกับพื้น พยาบาลจึงต้องพยุงเขาขึ้นมา นั่งบนวีลแชร์จากนั้นก็เข็นออกมา หมอโจวซึ่งยืนดูการผ่าตัดอยู่ตลอดวางมือหนักๆ ลงบนขาของเขา 'ฉิงอี้เหิง ไม่เสียที่ที่นายเคยเป็นนักเรียนแพทย์ที่ดีที่สุดของฉัน นับว่าเป็นคนรุ่นใหม่ที่น่าภาคภูมิใจจริงๆ'

เมื่อการผ่าตัดประสบความสำเร็จ หมออู่ก็สะบัดแขนเดินออกไปทันที ส่วนหมอโจวนั้นก็ดูหน้าตาอึมเศร้า สถานการณ์ในตอนนั้นพลิกกลับอย่างชัดเจน

ในระหว่างการผ่าตัดที่ยาวนานนั้นมีบางครั้งที่ลู่ยาสะลิมสะลือขึ้นมา ระหว่างการผ่าตัด เฉิงอี้เหิงซึ่งอยู่ในชุดผ่าตัดเต็มยศเหลือบตาขึ้นจากขาของเธอที่กำลังผ่าอยู่ เขาชะงักตัวไปมองลู่ยาสะลิมผ่านแว่นกันของเหลว เห็นเหงื่อเม็ดโตๆ ผุดขึ้นมาบนหน้าผากของเธอ วิสัญญีแพทย์เห็นดังนั้นจึงรีบเข้ามาเพิ่มยาสลบให้กับลู่ยาสะลิมทันที

หลังแน่ใจว่าลู่ยาสะลิมหมดสติแล้ว เฉิงอี้เหิงก็กลับไปทำการผ่าตัดต่อทันที

เมื่อการผ่าตัดสิ้นสุดลง ลู่ยาก็ถูกเข็นมายังห้องพักผู้ป่วย ครึ่งชั่วโมงต่อมาพยาบาลก็ค่อยๆ หมุดฤทธิ์ ลู่ยาก็สติฟื้นขึ้นมาแล้วก็รีบคลำหาโทรศัพท์ของโรงพยาบาลซึ่งอยู่ข้างหัวเตียงเพื่อโทรหาฉิงอี้เหิงทันที

'คุณหมอฉิง คุณรักษานาคคตของคุณไว้ได้ใช่ไหม'

ฉิงอี้เหิงที่เพิ่งหลับไปได้ไม่นานถูกเสียงโทรศัพท์ปลุกให้ตื่น เขาตอบกลับเธอด้วยน้ำเสียงแหบพร่าและอ่อนแรง 'รักษาไว้ได้'

'ยินดีด้วยนะ' ลู่ยาสะลิมก็วางสายไป

ฉิงอี้เหิงเหนื่อยจนหมดแรงจึงหลับลึกต่อไปอีกครั้ง

เมื่อฉิงอี้เหิงตื่นขึ้นก็ตกใจแทบแย่ที่เห็นลู่ยาสะลิมไม่ค้ำมายืนอยู่ตรงหน้าต่างติดทางเดินของห้องทำงาน เธอกำลังมองเขาอยู่หนึ่งๆ ไม่ขยับไปไหน มองจนเขาเย็นสั่นหลังวาบ

'คุณลู่มีอะไรหรือเปล่า'

'ฉันจะออกจากโรงพยาบาลได้เมื่อไหร่เหรอ'

ไฉนเช่นนั้น เฉิงอี้เหิงก็ถอนหายใจออกมาอย่างโล่งอก ที่แท้เธอมาถามเรื่องนี้เอง แต่ท่าทางของลู่อยาตอนถามคล้ายกับท่าทางของนักศึกษาที่ถามว่า 'ตอนนี้ฉันฆ่าคุณได้ไหม' ทำเอาเขาตกใจจนขนลุกขนพอง

ตั้งแต่ที่เขารับเคสของลู่อยามาดูแล และลู่อยาได้ใช้คอมพิวเตอร์ในห้องทำงานของเขาสั่งซื้อโทรศัพท์เครื่องใหม่ให้ตัวเองแล้ว ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเล็กหรือเรื่องใหญ่ ลู่อยาต้องโทรศัพท์มาหาเขาโดยไม่สนใจว่าจะเป็นตอนเช้าตรู่หรือยามดึกดื่น ยิ่งไม่ต้องพูดถึงเลยว่าจะเป็นคนเขาทำงานอยู่หรือเลิกงานไปแล้ว

สำหรับลู่อยาเวลาไม่ใช่ประเด็น

'คุณยังต้องพักรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลต่ออีกสักระยะ และต่อให้ออกจากโรงพยาบาลไปแล้วก็ต้องติดตามอาการหลังผ่าตัดอยู่ ถ้าคุณฟื้นตัวได้ดี สักประมาณเดือนหนึ่งก็น่าจะออกจากโรงพยาบาลได้แล้วครับ แต่ถ้าฟื้นตัวได้ไม่ดีเท่าที่ควรเวลาที่ต้องอยู่ในโรงพยาบาลก็จะนานขึ้น' เฉิงอี้เหิงรู้ว่าลู่อยาจะต้องถามถึงระยะเวลาที่ชัดเจน ดังนั้นเขาจึงพยายามตอบไปให้ครอบคลุมที่สุด

'นั่นมันนานเกินไปนะสิ' ลู่อยาตัดพ้อ

'ไม่ถือว่านานนะครับ บาดเจ็บที่กระดูกหรือเส้นเอ็นยังต้องรักษาเป็นร้อยวัน...' ขณะที่เฉิงอี้เหิงพูดอยู่ ลู่อยาก็กู้ไม้ค้ำค่อๆ เขยกพาตัวเองเดินออกไป ในตอนนั้นเองเขาถึงเพิ่งจะรู้ว่า 'นั่นมันนานเกินไปนะสิ' คือคำพูดที่ลู่อยาพูดกับตัวเอง ไม่ได้พูดกับเขา

เขารู้สึกว่าเธออาจจะกำลังหาวิธีร่นระยะเวลาพักฟื้นของตัวเอง

เห็นท่าทางของลู่อยาแล้ว เฉิงอี้เหิงก็อยากจะหัวเราะขำมาซะอย่างนั้น แต่อาจเป็นเพราะเขาเหนื่อยจากการผ่าตัดที่ยาวนานจึงทำให้ปฏิกิริยาของร่างกายทำงานช้ากว่าสมอง และแล้วเฉิงอี้เหิงก็เปล่งเสียงหัวเราะออกมาจริงๆ

ลู๋จยาได้ยินเสียงหัวเราะก็หยุดเดินแล้วหันกลับมาองด้วยความฉงน
'คุณหมอเหงิงหัวเราะอะไรเธอ'

เหงิงอึ้งเหิงรีบหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาด้วยอาการร้อรอน 'ในนี้มีข้อความตกลง
นะครับ'

และเป็นเพราะเขาร้อรอนมากจึงถือโทรศัพท์ที่ไว้ไม่แน่นพอจนทำมัน
ตกกระแทกพื้นหน้าจอแตกเป็นรอยร้าวเหมือนใยแมงมุม

เหงิงอึ้งเหิงส่งเสียงร้องเบาๆ ด้วยความตกใจ ขณะที่ลู๋จยามองรอยร้าวที่
หน้าจอโทรศัพท์ของแพทย์หนุ่มด้วยสายตาเรียบเฉยก่อนใช้ไม้ค้ำพุงตัวเอง
เดินจากไป

แต่แล้วเธอก็ต้องหันกลับมาที่ห้องทำงานของเหงิงอึ้งเหิงอย่างรวดเร็ว
ท่าทางของเธอดูร้อรอน การเคลื่อนไหวก็ดูไม่ค่อยสะดวกนัก ลู๋จยา
เดินตุบตุบไป ไม่น่าก็ไม่ว่าไปอยู่ที่ไหนแล้ว

'รีบปิดประตูเร็ว!' ลู๋จยาร้องบอกอย่างเร่งรีบ

เหงิงอึ้งเหิงไม่มีเวลาจะอาลัยอาวรณ์โทรศัพท์มือถือของตัวเอง เขา
ลุกขึ้นมาประคองลู๋จยาไว้อย่างรวดเร็ว 'เกิดอะไรขึ้น'

ลู๋จยาดันแขนของเขาวางอย่างระมัดระวัง ส่งเสียงออกคำสั่งอย่าง
โหดๆ ว่า 'ปิดประตู!'

เหงิงอึ้งเหิงปิดประตูทันที แต่ปิดไปได้เพียงนิดเดียวก็มีคนที่ถือกล้อง
แทรกตัวเข้ามาได้ครึ่งตัวแล้วตามมาด้วยเสียงซัดเตอร์ดังแฉะๆ รัวๆ จากนั้น
ชายคนนั้นก็ตะโกนออกมาไม่หยุด

'คุณลู่! การเสียชีวิตของคุณฮว่าถึงเกี่ยวข้องกับคุณหรือเปล่า ได้ยินมาว่า
คุณไม่ต้องการให้เธอชนะการแข่งขันในทัวร์นาเมนต์นี้ ก่อนการแข่งขัน
เพียงวันเดียวคุณจึงนัดคุณฮว่าถึงออกไปทำประลอง คุณอธิบายได้ไหมว่า
ทำไมถึงทำแบบนั้น'

กล้องในมือของนักข่าวส่งเสียงราวกับปืนยาวกำลังกระหน่ำถ่ายภาพ

ของลู๋จยาไม่หยุด เธอทำได้แค่นั่งพับหน้าอยู่บนโต๊ะทำงานของเจิ้งอี้เหิง เพื่อหลบกล้อง และเพราะก่อนหน้านี้เธอกระหืดกระหอบเขยกตัวกลับมาที่ห้องทำงานของแพทย์หนุ่ม ตอนนี้จึงได้แต่นั่งหอบอยู่ในสภาพที่ดูไม่ได้

ลู๋จยาที่เวลานี้พับหัวลงกับโต๊ะเพื่อหลบนักข่าวกำลังกดดันแน่นพร้อมยกมือขึ้นปิดหู สีหน้าของเธอดูทุกข์ทรมานอย่างมาก

เจิ้งอี้เหิงเห็นอย่างนั้นจึงใช้ตัวเองบังลู๋จยาเอาไว้ เขาพยายามจะผลักดันข่าวออกไป 'ขอโทษนะครับ ที่นี่เป็นห้องทำงานของผม ไม่นอนุญาตให้สัมภาษณ์อะไรใดๆ ทั้งสิ้น'

นักข่าวเบนความสนใจมาที่เจิ้งอี้เหิง 'ขอถามหน่อยนะ คุณเป็นหมอมที่รับผิดชอบการรักษาของลู๋จยาใช่ไหม คุณมีความคิดเห็นยังไงกับการกระทำของลู๋จยา นี่มันฆาตกรชัดๆ แต่เธอกลับหลบเลี่ยงการลงโทษของกฎหมายได้... ระหว่างกฎหมายกับความรู้สึกคุณจะเลือกอะไร'

ปัง!

เสียงของนักข่าวที่นำรัศมีนั้นถูกกั้นอยู่ด้านนอกเรียบร้อยหลังจากที่เขาปิดประตูไล่เสียงดัง แต่ในห้องก็ยังได้ยินเสียงตบประตูอยู่เบาๆ

เจิ้งอี้เหิงหันกลับไปอีกทีก็พบว่าลู๋จยาขึ้นไปนอนคว่ำหน้าอยู่บนโต๊ะทำงานของเขา ขาของเธอข้างที่เข้าเฟือกอยู่ห้อยออกมา ชุตคนไข้ที่ไม่พอดีตัวนั้นยิ่งทำให้เธอดูผอมบางมาก

ตอนลู๋จยาถูกส่งตัวมาที่โรงพยาบาล นักแข่งสาวยังอยู่ในชุดที่ใส่เป็นประจำซึ่งพวกสื่อก็ถ่ายภาพเอาไว้ได้ มันเป็นเรื่องแฉกเกิดสติต่อกับกางเกงหนังและรองเท้าบูต เครื่องสำอางบนใบหน้าทำให้เธอดูเหมือนคนหยิ่งยโสไม่เห็นหัวใคร และถึงแม้บนใบหน้าจะมีรอยเลือดเปื้อนอยู่ แต่ก็ยังทำให้คนที่พบเห็นรู้สึกได้ว่าตอนเธอมีสติจะต้องเป็นคนที่น่าเกรงขามมากแน่ๆ

เขาไม่คิดเลยว่าหน้าสดของเธอจะซีดเซียวดูไม่สดใส แต่ถึงอย่างนั้น

ก็ยังคงอ่อนโยนมากเช่นกัน

'คุณไม่เป็นไรใช่ไหม' เฉิงอี้เหิงวางมือบนไหล่ของลู๋จยา เขารู้สึกว่า
อยากจะทำใจใส่เธออีกสักนิด

ลู๋จยาผลักมือของเขาออก

'ไม่ต้องมายุ่ง! ฉันจะออกจากโรงพยาบาล' ลู๋จยาพูดด้วยท่าทางแข็งขืน

เฉิงอี้เหิงชะงักไปเล็กน้อยแล้วเงยหน้าขึ้นมองนาฬิกา 'นี่ก็ตีหนึ่งแล้ว
แผนการเงินส่วนกลางก็เลิกทำงานไปตั้งนานแล้วครับ ตอนนี่คงไปทำเรื่อง
ออกจากโรงพยาบาลไม่ได้หรอก'

ความจริงเฉิงอี้เหิงกำลังโกหกเธอ จริงๆ แล้วแผนการเงินมีคนทำงาน
ตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง

'คุณไปทำเรื่องให้ฉันหน่อยเถอะ ฉันจะออกจากโรงพยาบาลตอนนี้เลย'
ลู๋จยาพูดอย่างเด็ดขาด ก่อนจะลุกขึ้นแล้วเดินไปเปิดประตู

เฉิงอี้เหิงดึงข้อมือของเธอเอาไว้ 'คุณไม่กลัวว่านักข่าวน่ารังเกียจพวกนั้น
จะเฝ้าอยู่ที่หน้าประตูรีไรง เขายังไม่ได้กินเนื้อไก่* ยังไงก็ไม่มีทางรามือไปง่ายๆ
หรอก'

ดวงตาของลู๋จยากลอกไปมา ดูเหมือนกำลังทบทวนสิ่งที่เฉิงอี้เหิงพูด
'ทำไมพวกเขาต้องกินเนื้อไก่ด้วย'

'...' เฉิงอี้เหิงคิดว่าลู๋จยากงไม่คอยเข้าใจสำนวน 'เพียงพอนเหลือ
มาเยี่ยมเยือนไปวันปีใหม่** แต่ถือว่าโชคดีที่เฉิงอี้เหิงใช้เรื่องนักข่าวมาหยุด
ลู๋จยาเอาไว้ได้ เธอจึงไม่ได้เรียกร้องจะออกจากโรงพยาบาลอีก

ลู๋จยานั่งอยู่ในห้องทำงานของเฉิงอี้เหิง ขาข้างที่เข้าฝือกวางพาดอยู่

* กินไก่ เป็นคำสแลง มีต้นกำเนิดจากกาสิโนหลายๆ แห่งที่ลาสเวกัส ในกาสิโนเหล่านี้จะมีเมนู Chicken Dinner ซึ่งในอดีตเมนูนี้มีราคาสองดอลลาร์สหรัฐ เท่ากับยอดต่ำสุดที่นักพนันจะสามารถลงเงินในการเดิมพันได้ ถ้านักพนันสามารถชนะได้ก็จะมีเงินซื้อเมนูนี้กิน ปัจจุบันในจีนใช้เป็นการขำขันอินเทอร์เน็ต มีความหมายว่าได้รับชัยชนะ หรือสำเร็จในสิ่งที่ต้องการ

** เพียงพอนเหลือมาเยี่ยมเยือนไปวันปีใหม่ เป็นสำนวน หมายถึงคนเจ้าเล่ห์ที่หยิบยื่นความปรารถนาดีให้ ย่อมมีเจตนาร้ายแฝงอยู่ โดยเพียงพอนเหลือเป็นสัตว์กินเนื้อขนาดเล็ก รูปร่างเพียว ขาสั้น หางสั้นตาลเหลือง ขนหลังสีน้ำตาลเทา ออกหากินเวลากลางคืน ชาวจีนสมัยโบราณจัดว่าเป็นสัตว์ที่ชอบลักขโมยของกินตามบ้านเรือน

บนโต๊ะทำงานของเขา 'ถ้าวันนี้ฉันหนีไปคุณจะถูกตำหนิไหม'

เจิ้งอี้เหิงหนึ่งไป ลู่จยาคิดว่าต้องเป็นเพราะแบบนี้แน่ๆ เขาถึงไม่ยอมให้เธอออกจากโรงพยาบาลไป

'นี่ก็ตึกมากแล้ว ทำไมคุณไม่เลิกงานซะทีล่ะ'

'ผม...อยู่เวรวันนี้'

'นั่นคุณช่วยฉันจัดการกับพวกนักข่าวได้ไหม' ลู่จยาโพล่งออกไป

เจิ้งอี้เหิงไม่รู้ว่าจะตอบยังไงดี 'ที่คุณบอกว่าจัดการนั้นมันหมายความว่ายังไงครับ'

'อย่างเช่นปล่อยข่าวลือให้พวกนักข่าวเข้าใจว่าฉันย้ายโรงพยาบาลไปแล้ว หรือไม่ก็ย้ายห้องพักให้ฉัน ยังไงก็ได้ คุณไปคิดหาวิธีเอาเองเถอะ'

ที่แรกเจิ้งอี้เหิงคิดจะตอบเธอกลับไปว่าทำไมผมต้องคิดหาวิธีช่วยคุณด้วย แต่ลู่จยาก็พูดต่อเสียก่อน

'ฉันจะให้เงินคุณแยกต่างหากจากค่ารักษา คุณคิดว่าสักเท่าไรดี... หนึ่งแสนพอไหม ถ้าคุณคิดว่าไม่พอก็บอกฉันได้เลยนะ'

เมื่อได้ยินตัวเลขหนึ่งแสน เจิ้งอี้เหิงก็เกือบจะหัวเราะออกมา สำหรับคนเป็นแพทย์แล้ว เงินหนึ่งแสนหยวนนี้เกือบจะเป็นเงินเดือนรวมสองปีของพวกเขา แต่นี่แค่ทำเรื่องง่ายๆ กลับได้เงินแสนไปใช้ นี่มันแทบจะเรียกว่าได้มาแบบเปล่าๆ เป็นใครก็ต้องรีบรับปากแน่ แต่สำหรับเจิ้งอี้เหิงนั้น เงินหนึ่งแสนหยวนไม่ได้มีค่าสักเท่าไร

ถ้าอยู่ในสถานการณ์อื่นเจิ้งอี้เหิงคงรู้สึกวลู่จยาใจสปอร์ตมาก แต่จากที่เขารู้จักลู่จยามา รวมถึงเคยฟังฮว่าถึงพูดถึงลู่จยาแล้ว เขาคิดว่าลู่จยาในเวลานี้กำลังสร้างเป็นหมูหลอกกินเสือ* คิดจะทำให้เขากลับ แต่คงไม่รู้ว่าจะโดนเขามองออกอย่างทะลุปรุโปร่ง เพราะในสายตาเขาตอนนี้ลู่จยาเป็นได้แค่เสือกระดาษเท่านั้น

* สร้างเป็นหมูหลอกกินเสือ เป็นสำนวน หมายถึงคนที่แท้จริงมีอำนาจยิ่งใหญ่ หรือมีความสามารถ แต่สร้างทำตัวเซ่อซ่าให้ผู้อื่นหลงกล เพราะหวังผลประโยชน์จากอีกฝ่าย

'คุณลู่ ผมไม่ได้ทำเรื่องพวกนี้เพราะเงิน' เฉิงอี้เหิงเอ๋ย

'เอ๋?' ลู่จยาเลิกคิ้วขึ้น เธอกำลังเลือกหนังสือของขวัญในคอมพิวเตอร์ของเฉิงอี้เหิงเอ๋ยอย่างสนุก เมื่อได้ยินคำพูดนี้เข้าจึงย้ายสายตาจากหน้าจอไปมองแพทย์หนุ่ม 'คุณยอมเสี่ยงมาผ่าตัดให้ฉันโดยไม่คาดหวังอะไรเลยงั้นหรือ'

เฉิงอี้เหิงเอ๋ยรู้ว่าลู่จยากำลังเข้าใจเขาผิด

ก็จริง...ไม่ว่าจะเป็นใคร คนไข้หรือหมอต่างก็คิดว่าเฉิงอี้เหิงเอ๋ยต้องมีจุดประสงค์แอบแฝงในการผ่าตัดครั้งนี้แน่ๆ ซึ่งส่วนใหญ่ก็เดากันไปว่าสิ่งที่เขาต้องการคือชื่อเสียง

ตอนนี้ในโรงพยาบาลมีการแบ่งเสียงออกเป็นสองฝั่งเนื่องจากหัวหน้าแผนกกระดูกกำลังจะเกษียณอายุ ในแผนกมีรองหัวหน้าอยู่สองคน ดังนั้นยังก็จะต้องมีคนใดคนหนึ่งขึ้นเป็นหัวหน้าแผนกแทน

และไม่่ว่าใครจะได้ตำแหน่งไปก็ย่อมต้องเป็นคนที่มีความสามารถไม่น้อย

เฉิงอี้เหิงเอ๋ยนั้นถูกเข้าใจว่าอยู่ฝั่งรองหัวหน้าโจว ในมุมของโรงพยาบาล การที่เขาทำการผ่าตัดครั้งนี้สำเร็จถือว่าเป็นการจุดประกายความสำเร็จให้กับรองหัวหน้าโจวเข้าอย่างจัง

มีแพทย์มากมายที่ต้องจมปลักอยู่ในโรงพยาบาลต่างๆ เป็นเวลาหลายปี แต่ที่มีชื่อเสียงขึ้นมาได้นั้นมีเพียงไม่กี่คน ซึ่งไม่มีทางรู้เลยว่าคนเหล่านี้จะต้องอดทนสักแค่ไหนถึงจะสามารถสร้างเส้นสายของตัวเองขึ้นมาได้

และยิ่งกับโรงพยาบาลระดับประเทศอย่างโรงพยาบาล ซี. แล้วนั้น การจะมีชื่อเสียงขึ้นมาได้ยิ่งยากแสนยาก

'ก็ได้' เฉิงอี้เหิงเอ๋ยไม่ได้อธิบายอะไร แม้ว่าสำหรับเขาแล้ว เงินหนึ่งแสนหยวนจะทำอะไรได้ไม่มากนัก แต่การรับเงินทองนั้นเป็นเรื่องที่แสนง่ายดายและไม่ทำให้เรื่องราวซับซ้อน

ลู่จยาพยักหน้าด้วยความพึงพอใจ 'งั้นคุณช่วยไปซื้อมันฝรั่งทอด

ให้ฉันหน่อยได้ไหม แล้วก็ขอขานมสั๊กแก้วด้วยนะ ขอขอบคุณค่ะ'

ทั้งๆ ที่เธอเพิ่งเจอหนักข่าวไล่ตามจนไม่มีที่ไป แต่ตอนนี้กลับทำราวกับว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น แถมยังนั่งดูหนังสยองขวัญต่อได้ แล้วนี่ยังจะกินขนมอีก เฉิ่งอึ้งเหิงอดนับถือใจของลู๋จยาไม่ได้จริงๆ

เฉิ่งอึ้งเหิงเดินออกไปซื้อน้ำมันฝรั่งแผ่นทอดกรอบกับขานมมาให้ลู๋จยาอย่างว่าง่าย และซื้อโอเลี้ยงกับบะหมี่ถ้วยอีกสองถ้วยมาด้วย จะว่าไปแล้วเขาเองก็เพิ่งผ่านการผ่าตัดให้เธอมาทั้งวัน น้ำสั๊กหยดยังไม่ได้ดื่ม เธอหิวเขาก็หิวเหมือนกัน

ทั้งสองคนนั่งอยู่ที่โต๊ะทำงานขนาดใหญ่ของเฉิ่งอึ้งเหิง เมื่อปิดไฟดวงใหญ่ในห้องแล้วทั้งคู่ก็เริ่มกินบะหมี่ถ้วยส่งเสียงดังสวบๆ

ตอนที่สอง ลู๋จยายังดูหนังเรื่อง 'อิท โผล่จากนรก'* เฉิ่งอึ้งเหิงที่ดูเป็นเพื่อนเธอไปแล้วครึ่งเรื่องอยู่ๆ ก็ลุกขึ้นยืนก่อนจะพูดว่า 'ผมต้องไปราวน์ดัวร์ดแล้ว คุณอยู่ที่นี้คนเดียวก็ระวังๆ หนอยนะ ถ้ามีเรื่องอะไรโทรหาผมได้เลยนะครับ'

นักข่าวเหล่านั้นสามารถทำได้ทุกอย่างเพื่อให้ได้นำเสนอข่าวตั้งเป็นเจ้าแรก ถ้าหากเขาไม่อยู่แล้วมีคนบุกเข้ามาในห้อง ลู๋จยาที่เคลื่อนไหวไม่ค่อยสะดวกนักในตอนนี้นคงจะต้องมีปัญหาวางอย่างแน่นอน

แม้จะไม่วางใจ แต่เฉิ่งอึ้งเหิงก็ต้องออกไปราวน์ดัวร์ดแล้ว

เมื่อราวน์ดัวร์ดเสร็จเขาก็ตรงกลับมายังห้องทำงาน เฉิ่งอึ้งเหิงหวดไหล่ที่เมื่อยขบไปด้วยเดินไปด้วยจนมาหยุดอยู่หน้าประตูห้อง แพทย์หนุ่มใช้กุญแจไขเปิดประตูห้อง เมื่อมองเข้าไปก็พบว่าไม่มีใครอยู่ในห้อง มีเพียงไฟหน้าจอลคอมพิวเตอร์ที่ยังกะพริบอยู่เท่านั้น

ลู๋จยาไม่อยู่แล้ว

* อิท โผล่จากนรก เป็นภาพยนตร์ที่ดัดแปลงมาจากนิยายเรื่อง It ของ Stephen King

เฉิงอี้เหิงเริ่มลนลาน เขาออกวิ่งไปตามทางเดินพลางมองหาเธอไปตลอดทาง ทว่าก็ไม่พบวีแววของลู่อุจยามั้แต่่น้อย ด้วยเกรงว่าจะเป็นการรบกวนคนไข้คนอื่นแพทย์หนุ่มจึงได้แต่ส่งเสียงเรียกออกไปเบาๆ 'คุณลู่อุ...'

ไม่มีใครตอบรับ

เฉิงอี้เหิงวิ่งไปที่เคาน์เตอร์พยาบาลเพื่อที่จะดุกล้องวงจรปิด แต่กลับได้รับแจ้งว่าการขอดุกล้องวงจรปิดนั้นต้องใช้เวลา เขาต้องรออีกหนึ่งชั่วโมงถึงจะดูได้

เมื่อทำอะไรไม่ได้เฉิงอี้เหิงจึงต้องกลับมาที่ห้องทำงานของตัวเอง พอสังเกตเห็นว่าไม้ค้ำที่ลู่อุจยามาด้วยไม่อยู่แล้ว ตอนนั้นเองเขาถึงเบาใจลงได้บ้าง ถ้าไม้ค้ำไม่อยู่ก็แสดงว่าลู่อุจยาเป็นคนเดินออกไปเอง

เขาลองโทรหาลู่อุจยา

'คุณลู่อุ!' เฉิงอี้เหิงเรียก

'อืม'

'คุณโอเคไหม พวกนักข่าวไม่ได้ตามคุณไปใช่ไหม'

'โอเคอยู่' ฟังจากเสียงแล้วเหมือนลู่อุจยาจะต้องใช้ความพยายามอย่างมากในการพูด

เฉิงอี้เหิงกังวลว่าเธออาจจะตกบันไดตรงไหนสักแห่งในโรงพยาบาลแล้วลุกไม่ขึ้น เขาจึงถามออกไป 'เสียงคุณดูไม่ค่อยดีเลย จะให้ผมไปปรับคุณไหม'

'คุณแน่ใจนะว่าจะมา?' ลู่อุจยาถามกลับ

เฉิงอี้เหิงไม่ค่อยเข้าใจว่าทำไมเธอถึงถามแบบนี้ แต่ยังตอบรับ 'แน่ใจสิ'

'งั้นก็ดี' ลู่อุจยาพูด

แล้วเฉิงอี้เหิงก็ไต่ยืนเสียงไม้ค้ำกระแทกกับพื้นตามมาด้วยเสียงซึกโครก

'ฉันอยู่ในห้องน้ำหญิง ตอนนี้ขาเริ่มชาแล้ว คุณมารับฉันหน่อยสิ'

ขณะเฉิงอี้เหิงรีบไปที่ห้องน้ำหญิง ลู่อุจยาก็พึ่งตัวอยู่ตรงผนังใกล้ๆ กับประตูห้องน้ำ สีหน้าของเธอยังดูปกติอยู่ เฉิงอี้เหิงเดินเข้าไปช่วยพยุงลู่อุจยาไว้

พร้อมรับไม้เท้าของเธอมาถือ

แต่ลู่จยาเดินโขยกเขยกไปได้ไม่กี่ก้าวก็หยุด

เฉิงอี้เหิงหันไปมองเธอด้วยความฉงน 'ทำไมล่ะ'

'เท่านั้น...' ลู่จยาชี้ไปที่เท้าของตัวเอง 'มันชาแล้ว ยิ่งเดินก็ยิ่งชา'

เฉิงอี้เหิงมองเธออย่างสนใจ เขาเปลี่ยนมือที่ถือไม้เท้าแล้วค่อยๆ ย่อตัวลง 'ขึ้นมาสสิ ผมจะแบกคุณไปเอง'

ลู่จยาใช้เวลาอยู่ครู่หนึ่งถึงจะปีนขึ้นไปบนหลังของเฉิงอี้เหิงได้ เพราะเธอออกแรงที่ขาไม่ได้จึงต้องใช้แรงจากมือเท่านั้น ซึ่งนั่นก็ทำให้เธอกลัวว่าตัวเองจะออกแรงดึงไหล่ของเฉิงอี้เหิงมากเกินไปและจะพากันหงายหลังไปทั้งคู่ ภาพคนสองคนล้มหงายท้องคนน่าเกลียดน่าดู

ยิ่งดีที่ไม่ว่าลู่จยาจะออกแรงมากแค่ไหนเฉิงอี้เหิงก็ยังคงยืนนิ่งอยู่ได้

รอกนกระทุ้งลู่จยาปีนขึ้นไปบนหลังเรียบร้อย เฉิงอี้เหิงถึงค่อยๆ ลุกขึ้นแล้วออกเดิน

ห้องน้ำตั้งอยู่ห่างจากห้องทำงานของเฉิงอี้เหิงประมาณหนึ่งร้อยเมตร แพทย์หนุ่มแบกลู่จยาเดินไปข้างหน้า แต่เดินไปได้ไม่กี่ก้าวก็เห็นว่ามีคนมากมายยืนออกันอยู่หน้าห้องทำงานของเขา

'พวกนักข่าวอีกแล้ว' ลู่จยาพูดเสียงเบา

'ทำไมคนพวกนี้ถึงเกาะแน่นอย่างกับแผ่นก้อเอี้ยะเลยนะ'

'ชาวใหญ่ขนาดนั้นก็ต้องมาสืบข่าวนะสิ ใครหาข้อมูลได้ก่อนก็เหมือนกับได้เงินก้อนใหญ่' ลู่จยาพูดต่อ

'นั่นพวกเราจะไปที่ไหนดี' เฉิงอี้เหิงหันศีรษะมาถามลู่จยา ลู่จยาที่เกาะไหล่เขาอยู่พอดีทำให้เมื่อชายหนุ่มหันหน้ามาใบหน้าของทั้งคู่จึงแนบติดกัน

เฉิงอี้เหิงรีบขยับหน้าออก ขณะที่ลู่จยากลับดูหนึ่งๆ

ผ่านไปครู่หนึ่งลู่จยาก็รู้สึกได้ว่าใบหน้าของเฉิงอี้เหิงเห่อร้อนขึ้นมา

เธอที่ไม่เคียดอะไรเลยจึงยื่นมือออกไปลูบหน้าของเขา

'คุณหมอเจิง คุณเขินเหรอ'

'เปล่า ผมแบกคุณมาตั้งนาน ก็แค่ออกแรงเยอะไปหน่อย' เจิงอึ้งเหิงพยายามแก้ตัว

ตอนนั้นเองลู่อุญมาถึงนึกขึ้นได้ว่าตัวเองหนักเกือบห้าสิบกิโลกรัมจึงไถลตัวลงมาจากหลังของเจิงอึ้งเหิง เจิงอึ้งเหิงคิดจะร้องเธอไว้แต่ก็ไม่ทัน ลู่อุญลงถึงพื้นเรียบร้อยแล้ว

'พวกเราไปที่อื่นกันเถอะ คีนนั่งอยู่โรงพยาบาลไม่ได้ชั่วคราว' เจิงอึ้งเหิงบอก

'แล้วจะไปที่ไหน' ลู่อุญเอาเยตาม

'ช่างๆ โรงพยาบาลมีโรงแรมที่พวกญาติๆ ผู้ป่วยมักจะไปพักกัน ถ้าคุณไม่ถือสาละก็...' เมื่อพูดออกไปแล้วเจิงอึ้งเหิงถึงเพิ่งรู้สึกว่าเขาไม่น่าพูดโรงแรมช่างๆ โรงพยาบาลนั้นเป็นโรงแรมที่ไม่ค่อยมีระดับนัก มักใช้เป็นที่พักรักษาของญาติคนไข้ บริการก็ไม่ค่อยดีเท่าไร สำหรับนักแข่งรถชื่อดังอย่างลู่อุญแล้วไม่ว่าจะไปที่ไหนเธอก็คงจะต้องไปพักในโรงแรมห้าดาวจะให้มาอยู่โรงแรมข้างทางเล็กๆ แบบนี้ดูท่าเธอคงจะต้องลำบากไม่น้อย

'ได้ๆ แต่คุณห้ามลืมนะเรื่องที่คุณพูดนะ!' ลู่อุญหมายถึงเรื่องที่จะให้เขาเปลี่ยนห้องพักรักษาให้เธอ

เจิงอึ้งเหิงพยุงตัวลู่อุญไว้ ทั้งสองคนค่อยๆ เดินไปบนเส้นทางที่ไม่ค่อยมีคนใช้เข้าออกโรงพยาบาล

'พรุ่งนี้รบกวนคุณช่วยเปลี่ยนห้องพักรักษาของฉันเป็นห้องพักรักษาผู้ป่วยเดี่ยวและประกาศออกไปด้วยว่าฉันย้ายโรงพยาบาลแล้วให้หน่อยนะคะ'

'อืม'

ยามค่ำคีนอันหนาวเหน็บ เจิงอึ้งเหิงพยุงลู่อุญเดินมาถึงบริเวณด้านหน้าของแผนกรับผู้ป่วยใน เขาเงยหน้าขึ้นมองดวงดาวบนท้องฟ้า ด้านหลังของทั้งคู่

มีไฟของอาคารผู้ป่วยในส่องสว่างอยู่
เสียงโทรศัพท์ของลู๋จยาดังขึ้นหลายครั้ง
ลู๋จยาหยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมามดูพบว่าเป็นข้อความที่ส่งมาจากผู้จัดการส่วนตัว
ของเธอ

'ลู๋จยา ท่านประธานกับฉันทหารื้อกันแล้ว ตกลงกันว่าช่วงนี้ให้เธอ
พักก่อนจนหายดีก่อน ส่วนเรื่องการแข่งขันเธอก็ไม่ต้องไปคิดถึงมันแล้ว
รอให้ขาของเธอดีขึ้นแล้วค่อยว่ากันอีกที'

ตอนนี้เองลู๋จยาถึงคิดขึ้นมาได้ว่าตอนที่ตื่นขึ้นมาวันนี้ ประธานของสโมสร
ก็ยืนอยู่ใกล้ๆ กับหัวเตียงผู้ป่วยของเธอด้วย คล้ายว่าเขาจะพูดอะไรสักอย่าง
แต่ถูกแม่ของฮว่ถึงโวยวายขึ้นมาเสียก่อนจนไม่มีโอกาสได้พูด

ลู๋จยาเข้ามาอยู่ในสโมสรแห่งนี้ตอนอายุสิบสี่ปี แทบจะเรียกได้ว่า
ประธานสโมสรนั้นเห็นเธอเติบโตขึ้นมาเลยทีเดียวน ลู๋จยาเองยังคิดว่า
เขาจะเห็นแก่ความสัมพันธ์ที่มีมายาวนานและอาจให้โอกาสเธออีกสักครั้ง
ทว่า...ความสัมพันธ์นั้นช่างเป็นสิ่งที่ไร้ค่าและไร้ประโยชน์ที่สุด
ลู๋จยาก็มหันหลัง ตอบข้อความกลับไปอย่างรวดเร็ว

'ฉันทจะรักษาตัวให้หายเร็วๆ รอฉันทกลับไปนะ'

อีกฝ่ายไม่ได้ตอบอะไรกลับมาอีก

ลู๋จยาถอนหายใจ รู้ดีว่าที่ทำไปนั้นมันไร้ประโยชน์ เธอยื่นโทรศัพท์ให้
เจิงอ๋อิงดู 'ทางสโมสรจะไล่ฉันทออกแล้ว'

เจิงอ๋อิงอ่านข้อความบนจอโทรศัพท์ที่มีมือถือของลู๋จยาแล้วรู้สึกขมฝาด
ในลำคอ เขารู้ดีว่าสนามแข่งขันนั้นมีความสำคัญกับนักแข่งรถอย่างพวกเธอ

มากแค่ไหน มันอาจหมายถึงชีวิตเลยก็ได้

ทว่าตอนนี้กลับมีคนจะมายึดเอาชีวิตของเธอไป และลูจยาก็ทำได้แค่
ถอนหายใจเบาๆ

'แล้วคุณตัดสินใจยังไง'

'จะทำอะไรก็ได้ ก็ต้องรอให้ขาหายก่อนแล้วค่อยว่ากัน ถ้าไม่มีสิมสรไหน
ต้องการฉันแล้ว ฉันก็จะเข่ารถแข่งเอง แต่ต้องใช้เงินมากหน่อย' ลูจยาพูด
อย่างสบายๆ ดูเหมือนไม่ใส่ใจอะไร

ทั้งคู่เดินออกมาจากโรงพยาบาลแล้ว ทว่าขณะที่กำลังจะข้ามถนน
ก็มีพวกแก๊งมอเตอร์ไซค์ร็อกโหวกเหวกโวยวายผ่านหน้าทั้งสองคนไป ลูจยา
ไม่อาจจะสายตาจากคนเหล่านั้น

นี่เป็นครั้งแรกที่เฉิงอี้เหิงเห็นความเหงาหงอยในแววตาของลูจยา

ตอนนั้นเอง เฉิงอี้เหิงถึงรู้สึกที่ว่าท่าทางไม่สนใจอะไรของลูจยาอาจจะ
ไม่ใช่ความรู้สึกที่แท้จริง และนั่นทำให้เขาพลอยเศร้าไปกับเธอด้วย

ลูจยาเห็นว่าเฉิงอี้เหิงกำลังจ้องเธออยู่จึงถามขึ้น 'คุณจ้องฉันทำไมเนี่ย'

'ดูท่าทางคุณชอบแข่งรถมากๆ แถมคุณก็มีพรสวรรค์ด้วย แต่กลับ
มาเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้น ผมต้องขอโทษด้วยจริงๆ นะครับ ผมเชื่อว่ายังไง
ขาของคุณจะต้องกลับมาดีอีกครั้ง'

'คุณขอโทษฉันเรื่องอะไร คุณไม่ใช่คนที่ทำให้ฉันเกิดอุบัติเหตุสักหน่อย
เข่าว่ากันว่าพวกหมอมีจิตใจเมตตาประหนึ่งบิดามารดา แต่คุณนี่เมตตา
เกินไปหรือเปล่า' ลูจยาพูดยิ้มๆ รอยยิ้มของเธอมีความดูแคลนอยู่บ้าง แต่
ไม่ได้สื่อเจตนาร้ายอะไร 'ยังไงก็ต้องขอบคุณคุณด้วยนะ'

ถึงตอนนี้ลูจยาก็รู้สึกแล้วว่าเฉิงอี้เหิงคนนี้เป็นคนดีทีเดียว เธอจึงรู้สึกผิด
ที่ก่อนหน้านี้แสดงกิริยาไม่ค่อยดีใส่เขาตอนอยู่ในโรงพยาบาล

'ผมพูดจริงๆ นะ' เฉิงอี้เหิงบอกทั้งที่ยังยืนอยู่กลางถนนในยามค่ำคืน
เขาไม่ได้สนใจสัญญาณไฟจราจรแล้ว 'ผมได้ดูการแข่งขันของคุณอยู่หลายครั้ง

ได้เห็นท่าทางฮึกเหิมของคุณตอนอยู่ในสนามแข่ง คุณน่าจะเกิดมาเพื่อการแข่งขันจริงๆ'

ลู่อุจายักษ์ไหล่ เธอไม่ได้คิดจะพูดอะไรต่อแต่กลับใช้ไม้ค้ำพุงตัวเดินต่อไปข้างหน้า เฉิงอ้อเหิงจึงเดินตามเธอไป ทั้งคู่เดินเข้าไปในโรงแรมที่ดูกลางเก่ากลางใหม่แห่งหนึ่ง

พนักงานหน้าเคาน์เตอร์กำลังดูละครแนวแม่ผัวลูกสะใภ้พลางแพะเมล็ดแดงโมไปด้วย เมื่อเห็นว่ามีคนมาจึงลุกขึ้นยืนก่อนจะมองพวกเขาตั้งแต่หัวจดเท้าแล้วพึมพำออกมา 'ขาหักแล้วยังจะคิดมาเปิดห้องอีก'

'ใช่ แบบนี้ลี้ถึงจะสนุก' ในเมื่อน้ำเสียงของพนักงานหน้าเคาน์เตอร์ไม่เป็นมิตร ลู่อุจายักษ์เองก็ไม่จำเป็นต้องเกรงใจเช่นกัน

เมื่อถูกย้อนเข้า พนักงานหน้าเคาน์เตอร์ก็เปลี่ยนเรื่อง 'บัตรประชาชน?'

'ลี้มเอามา' ลู่อุจายักษ์ตอบง่ายๆ

ทว่าเฉิงอ้อเหิงกลับหยิบบัตรประชาชนของตัวเองออกมาส่งให้พนักงานหน้าเคาน์เตอร์

พนักงานหน้าเคาน์เตอร์แย้งขึ้น 'ไม่ได้ เอกสารของใครของมัน'

'งั้นก็ช่างเถอะ' ลู่อุจายักษ์หันหลังเดินกลับ

เห็นแบบนี้พนักงานหน้าเคาน์เตอร์ถึงได้เรียกเอาไว้ 'เดี๋ยวจ้จ้ ฉันทน์หมายถึงเวลาปกตินะ แต่มีมันดึกมากแล้ว ก็ไม่ได้เข้มงวดอะไรขนาดนั้น'

'อ้อ' ลู่อุจายักษ์ก็ยกการ์ดจากมือพนักงานหน้าเคาน์เตอร์

เฉิงอ้อเหิงคิดจะหันไปบอกกับพนักงานหน้าเคาน์เตอร์ว่าเขาขึ้นไปแป๊บเดียวเดี๋ยวก็กลับมาแล้ว แต่กลับโดนลู่อุจายักษ์ส่ายตาห้ามเอาไว้เสียก่อน

ลู่อุจายักษ์ยกเขยกขึ้นบันไดไปหลายชั้นแล้วถึงค่อยยื่นมือมาทางเฉิงอ้อเหิง 'ขึ้นมาพุงฉันทน์หน่อย'

เฉิงอ้อเหิงยื่นมือออกไปให้เธออย่างว่าง่าย เขาพุงลู่อุจายักษ์เอาไว้ ตัวของนักแข่งสาวพิงอยู่กับอกของเฉิงอ้อเหิง แล้วลู่อุจายักษ์ก็พูดขึ้นอีกว่า 'ในเมื่อเขา

พูดชะชานาดีแล้ว คุณก็ทำตามนั้นไปเถอะ'

'ทำไมล่ะ'

'กับคนที่ไม่มี ความเกี่ยวข้องกันแบบนี้ คุณจะอธิบายไปเพื่ออะไร'

ลู๋จยาพูดถูก ถ้าเขาจะต้องคอยอธิบายทุกครั้งที่มีคนเข้าใจผิดคงต้องเหนื่อยตายแน่

เจิงอ๋เหิงเดินขึ้นไปยังชั้นบนพร้อมกับลู๋จยา โรงแรมนี้ไม่มีลิฟต์แต่ยังดีที่ห้องพักของลู๋จยาอยู่ชั้นสาม แม้เจิงอ๋เหิงอยากจะแบกลู๋จยาขึ้นไปแต่เธอกลับปฏิเสธ

'ถ้าไม่อุ้มฉัน ฉันก็ค่อยๆ กระโดดขึ้นไปเองได้ คุณจะมาให้ฉันขี่หลังอะไรกันอีก ฉันเป็นพ่อของคุณหรือใจ'

เจิงอ๋เหิงไม่รู้ว่า จะตอบอย่างไรดี

ลู๋จยาพูดต่ออีก 'ฉันล้อคุณเล่นนะ'

เมื่อถึงห้องพักลู๋จยาก็หุบคีย์การ์ดออกมาเปิดประตูห้อง

พอพุงตัวเองไปถึงเตียง เธอก็โยนไม้ค้ำที่เตรียมตัวจะขึ้นไปนอนแผ่หลาบนเตียง เจิงอ๋เหิงคิดจะห้ามจึงตะโกนออกไป 'เฮ้ย! คุณอย่าทิ้งตัวแบบนี้สิ ถ้ากระเทือนแผลที่ขาจะว่า...'

แต่ก็ไม่ทันแล้ว ลู๋จยาขึ้นไปนอนอยู่บนเตียงเรียบร้อย

ทั้งที่เพิ่งผ่านการผ่าตัด แล้วยังหนีออกจากโรงพยาบาลมาอีก เรียกได้ว่าใช้ชีวิตสมบุกสมบันมาทั้งวัน ลู๋จยาจึงเหนื่อยล้าจนแทบไม่ไหวแล้ว ทำให้พอขึ้นไปนอนบนเตียงเพียงครู่เดียวก็ได้ยินเสียงลมหายใจสม่ำเสมอของเธอ

เจิงอ๋เหิงรู้ว่าต้องให้เรียกลู๋จยายังไงก็ไม่มีประโยชน์แล้วจึงพยายามดันตัวเธอเข้าไปด้านใน เขาดึงผ้าห่มที่เธอนอนทับไว้ออกมาแล้วห่มให้

ถึงจะห่มผ้าเรียบร้อยแล้วแต่คงยังไม่พอ เจิงอ๋เหิงคิดแล้วจึงค่อยๆ เก็บมุมผ้าห่มที่สไลด์มาให้เรียบร้อยด้วยเกรงว่าจะมีลมผ่านเข้าไป หากลู๋จยาหนาวแล้วเกิดไม่สบายขึ้นมาคงไม่ดีแน่

เขาปรับเครื่องปรับอากาศให้อยู่ในโหมดสลีป ตอนนั้นเองถึงเห็นว่าที่รีโมตเครื่องปรับอากาศมีสติ๊กเกอร์แปะไว้ว่าเปิดใช้เครื่องปรับอากาศเพิ่มสิบหยวน เขาได้แต่ส่ายหัว

เจิ้งอี้เหิงเปิดห้องธรรมชาติซึ่งมีเตียงอยู่สองเตียง เมื่อทำทุกอย่างเสร็จ เขาก็รู้สึกปวดเมื่อยไปทั้งตัวจึงบิดขี้เกียจแล้วปีนขึ้นไปบนเตียงข้างๆ ตั้งใจจะหลับตาสักพัก กระจ่างพอพวกนักข่าวไปแล้วเขาก็จะรีบกลับไปห้องทำงานของตัวเองเพื่อรีบต่ออีกสักหน่อยก่อนจะออกไปราวน์ดัวร์ดตอนแปดโมงเช้า

ไม่คิดเลยว่าหลังจากหลับตาลงแล้วจะผลอหลับจนถึงเช้า และเป็นเพราะเสียงกดชักโครกที่ทำให้เขาตื่นขึ้น

ขณะที่เจิ้งอี้เหิงลืมตาขึ้น เขาก็เห็นลู่จยาเย็นพิงอยู่ที่หน้าประตูห้องน้ำ 'ขา...ขาอีกแล้ว'

เขาสะบัดผ้าห่มที่ไม่รู้ว่าห่มไว้ตั้งแต่เมื่อไหร่ออก ก่อนจะลุกขึ้นยืนแล้วเดินไปหยุดอยู่ข้างๆ ลู่จยาอย่างรวดเร็ว เจิ้งอี้เหิงก้มลงนั่งยองๆ เพื่อให้ลู่จยาเกาะหลังเขา แต่เมื่อคิดถึงคำพูดของเธอขึ้นมาจึงตัดสินใจอุ้มลู่จยาแทน เขาอุ้มเธอไปวางไว้บนเก้าอี้

'ล้างหน้าล้างตาแล้วใช่ไหม' เจิ้งอี้เหิงถาม

'อืม' ลู่จยาตอบ

เจิ้งอี้เหิงลูบหน้าตัวเอง 'ฉันรอผมแบบนี้นะ' พูดยบเขาก็ตรงไปที่ห้องน้ำ แล้วปิดประตูตามหลัง

ตอนที่เขาเดินเข้าห้องน้ำไป โทรศัพท์มือถือของเจิ้งอี้เหิงที่วางไว้ตรงตู้ข้างหัวเตียงก็ดังขึ้น ลู่จยาเอื้อมมือไปคว้าได้พอดีจึงช่วยเขารับสาย

'ฮัลโล' น้ำเสียงร่อนรนของหญิงสาวดังขึ้น 'คุณหมอเจิ้งอยู่ไหนคะ นี่ใกล้จะถึงเวลาราวน์ดัวร์ดแล้วทำไมคุณหมอยังไม่มาอีก เมื่อวานคุณหมออยู่เเวร์ไม่ใช่หรอคะ อีกเรื่อง ลู่จยาคนนั้นก็หายตัวไปด้วยค่ะ ตอนนี้นำตัวกำลังมาที่นี่ พวกเขาจะมาสอบปากคำเธอ เธอคงไม่ได้หนีไปแล้วหรอคะ'

'ฉันอยู่กับคุณหมอเจิ้งคะ ตอนนีเขากำลังแปร่งพันอยู่ พวกเราจะรีบกลับไปนะคะ ยังไงฝากคุณช่วยบอกกับตำรวจด้วยว่าฉันไม่ได้หนี' พุดจบลู่อุญาก็กดวางสายทันที

เจิ้งอี่เหิงพุงลู่อุญากลับมาถึงโรงพยาบาลก่อนแปดโมงเช้า

มีตำรวจมารออยู่ในห้องพักคนไข้นานแล้ว ลู่อุญาป็นขึ้นเตียงคนไข้ ส่วนเจิ้งอี่เหิงนั้นออกไปราวตีห้า ลู่อุญาจำได้ว่าตำรวจตรงหน้าของเธอคือคนเดียวกับที่กอดขาของนักข่าวคนนั้นเอาไว้ นั่นเอง เขาไม่ได้ทำหน้าที่ของตำรวจเลยสักนิด

ตำรวจแนะนำตัวเองว่าแซ่เหลิ่ง ดูๆ แล้วเขาน่าจะอายุประมาณสามสิบต้นๆ เป็นตำรวจที่ทางตำรวจจราจรส่งมาเพื่อสอบปากคำเธออย่างเป็นทางการ หลังจากแนะนำตัวแล้วเขาก็เริ่มพูด 'จากการเก็บหลักฐานร่องรอยต่างๆ บริเวณที่เกิดเหตุและบริเวณใกล้เคียงแล้ว ในเบื้องต้นถือว่าเป็นอุบัติเหตุทางรถจักรยานยนต์เท่านั้นครับ แต่ก็ยังมีคำวิจารณ์...'

'ฉันเข้าใจค่ะ'

'คืนนี้ที่คุณกับคุณฮว่าถึงออกไปแข่งรถกัน ใครนัดกับใครครับ'

'ฮว่าถึงนัดฉันค่ะ เธอบอกว่าวันรุ่งขึ้นเป็นการแข่งขันรอบตัดสินเลยอยากจะลองซ้อมแข่งกับฉันดูก่อน'

ไม่คิดเลยว่าเพียงแค่คำคืนเดียว คนสองคนจะได้ผ่านประสบการณ์ครั้งยิ่งใหญ่ที่เปลี่ยนชีวิตไปตลอดกาลเช่นนี้ คนหนึ่งเสียชีวิต ส่วนอีกคนบาดเจ็บ และสุดท้ายก็ไม่มีใครได้เข้าร่วมการแข่งขันดังกล่าว ตำแหน่งแชมป์ตกเป็นของนักแข่งไร้ชื่อเสียงคนหนึ่งทำให้นักแข่งคนนั้นมีชื่อเสียงขึ้นมา

การออกไปซ้อมก่อนการแข่งขันของเธอกับฮว่าถึงทำให้ชีวิตของคนสามคนเปลี่ยนไป

ลู่อุญาเล่ารายละเอียดการประลองความเร็วในคืนที่เกิดเหตุให้กับ

คุณตำรวจหญิงฟังอย่างละเอียด คุณตำรวจหญิงจึงซักถามในประเด็นที่สงสัยเพิ่มเติม 'คุณบอกว่าคุณชนเข้ากับสิ่งกีดขวางก่อนถูกต้อนไหมครับ แล้วรถของคุณฮว่าถึงที่ชะลอความเร็วลง หากเป็นแบบนี้จริงแล้วทำไมรถของคุณฮว่าถึงถึงยังพุ่งไปที่แผงกั้นจนตกลงไปที่หน้าผาอีกล่ะครับ'

'นั่นคือเรื่องที่คุณต้องไปตรวจสอบ ฉันเองก็เป็นผู้เสียหายนะ' ลู่จยาแน่นย้ำ 'คุณไปตรวจสอบกล้องวงจรปิดเทียบนิ้ว* แล้วหรือยังคะ'

'พอดีว่าในคืนนั้นมีพายุและฝนตกหนักอีกด้วย กล้องวงจรปิดจึงเสียหายครับ พวกเขาส่งกล้องไปซ่อมแล้ว แต่ไม่รู้ว่าจะเรียกข้อมูลคืนได้หรือเปล่า'

ลู่จยารู้สึกหงุดหงิด 'แล้วจะทำยังไงต่อ'

'เราคงต้องตรวจสอบต่อไปครับ' คุณตำรวจหญิงพูด 'ยังไงก็ขอให้ติดต่อได้เสมอแล้วกันนะครับ ถ้าหากคุณต้องการอะไรก็บอก พวกเราจะได้ให้ความช่วยเหลือคุณ'

'ฉันไม่คิดอยากจะติดต่อกับตำรวจตลอดเวลาหรอกนะ ที่สำคัญฉันไม่คิดว่าพวกคุณจะช่วยอะไรฉันได้ คราวที่แล้วฉันถูกซบไปสามสัปดาห์ แคมยังมีพวกนักข่าวรุมถ่ายรูปฉันอย่างบ้าคลั่งอีก แค่นั้นก็เป็นเครื่องพิสูจน์ได้ชัดเจนแล้วนี่คะ'

คุณตำรวจหญิงพูดไม่ออก เขาเงิบไปครู่หนึ่งแล้วจึงเอ่ยขึ้นว่า 'เรื่องคราวที่แล้วเป็นเพราะพวกเราไม่รอบคอบ คราวหน้าพวกเราส่งเจ้าหน้าที่...'

'เอาเถอะ' ลู่จยาตัดบทคุณตำรวจหญิง เธอไม่อยากจะยืดอกแก้ตัวของเขาก็กึ่งเปลี่ยนเรื่อง 'เนิ่นอี่เหิงล่ะคะ?'

'คุณถามหาเขาทำไมครับ คุณสนิทกับเขาเหรอ' คุณตำรวจหญิงถามกลับ

* ชื่อระบบกล้องวงจรปิดของจีนที่ติดตั้งอยู่ในสถานที่สาธารณะต่างๆ

'คุณตำรวจหญิง วันนั้นมีนักข่าวจำนวนไม่น้อยพุ่งเข้ามาในห้องพักคนไข้แล้วยังมีพยาบาลไม่ตีเอาชุปไปใส่ฉันทั้งตัวอีก เรื่องนี้คุณก็รู้ดี ฉันต้องการเจอคุณหมอเพื่อจะเปลี่ยนห้องพักค่ะ ฉันไม่ตายเพราะอุบัติเหตุ แต่กลับต้องมาปวดหัวตายเพราะนักข่าว'

'คุณลู่จยา คุณอย่าหาว่าคำพูดของผมไม่น่าฟังเลยนะครับ พ่อแม่ของฮว่าถึงมีลูกเพียงคนเดียว ตามข้อมูลที่เราได้รับมา สองคนสามีภรรยาฝากความหวังทุกอย่างไว้กับลูกสาว แล้วคุณฮว่าถึงมาเสียชีวิตไปตั้งแต่อายุยังน้อยเช่นนี้ คนผมชาวส่งคนผมดำ พ่อแม่ของเธอย่อมต้องเสียใจมากสำหรับเรื่องสาดชุปเมื่อครั้งก่อน พวกเราได้ตัดเตือนพวกเขาไปแล้ว คุณก็อย่าเก็บมาใส่ใจเลยนะครับ'

เด็กกำพร้าอย่างลู่จยาได้ยินคำพูดนี้เข้าใจรู้สึกหนักอึ้งขึ้นมา หากพูดในมุมมองของพ่อแม่ของฮว่าถึง พวกเขาจำเป็นต้องฟังพาสว่าถึงจริงๆ เมื่อทั้งคู่เสียลูกสาวไปก็ต้องโดดเดี่ยวไร้ที่พึ่ง

เธอพยักหน้ารับ 'ฉันเข้าใจแล้วค่ะ ฉันขอไปห้องน้ำหน่อยนะ'

เมื่อเข้ามาในห้องน้ำ ลู่จยาก็ตัดต่อกับอดีตผู้ช่วยส่วนตัวของเธอ 'เสี่ยวเซ่อ จำรหัสบัตรเอทีเอ็มของฉันได้ไซ้ใหม่ รมกวนเธอไปหาเลขบัญชีธนาคารของพ่อแม่ฮว่าถึงให้หน่อยนะ แล้วเอาบัตรเอทีเอ็มในลิ้นชักเกอร์ของฉันที่สโมสรไปโอนเงินให้พวกเขาห้าล้าน'

'ห้าล้าน?' เสี่ยวเซ่ออดีตผู้ช่วยของเธอร้องถามอย่างไม่อยากจะเชื่อสิ่งที่ได้ยิน 'พี่จยา พี่รู้ไหมว่ามีเงินอยู่เท่าไร'

'ให้โอนก็โอนเถอะ สองคนนั้นเขาสูญเสียลูกสาวไปคงไม่มีรายได้ ไม่มีเงินเลี้ยงตัวแล้ว เงินห้าล้านคงจะพอให้พวกเขาเลี้ยงตัวเองต่อไปได้แล้วล่ะมั้ง'

'พอให้พวกเขาเลี้ยงตัวต่อไปได้? แล้วพี่คิดหรือเปล่าว่่าตัวเองจะอยู่ยังไง อีกอย่างนะพี่จยา เรื่องพ่อแม่ฮว่าถึงบุกเข้าไปในห้องพักคนไข้แล้ว

ทำร้ายทั้งสาดซุบไก่ใส่ที่มันกระจายไปทั่วอินเตอร์เน็ตแล้วนะ ทุกคนพากันพูดว่าที่เป็นฆาตกรฆ่าฮว่าถึง แล้วตอนนี้ที่ยังจะโอนเงินให้พ่อแม่เขามากมายขนาดนั้นอีก คนอื่นต้องคิดเลอะเทอะไปกันใหญ่แน่' เสี่ยวเซ่อบ่นยี้ดย่าว

'เธอไม่พูดฉันไม่พูดก็ไม่มีใครรู้ ตอนโอนเงินก็ไม่ต้องใส่ชื่อไปอยู่แล้ว ไม่ใช่หรือไง เลิกพูดได้แล้วนะ ฉันมีธุระ อยาลืมนะ ผากไปจัดการด้วยให้เร็วที่สุดละ' พอลู่จยาออกมาจากห้องน้ำก็พบว่าคุณตำรวจหญิงยังไม่กลับไป เธอจึงมองคุณตำรวจหญิงด้วยความหงุดหงิด

'คุณหมอเฉิง! คุณมานี่หน่อยสิคะ!' เมื่อเห็นเฉิงอี้เหิงเดินผ่านมา ลู่จยาก็รีบตะโกนเรียก เธอตั้งใจจะแสดงอะไรสักอย่างให้คุณตำรวจหญิงดู เพื่อเร่งให้เขารีบกลับไป

เธอดึงเฉิงอี้เหิงเข้ามากระซิบข้างหู 'เรื่องที่คุณคุยกันเมื่อคืน คุณยังจำได้ใช่ไหม'

เฉิงอี้เหิงพยักหน้ารับ

ทว่ากลับมีพยาบาลถือถาดเดินทะเล่ละล่าเข้ามาชนเฉิงอี้เหิง เฉิงอี้เหิงที่ไม่ทันระวังจึงล้มทับตัวลู่จยา

ดวงตาของทั้งสองมองสบกัน ใบหน้าอยู่ห่างไม่ถึงหนึ่งเซนติเมตร

ใบหูของเฉิงอี้เหิงแดงขึ้นมาทันที แพทย์หนุ่มสัมผัสได้ถึงความอ่อนนุ่มตรงหน้าอกของตน แต่ลู่จยากลับไม่สะทสะท้านซึ้งยั้งยั้งนั้นว่เย็นๆ ออกไปเฉยแจ่มุกของเขาอีก

เฉิงอี้เหิงหน้าแดงจัดรีบลุกขึ้นยืน ทว่าลู่จยากลับไม่ยอมปล่อยให้เขา 'คุณหมอเฉิงแจ่มุกโด่งตี่นะ'

เธอเคยได้ยินมาว่าคนแจ่มุกโด่งมักจะเก่ง 'เรื่องนั้น'

ในที่สุดลู่จยาก็ทำให้คุณตำรวจหญิงกลับไปจนได้ ตำรวจหนุ่มทั้งเบอร์ติดต๋อไว้พร้อมกำชับเธอไม่ให้ออกจากพื้นที่ตามอำเภอใจก่อนจะ

กลับไป

เงินอี่เหิงอยู่ในห้องพักคนไข้ต่ออีกครู่ใหญ่ เขาหยิบบัตรเดบิตและกระเป๋าสตางค์ของเธอออกจากกระเป๋าเสื้อกาวน์แล้วส่งให้ลูจยา

'เมื่อครู่ตอนที่อยู่ด้านนอกผมเจอผู้ชายคนหนึ่ง เขาบอกว่าเป็นประธานของสโมสรที่คุณสังกัดอยู่พอดีเขาเห็นตำรวจยังอยู่ที่เลยไม่สะดวกเข้ามา แล้วก็ฝากเจ้านี่มาให้คุณพร้อมกับจดหมายอีกฉบับ'

ลูจยารับมาและเปิดจดหมายออกดู ในจดหมายเขียนไว้ว่า

'จยาจยา พวกเราต้องขอโทษด้วยจริงๆ ตอนนี้เรื่องราวอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นกำลังลุกลามใหญ่โตทำให้ทางสโมสรไม่สามารถให้คุณเป็นนักแข่งของสโมสรต่อไปได้ เรื่องการยกเลิกสัญญา นั้น ผมจะให้ผู้จัดการส่วนตัวของคุณมาเจรจาอีกที ส่วนเงินในบัตรนั้นถือซะว่าเป็นเงินสดชดเชยจากทางสโมสร คุณใช้มันได้ตามสบายเลย ผมแนบรหัสบัตรมาให้แล้วในซองจดหมาย แล้วก็เสียดใจได้ฝากกระเป๋าสตางค์ของคุณมาด้วย ขอโทษจริงๆ ที่ทางสโมสรของเราทำได้เพียงแค่นี้'

ลูจยารู้ดีว่าประธานสโมสรหมายถึงอะไร...

คำวิจารณ์ต่างๆ ในอินเทอร์เน็ตที่ต่างพูดเป็นเสียงเดียวกันว่าลูจยาเป็นคณวางแผนประชันความเร็วจนทำให้ฮว่าถึงต้องเสียชีวิต ตอนนี้แฟนคลับของฮว่าถึงก็กำลังทะเลาะกับแฟนคลับของลูจยาอยู่ในอินเทอร์เน็ต

และเนื่องจากฮว่าถึงจากไปแล้ว คนทั่วไปจึงยืนอยู่ข้างฮว่าถึงเพื่อเป็นการให้เกียรติกับผู้เสียชีวิต พวกเขากระหน่ำโจมตีจนแฟนคลับลูจยาไม่อาจตอบโต้อะไรได้ สุดท้ายแล้วกลุ่มแฟนคลับของลูจยาก็ต้องประกาศสลายตัว

กลุ่มแฟนคลับนี้เป็นกลุ่มอย่างเป็นทางการ ซึ่งนั่นหมายความว่า จะต้องมีคนของสโมสรเป็นคนดำเนินการให้

สโมสรรัดตลึงใจไม่เก็บเธอไว้แล้ว

ลู๋จยาเข้าใจดี

'เกิดอะไรขึ้น' เฉิงอี้เหิงที่ยืนอยู่ข้างๆ ถามขึ้น

'ไม่มีอะไร แค่ประธานสโมสรรจะไล่ฉันออกเลยให้เงินชดเชยมานิดหน่อย ก็บัตรที่คุณเอามาให้ฉันนั้นไงล่ะ'

'หา? แต่คุณดูเหมือนไม่เป็นอะไรเลย ผมยังคิดว่าคุณน่าจะเสียใจ ไม่น้อย' เฉิงอี้เหิงเอ่ยขึ้น

'มีอะไรที่ต้องเสียใจอีก มีเงินถึงจะเป็นพระเจ้า'

เฉิงอี้เหิงรู้ว่าลู๋จยาไม่ได้พูดออกมาจากใจจริง จากข่าวคราวที่เขา รับรู้มานั้น ลู๋จยาเป็นคนที่ไม่ได้คิดมากเรื่องเงินๆ ทองๆ เธอมักจะใช้เงิน โดยไม่คิด ทั้งยังดีกับแฟนคลับมากๆ ด้วยเหตุนี้จึงดึงดูดให้มีแฟนคลับ กลุ่มใหญ่

'เมื่อไหร่ฉันจะได้เปลี่ยนห้องพัก'

'ผมจัดการให้เรียบร้อยแล้ว' เฉิงอี้เหิงนำเสื้อกันลมที่ถือไว้คลุมไหล่ ให้กับลู๋จยา บนเสื้อมีกลิ่นหอมเฉพาะตัวของเขา 'นี่เสื้อผมเอง ซักสะอาดแล้ว เตี่ยวผวมจะพาคุณหลบสายตาของพวกนักข่าวไปที่ห้องพักผู้ช่วยใหม่ ยังไง คุณอดทนหน่อยแล้วกันนะครับ สวมเสื้อตัวนี้ไว้แล้วก็สวมหมวกด้วย'

เฉิงอี้เหิงทำเหมือนกับมีเวทมนตร์เสกทุกอย่างออกมาได้ เขาหยิบ หมวกแก๊ปออกมาจากทางด้านหลังแล้วสวมให้กับลู๋จยา

'ส่วนข้าวของของคุณ ผมจะให้พยาบาลช่วยเก็บแล้วค่อยส่งตามไป'

เฉิงอี้เหิงเซ็นรถวิลแชร์มาให้เพื่อที่เขาจะได้พาลู๋จยาขึ้นลิฟต์ตรงไปยัง ห้องพักผู้ช่วยใหม่ได้ ระหว่างทางเดินนั้นมีคนที่สะพายกล้องเอาไว้ยืนอยู่กันหลายคน

'ท่าทางพวกเขาจะไม่ยอมเลิกกรากันไปง่ายๆ นะ'

'ก็จริง' ลู๋จยาหาวออกมา 'ไม่รู้ว่าเมื่อไหร่จะจบสักที'

ในตอนที่เราทั้งสองกำลังจะออกจากห้องผู้ป่วยก็มีพนักงานส่งของ
มาเคาะประตู 'ขอโทษนะครับ ใครคือคุณลู่อูหรือครับ'

'ฉันเอง' ลู่อูย่ายมือขึ้น

'กรุณาเซ็นรับด้วยครับ'

ลู่อูยาเซ็นรับพัสดุแล้วยื่นกล่องนั้นให้เจ็งอี้เหิง 'ให้คุณนะ'

'อะไรหรือ' เจ็งอี้เหิงรับมาอย่างงงๆ

'มือถือนะ' ลู่อูยาตอบ

เจ็งอี้เหิงจึงนึกถึงเรื่องเมื่อวานที่เขาทำโทรศัพท์มือถือตกจนหน้าจอ
แตกร้าวเป็นใยแมงมุม คิดไม่ถึงว่าลู่อูยาจะซื้อเครื่องใหม่ให้เขาอย่างรวดเร็ว
เช่นนี้

'ผมรับไว้ไม่...' เจ็งอี้เหิงยังพูดไม่ทันจบ ลู่อูยาก็หมุนล้อวีลแชร์พาตัวเอง
ออกจากห้องไปแล้ว

เจ็งอี้เหิงมองตามแผ่นหลังของลู่อูยา เขาได้แต่ส่ายหัวอย่างไม่รู้จะทำยังไง
ต่อไปดี จากคำพูดของฮว่าถึงแล้ว ลู่อูยาเป็นคนแบบนี้ ใครดีกับเธอ เธอก็ดีตอบ
เป็นสิบเท่า

แม้ภาพลักษณ์ภายนอกของลู่อูยาจะดูเย็นชา แต่จริงๆ แล้วเธอก็แค่
คนซื่อป้อคนหนึ่ง

นี่คือคำจำกัดความของลู่อูยาที่ฮว่าถึงเคยพูดไว้

หลังย้ายห้องพักรักษาผู้ป่วยสำเร็จ ลู่อูยาก็ได้อยู่อย่างสงบสุขไปหลายวัน เธอ
รู้สึกขอบคุณเจ็งอี้เหิงมากทีเดียว และวางแผนจะหาเวลาเอาเงินหนึ่งแสนหยวน
ที่รับปากไว้ไปให้กับเจ็งอี้เหิง แต่กลับกลายเป็นว่าในช่วงหลายวันนี้เป็นวันหยุด
ของเจ็งอี้เหิง ลู่อูยาจึงไม่มีโอกาสได้พบกับเขา

บ่ายวันนั้น ขณะที่พยาบาลนำบิลค่าใช้จ่ายมาให้ลู่อูยา เจ็งอี้เหิงก็กลับมา
ทำงานแล้ว ลู่อูยาจึงเรียกแพทย์หนุ่มมาหาก่อนจะยื่นบัตรเดบิตที่ได้มาจาก

ประธานของสโมสรให้เขา 'คุณช่วยไปรูดให้ฉันหน่อยสิ นีร์หัสคะ'

เมื่อจ่ายเงินเสร็จแล้วเจิ้งอี้เหิงก็กลับมาที่ห้องพักผู้ป่วย เขาส่งบัตรคืนให้ ลู่จยาแต่เธอกลับไม่รับ

'คุณไปที่ตู้เอทีเอ็มแล้วโอนให้ตัวเองหนึ่งแสนด้วยนะ' ลู่จยาพูด

'หนึ่งแสน?' เจิ้งอี้เหิงดูสับสน

'ก็คราวก่อนฉันพูดไว้แล้วว่าถ้าคุณช่วยฉัน ฉันจะให้เงินคุณแสนหนึ่งไง'
ลู่จยาอธิบาย

'ผมไม่ต้องการ' เจิ้งอี้เหิงพูดจบก็ยัดบัตรใบนั้นใส่มือลู่จยา

ลู่จยาดันบัตรในมือกลับไปให้เขา 'คุณต้องรับ เงินแค่เล็กๆ น้อยๆ
เรื่องเล็กๆ...'

'แต่ว่า...' เจิ้งอี้เหิงพูดไปก็ถูกขัด

'เอาอย่างนี้แล้วกัน' ลู่จยาขยักเขยักมาข้างๆ วิลแชร์ก่อนจะนั่งลง
'คุณพาฉันไปที่ตู้เอทีเอ็ม ฉันจะไปกดเงินสดมาให้คุณ แบบนี้ถึงจะเป็น
การแสดงความจริงใจ'

เจิ้งอี้เหิงทนลู่จยารบเร้าไม่ไหวจึงได้แต่ทำตามที่เธอต้องการ

ก่อนที่จะออกจากห้องพักผู้ป่วย เจิ้งอี้เหิงช่วยลู่จยาแต่งตัวจนมิดชิด
ทั้งคู่ลงมาที่ตู้เอทีเอ็มตรงแผนกการเงินซึ่งอยู่บริเวณส่วนกลางของโรงพยาบาล

ลู่จยาสอดบัตรเข้าไป เธอไม่ได้สนใจตรวจสอบยอดเงินเลยสักกิต แต่
กลับกดถอนเงินหนึ่งแสนหยวนทันที

ระบบแจ้งว่าจำนวนเงินคงเหลือไม่เพียงพอ

ลู่จยารุ่นงไปพักหนึ่งก่อนจะรีบกดตรวจสอบยอดเงินคงเหลือทันที
บนหน้าจอแสดงว่าเงินคงเหลือในบัตรนั้นมีไม่ถึงสองหมื่นหยวน

ลู่จยารู้สึกอับอายอย่างมาก 'นี่...นี่มัน...'

ฮว่าถึงพูดไว้ไม่ผิด ลู่จยาเป็นสาวชื้อบื้อ

ลู่จยาเป็นคนที่ไม่ได้เห็นคุณค่าของเงิน เธอหาเงินได้มากเท่าไร

ก็เข้าไปเท่านั้น แล้วยังโอนเงินให้พ่อแม่ของฮว่าถึงไปอีกห้าล้านหยวน บัตรที่
ประธานสโมสรมอบไว้ให้เธอใบนี้จึงเป็นบัตรใบเดียวที่ยังมีเงินอยู่ แต่เมื่อ
ชำระค่าผ่าตัด ค่ายา และค่าห้องพักในโรงพยาบาลไปแล้วก็เหลือเพียงเท่านี้

'...ตอนนี้ฉันคงจะให้เงินหนึ่งแสนกับคุณไม่ได้แล้ว เตียวฉันขอกลับไป
หาวิธีก่อนนะ' ลู่จยาหันหน้ากลับมามองเฉิงอี้เหิงอย่างเขินๆ พอไม่มีเงิน
ลู่จยาก็ทำตัวไม่ถูก เธอมองเฉิงอี้เหิงด้วยความละอายใจ จำได้ว่าตัวเองพูดจา
หน้าใหญ่ไว้แค่ไหน นึกแล้วตอนนี้ก็อยากจะซุดหลุมฝังตัวเองจริงๆ

เรื่องที่ลู่จยากลับที่สุดคือการไม่สามารถทำตามสิ่งที่รับปากไว้ได้

'ไม่เป็นไร' เฉิงอี้เหิงตอบ

ลู่จยายังไม่ยอมแพ้ เธอก็มหันหลังรีอกระเป๋าสตางค์ที่เพิ่งได้รับมา
ในนั้นมีบัตรมากมายที่ใช้ไม่ได้แต่กลับไม่มีเงินเลย เธอยิ่งทำตัวไม่ถูก
ภาพลักษณ์ที่ดีของเธอที่ทำเป็นเก่งต่อหน้าเฉิงอี้เหิงทั้งหมดนั้นพังทลาย
ไม่มีชิ้นดี

เฉิงอี้เหิงหันหัวเราะเอาไว้อยู่ 'ไม่เป็นไรๆ ผมไม่ได้ต้องการเงินครับ'

ลู่จยาคงนึกติดอยู่ครู่หนึ่ง ยุคนี้นับยุคสมัยของการใช้เงิน จะยังมีใคร
ที่ไม่ต้องการเงินอีกหรือ หรือว่าเขาจะต้องการอย่างอื่น...

ลู่จยาเงยหน้าขึ้นถาม 'งั้นทำไมคุณถึงได้ดีกับฉันล่ะ'

'เอ่อ...!' เฉิงอี้เหิงลั้งเล่ขึ้นมา

ลู่จยาเป็นคนที่คิดอะไรอย่างง่ายๆ พอเธอทบทวนเรื่องราวที่ผ่านมา
ในช่วงนี้แล้วดวงตาก็เป็นประกายขึ้นมา เธอแอบคิดอยู่ในใจว่าที่เฉิงอี้เหิงคนนี้
ยอมเสี่ยงชื่อเสียงและอนาคตมาผ่าตัดให้เธอ ช่วยกันเธอจากนักข่าว แถมยัง
ช่วยเธอจากการถูกซุบใก่สาดอีก ทั้งหมดนั้นหากเขาไม่ได้ทำเพราะเงิน...

หรือว่า...เขาจะชอบฉัน?

ลู่จยาเข้าร่วมสโมสรเพื่อฝึกหัดขี่มอเตอร์ไซค์ตอนช่วงอายุสิบสี่
คนในสโมสรล้วนดีกับเธอเพราะเธอเป็นตัวทำเงิน ประเด็นนี้ลู่จยารู้สึกใจดี

และเพราะแบบนี้ถึงรู้สึกแปลกๆ เมื่อเจิงอี้เหิงมาทำตีกับเธอทั้งที่เธอไม่ได้มีประโยชน์อะไรกับเขาเลย

เวลาที่ลู๋จยาขี่รถจะมีความมุ่งมั่น เต็มซาด อีกทั้งเทคนิคก็เป็นเลิศ เธอชอบที่จะเสี่ยง ในการแข่งขันที่ผ่านๆ มา นั้น ภาพที่มักจะมีปรากฏต่อสายตาผู้ชมคือหลายๆ ครั้งตัวรถของเธอเกือบจะแนบราบไปกับพื้น ทุกคนต่างพากันคิดว่าจะต้องเกิดอุบัติเหตุกับเธอแน่นอน แต่แล้วเธอกลับสามารถพลิกสถานการณ์ได้และขึ้นหน้าคู่ต่อสู้ไปอย่างรวดเร็ว ลู๋จยาชอบทำให้ผู้ชมตกใจเสมอ

และเพราะว่าลู๋จยาไม่ค่อยให้สัมภาษณ์กับสื่อสักเท่าไร ภาพของเธอที่ปรากฏอยู่น่ากล้องเพียงไม่กี่ครั้งจึงมักจะเป็นภาพที่ดูเต่ๆ ไม่มีใครรู้ว่าเบื้องหลังนั้นเธอเป็นเพียงผู้หญิงธรรมดาคนหนึ่งเท่านั้น

คนส่วนใหญ่จะได้เห็นภาพลักษณะของลู๋จยาเฉพาะตอนที่อยู่ในสนามแข่งเท่านั้น แต่ความจริงแล้วเธอเป็นแค่สาวน้อยที่มีอีกด้านซึ่งไม่มีใครรู้จัก เช่น เธอมักจะเข้าไปเฝ้าท่ามอยในกลุ่ม 'สายเฝ้าท่ามาแล้วจ้า' ในไต้หวัน ลู๋จยาเคยอ่านกระทู้เกี่ยวกับความรู้สึกและการใช้ชีวิตของคนอื่นมาแล้วมากมาย ดังนั้นตอนนี้เมื่อมาเจอกับเจิงอี้เหิงที่ดีกับเธอมาก เธอจึงคิดว่าตนควรจะไปขอความคิดเห็นจากบรรดาเทพธิดาตัวน้อยๆ ในกลุ่มตีใหม่ให้คนเหล่านั้นช่วยกันวิเคราะห์เรื่องนี้

ลู๋จยาจมดิ่งอยู่ในความคิดของตัวเองจนลืมเจิงอี้เหิงที่ยืนอยู่ข้างๆ ไปแล้ว เธอพยักหน้ากับตัวเองด้วยใบหน้าที่แสดงความมั่นใจอย่างมากกับการตัดสินใจครั้งนี้เปตลอดทางพร้อมๆ กับหมุนล้อวีลแชร์เพื่อกลับห้องพักด้วยตัวเอง ทั้งให้เจิงอี้เหิงยืนงอยู่ทางด้านหลัง

เมื่อกลับถึงห้องพักเธอก็รีบหยิบโทรศัพท์ออกมาทันที ลู๋จยาเปิดกลุ่มในไต้หวันและตั้งกระทู้ 'หมอของฉันเหมือนจะชอบฉันนะ' ขึ้นมา

เธอไม่คิดเลยว่าเมื่อตั้งกระทู้แล้วจะมีคนตอบกลับมากมายเช่นนี้

ที่ผ่านมาเธออยู่คนเดียวตามลำพังจนเคยชิน เวลาที่จู่ๆรู้สึกมีความสุข
 อย่างมากที่ได้แบ่งปันความรู้สึกต่างๆ กับคนอื่น

ถึงแม้ว่ามันจะเป็นเพียงแค่ข้อความในอินเทอร์เน็ต แต่ลู่อายาก็ได้รับ
 แรงสนับสนุนมากมาย

บทที่ 2

หลังจากพักรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาลนานกว่าครึ่งเดือน ลู่จยา ก็ตัดสินใจออกจากโรงพยาบาลก่อนกำหนดหนึ่งอาทิตย์

เหตุที่เธอตัดสินใจออกจากโรงพยาบาลล่วงหน้าหนึ่งอาทิตย์นั้น ไม่ใช่เพราะร่างกายของลู่จยาดีขึ้นหรือฟื้นฟูได้รวดเร็วกว่าคนอื่น แต่เป็นเพราะเธอไม่มีเงินจะจ่ายค่ารักษาในโรงพยาบาลแล้ว หลังจากเกิดอุบัติเหตุ สื่อจากหลายๆ ที่ต่างก็รู้มโหมตเธอ มีคำพูดกล่าวหาว่าเธอคือสาเหตุที่ทำให้ฮว่าถึงเสียชีวิต ทำให้เพื่อนกินมากมายที่เคยมีก็พากันหายตัวไปหมด หรือแม้กระทั่งพวกแฟนคลับก็ถูกบีบให้สลายตัว ลู่จยาคิดจะยืมเงินก็หาที่ยืมไม่ได้

โลกก็เป็นเช่นนี้

มีเรื่องดีใ้ใครๆ ก็ชอบ แต่พอเป็นเรื่องขอความช่วยเหลือกลับหาใครไม่เจอ

ก่อนจะออกจากโรงพยาบาลลู่จยาได้มาหาเจิ่งอี้เหิงที่ห้องทำงานของเขา เพื่อจะบอกลา "คุณหมอเจิ่งคะ ฉันกำลังเตรียมตัวออกจากโรงพยาบาลแล้ว ที่ผ่านมามีต้องขอบคุณมากๆ ที่คุณช่วยดูแลฉันมาตลอด"

เจิ่งอี้เหิงกำลังออกจากห้องทำงานเพื่อไปตรวจคนไข้ เมื่อเห็นลู่จยาเข้า

เขาก็พูดขึ้นมาว่า "คุณรอผมสักครู่นะ"

ลู๋จยาจึงรอเฉิงอี้เหิงที่ออกไปตรวจคนไข้อย่างเชื่อฟัง หลังจากรู้จักกันมาระยะหนึ่งปฏิกิริยาของลู๋จยาที่มีต่อเฉิงอี้เหิงก็ดีขึ้นมาก หรืออาจเป็นเพราะกระตุ้นที่ทำให้ปฏิกิริยาของเธอเปลี่ยนแปลงไปก็เป็นได้ ในกระทู้มีชาวเน็ตเข้ามาสอบถามความคิดเห็นหาราวกับว่ากำลังตามเรื่องราวในนิยายอย่างไรอย่างนั้น พวกเขาต่างเรียกร้องให้อัปเดตกิจวัตรประจำวันของเธอกับเฉิงอี้เหิง ชาวเน็ตจะชอบมากเวลาที่เธอหยอกเย้า ฉ.

'ฉ. เป็นคนอบอุ่นจังเลย คุณนุ่มนวลๆ ด้วย'

'ก่อนหน้านี้เจ้าของกระทู้แสดงออกกว่าเป็นผู้หญิงที่ดูเป็นผู้ใหญ่มาก ไม่เปิดโอกาสให้ ฉ. ได้แสดงออกเลย'

หลังจากออกตรวจคนไข้เรียบร้อยเฉิงอี้เหิงก็กลับมาที่ห้อง ยึดตัวบิตซีเกียจจากนั้นจึงนั่งลงแล้วคอยหันมาพูดกับลู๋จยา "จากอาการของคุณ ผมว่าคุณควรจะรักษาตัวในโรงพยาบาลต่ออีกสักระยะหนึ่ง"

"ไม่แล้ว" ลู๋จยาบอก "ฉันไม่มีเงิน"

เฉิงอี้เหิงเงยหน้าขึ้นมองเธอ เขายิ้มพร้อมกับคิดในใจว่า *ไม่รู้คนที่พูดจาเป็นมันนี่เป็นเหมาะและใช้เงินเป็นเบี้ยคนนั้นหายไปไหนแล้ว ตอนนี่ถึงเหลือแต่คนที่ร้องว่าไม่มีเงิน*

"เรื่องเงินไม่เป็นไร ผมช่วยคุณได้" เฉิงอี้เหิงบอก ค่าพักรักษาตัวในโรงพยาบาลของลู๋จยานั้นไม่มากนักสำหรับเขา เฉิงอี้เหิงจึงยังหวังว่าเธอจะรับการรักษาในโรงพยาบาลต่ออีกสักระยะ โดยเขาจะรับผิดชอบค่าใช้จ่ายทั้งหมดนั้นให้เอง

"ไม่ละ คุณช่วยเหลือฉันมามากพอแล้ว" จริงๆ แล้วที่ลู๋จยารีบร้อนออกจากโรงพยาบาลนั้นไม่ใช่แค่เพราะไม่มีเงินเหลือเลยสักแดงอย่างเดียว

แต่ยังเป็นเพราะเธอรู้สึกว่าคุณอยู่ในโรงพยาบาลมานานพอแล้ว การที่มี
 นักข่าวมารบกวนเธอแทบทุกวัน อีกทั้งยังมีคุณตำรวจหญิงโผล่มาเป็นระยะๆ
 ทั้งหมดนั้นทำให้เธอรู้สึกเหนื่อยล้าอย่างที่สุด เธออยากจะกลับไปอยู่ใน
 โลกใบเล็กๆ ของตัวเองที่ไม่ต้องมีใครมารบกวน และจะได้ใช้ช่วงเวลาที่
 อยู่คนเดียวคิดทบทวนเรื่องราวที่เกิดขึ้นทั้งหมด

ในช่วงเวลานี้เธอกับเจิ้งอี่เหิงก็ถือได้ว่าเป็นความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน แต่
 หากเธอออกจากโรงพยาบาลไปแล้วก็ไม่รู้เลยว่าต่อไปจะมีโอกาสได้เจอเขา
 อีกมากน้อยแค่ไหน ทว่าจนถึงตอนนี้เจิ้งอี่เหิงก็ยังไม่คิดจะพูดอะไรออกมา

ลู่อุยานึกถึงกระทู้ 'หมอของฉันเหมือนจะชอบฉันนะ' ที่เธอเขียนขึ้น
 และกำลังคิดว่ากระทู้นั้นก็ควรจะจบลงเพียงเท่านี้

การที่คิดไปเองว่าเขาชอบเธอคงนับได้ว่าเป็นการมโนครั้งใหญ่ในชีวิต
 ของลู่อุยา

"ถ้าคุณออกจากโรงพยาบาลแล้วจะไปอยู่ที่ไหนครับ จะมีคนคอยดูแล
 หรือเปล่า" เจิ้งอี่เหิงเอ่ยถาม

"ไม่มีหรอก แต่ฉันมีห้องที่เช่าไว้แล้ว เรื่องดูแลตัวเองต่างๆ ไปฉันก็ยัง
 ทำเองได้ คุณวางใจเถอะ หรือถ้าคุณไม่สบายใจจริงๆ จะมาเยี่ยมฉันก็ได้
 นะคะ"

"ได้สิ ผมต้องไปหาคุณแน่นอน" เจิ้งอี่เหิงตอบรับอย่างรวดเร็ว

วันรุ่งขึ้นเจิ้งอี่เหิงก็เปลี่ยนเวรเพื่อมาช่วยทำธุระเรื่องออกจาก
 โรงพยาบาลให้กับลู่อุยา และหลังจากเก็บข้าวของเรียบร้อยแล้วเขาก็ไปส่งเธอ
 กลับบ้าน

ลู่อุยาเช่าคอนโดฯ สไตลล์ลอฟท์สำหรับอยู่คนเดียวเอาไว้ มันเป็น
 คอนโดฯ ที่ตั้งอยู่ในย่านที่แพงที่สุดของเมือง อ. ทว่าตั้งแต่เกิดอุบัติเหตุ
 เธอก็ไม่ได้กลับมาที่นี่อีกเลย วันนี้เมื่อเจิ้งอี่เหิงขับรถมาส่งเธอถึงคอนโดฯ

ทั้งคู่จึงไม่คิดว่าจะได้เจอกับเจ้าของห้องที่ชั้นล่าง และที่คิดไม่ถึงยิ่งไปกว่านั้นก็คือเจ้าของห้องได้ทำตามสิ่งที่ระบุเอาไว้ในสัญญาเรียบร้อยแล้ว นั่นคือปล่อยห้องของเธอให้คนอื่นเช่าเพราะลู่จยาไม่ได้แจ้งล่วงหน้าหนึ่งเดือนว่าจะอยู่ต่อ และมีกำหนดเวลาให้ลู่จยาย้ายของออกไปภายในอาทิตย์นี้

คราวนี้เป็นเรื่องเลย

ลู่จยาหอบสัมภาระมากมายของตัวเองมาขึ้นอยู่ที่ชั้นล่างของคนโดยเธอยืนอยู่อย่างโดดเดี่ยวคล้ายตุ๊กตาที่ถูกโยนออกมาจากบ้าน

พ่อแม่ของลู่จยาเกิดอุบัติเหตุเสียชีวิตทั้งคู่ตอนเธออายุสิบสี่ ซึ่งหลังจากตอนนั้นเธอก็ได้เข้าสู่วงการแข่งรถ ลู่จยาที่ไปพักอาศัยอยู่กับครอบครัวของหมิ่นลูและเลี้ยงตัวเองด้วยเงินเดือนที่สโมสรจ่ายให้ จนกระทั่งเธอมีความสามารถมากพอจึงย้ายออกมา และหลังจากย้ายออกมาแล้วเธอก็ใช้ชีวิตอยู่คนเดียวมาตลอด

เวลานี้ลู่จยาพยายามคิดทบทวนดูว่ามีคนในวงการคนไหนที่เธอพอจะขอความช่วยเหลือได้บ้าง ทว่าตั้งแต่เธอเกิดอุบัติเหตุคนในวงการแข่งรถต่างพากันหลีกเลี่ยง ส่วนหมิ่นลูนั้นเป็นแอร์โฮสเตสซึ่งกำลังบินเส้นทางระหว่างประเทศ นั่นจึงหมายความว่าหมิ่นลูจะไม่อยู่ในประเทศอีกสักกระยะ ดังนั้นเธอจึงต้องกัดฟันโทรหาเว่ยอิ่ง

ลู่จยารู้จักกับเว่ยอิ่งตอนเข้าสโมสรไปแล้ว เวลานั้นเว่ยอิ่งเริ่มมีชื่อเสียงในวงการและได้รับการขนานนามว่า ‘นักบิดฟ้าประทานรุ่นเยาว์’ ช่วงแรกๆ ที่เพิ่งเข้าสโมสรลู่จยายังไม่รู้จักใครเท่าไร แม้ว่าในสโมสรจะมีคนที่รุ่นราวคราวเดียวกันกับเธอไม่น้อยแต่คนที่ยินดีใกล้ชิดและยอมเล่นกับเธอมีเพียงเว่ยอิ่งเท่านั้น

เว่ยอิ่งเป็นเหมือนแสงอาทิตย์อันอบอุ่นที่สาดส่องมายังลู่จยา

แสงอาทิตย์นี้ทำให้ช่วงเวลาวัยรุ่นของเธออบอุ่น เว่ยอิ่งทำให้เธอกลายเป็นดอกทานตะวัน ขอเพียงแค่นี้ได้เห็นไปทางดวงอาทิตย์ลู่จยาก็จะแบ่งบาน

แต่ความสัมพันธ์ของดอกทานตะวันกับดวงอาทิตย์นั้นไม่มีทางยืนยาว ดวงอาทิตย์แฉวนลอยอยู่สูงและไกลออกไป ส่องแสงสว่างไปทุกที่ แต่ดอกทานตะวันเป็นเพียงจุดเล็กๆ ที่ดวงอาทิตย์สาดส่องแสงลงมาให้เท่านั้นเอง

ดอกทานตะวันมีใจกับดวงอาทิตย์ แต่ดวงอาทิตย์กลับหลงรักทิวทัศน์อื่น ซึ่งก็คือหมิ่นลู่

ลู่อุญยากับหมิ่นลู่รู้จักกันมาตั้งแต่แบเบาะทำให้ทั้งสองคนสนิทกันราวกับฝาแฝด ในความเป็นเพื่อนรักกันนั้นช่วงระยะเวลาสิบสองปีแรกของชีวิตทั้งคู่แทบจะไม่มี ความแตกต่างอะไรกันเลย ดังนั้นลู่อุญยากับหมิ่นลู่จึงใช้ชีวิตอย่างมีความสุขและสงบมาตลอด

ทว่าหลังจากเข้าเรียนมัธยมร่างกายหมิ่นลู่ก็เริ่มเปลี่ยนแปลงไป เธอตัวสูงขึ้น ขาวาวขึ้น พอถึงชั้นมัธยมต้นปีที่สามเธอก็กลายเป็นดาวเด่นของโรงเรียน ส่วนลู่อุญยังคงเป็นเด็กหญิงตัวเล็กๆ ที่นอกจากมีพรสวรรค์ทางด้าน การชี่รตแล้วก็ยังเป็นเพียงเด็กมัธยมต้นธรรมดาๆ ไม่มีอะไรโดดเด่น

ซ้ำร้ายพ่อแม่ของเธอยังมาเสียชีวิตไปอย่างกะทันหันอีกทำให้ลู่อุญเสียใจอยู่นาน ใบหน้าของลู่อุญยามักแสดงอาการซึมเศร้า สิ่งที่เกิดขึ้นทำให้เธอไม่อยากจะคบค้าสมาคมกับใครอีก

ชีวิตของหมิ่นลู่ในช่วงเวลาไม่กี่ปีนั้นครอบครัวของเธอก็เหมือนมีโชคหล่นทับ พ่อของหมิ่นลู่ลาออกจากงานมาเปิดบริษัทเองและประสบความสำเร็จใหญ่โตทำให้หมิ่นลู่กลายเป็นคุณหนูแสนสวย

ส่วนลู่อุญเป็นเพราะเธอมีพรสวรรค์ด้านการชี่รตทำให้ได้รับคัดเลือกให้เข้ามาอยู่ในสโมสรแล้วในเวลานั้นจึงยังไม่ได้รับรู้ถึงความแตกต่างระหว่างตัวเองกับหมิ่นลู่มากนัก จนกระทั่งตอนมัธยมปลาย หมิ่นลู่ที่ดังมาเป็นทีประทับใจแก่ผู้คนที่ได้พบเห็นเสมอมาที่สโมสรเพื่อดูลู่อุญฝึกซ้อม เมื่อเธอเห็นสายตาของเว่ยอิงที่มองหมิ่นลู่ ลู่อุญก็รับรู้ได้ทันทีว่าดวงตะวันของเธอได้เปลี่ยนทิศไปแล้ว และจะไม่ส่องแสงสว่างมาที่เธออีกต่อไป

แวตตาที่เว่ยอิ่งใช้มองหมิ่นลู่ นั่นเธอเองก็รู้จักมันดี เพราะมันคือแวตตาแบบเดียวกันกับที่เธอใช้มองเว่ยอิ่ง

เว่ยอิ่งเป็นคนที่เก็บอะไรๆ ไว้ในใจไม่อยู่ ดวงตะวันมักจะแสดงความกระตือรือร้นออกไปโดยที่ไม่รู้เลยว่านั่นเป็นการทำร้ายคนอื่น ดังนั้นเมื่อเว่ยอิ่งไปสธารภาพรึกกับหมิ่นลู่ นอกจากหมิ่นลู่จะไม่ตีใจแล้วยังไม่เฝ้าเสียยกใหญ่

ความในใจของสาวน้อยก็เหมือนกับบทกลอนที่แบ่งปันให้เพื่อรัก ได้รับรู้ หมิ่นลู่รู้มานานแล้วว่าลู่จยาารู้สึกอย่างไรกับเว่ยอิ่ง แต่คิดไม่ถึงว่าเว่ยอิ่งจะมาสธารภาพรึกกับเธอ เพราะอย่างนั้นหมิ่นลู่จึงปวดหัวหนักแม้จะปฏิเสธเขาไปอย่างชัดเจนแล้วก็ตาม

เดิมทีลู่จยาคิดว่าด้วยนิสัยของเว่ยอิ่งไม่เกินสามวันเขาก็คงลืมความเจ็บปวดนี้ได้แล้วหันไปชอบผู้หญิงคนอื่น แต่เธอไม่คาดคิดเลยว่าเขาจะมีความยึดมั่นกับหมิ่นลู่เป็นอย่างมาก เว่ยอิ่งไม่ไปชอบผู้หญิงคนไหนอีกเลย ซึ่งความมั่นคงและแน่วแน่ของเว่ยอิ่งได้ทำให้ลู่จยาเสียใจมากขึ้นไปอีก นับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาเธอจึงทุ่มเทใจให้กับการแข่งขันเพียงอย่างเดียว

หลายปีที่ผ่านมาลู่จยาค่อยๆ สร้างผลงานของตัวเองขึ้นมาด้วยความยากลำบาก แต่แล้วก็กลับเกิดเรื่องใหญ่เช่นนี้ขึ้นก่อนการแข่งขัน ในเวลานี้ดูเหมือนว่าอนาคตของเธอจะดับลงซะแล้ว

เฉิงอี้เหิงได้รับสายด่วนจากทางโรงพยาบาลเขาจึงต้องรีบออกไป แต่ก่อนไปก็ทิ้งท้ายไว้ว่า เขาจะติดต่อมาอีกทีและบอกเธอไว้ว่าอย่ากังวลไป เขาจะคิดหาวิธีช่วยเธอจัดการเรื่องห้องพักเอง

ลู่จยาคิดว่าเฉิงอี้เหิงคงจะช่วยเหลือเธอตามมารยาท อาจจะเป็นเพราะเขาเป็นหมอจึงต้องมีเมตตาอย่างถึงที่สุด

เมื่อกลับเข้ามาในห้องที่คอนโดฯ แล้ว ลู่จยาก็นั่งอยู่บนโซฟาสักพัก จนแสงอาทิตย์ค่อยๆ เคลื่อนตัวไปยังจุดอื่น

การนั่งอยู่ในห้องคนเดียวนานเกินไปทำให้เธออดคิดอะไรฟุ้งซ่านไม่ได้

ลู๋จยาจึงลุกขึ้นเก็บข้าวของเพื่อเตรียมตัวออกจากคอนโดฯ

วันนี้เธอวางแผนจะออกจากคอนโดฯ ไปที่ธนาคารเพื่อดูว่าจะรวบรวมเงินจากทรัพย์สินที่มีอยู่ได้สักเท่าไร แล้วหลังจากนั้นก็หาที่พักใหม่ แต่จะว่าไปแล้ว หลายปีที่ผ่านมาเธอก็ไม่เคยจัดการทรัพย์สินของตัวเองเลย

ลู๋จยาใช้ไม้ค้ำช่วยโบกแท๊กซี่เพื่อไปที่ธนาคาร และเมื่อไปถึง ขณะที่เราเข้าไปยืนที่นั่นก็ถูกชน ลู๋จยายังไม่ทันจะได้ทำอะไร หญิงวัยกลางคนซึ่งเตี้ยกว่าลู๋จยาประมาณหนึ่งช่วงหัวก็เริ่มชี้หน้าด่าเธอ

"ฆาตรกรฆ่าคน!"

ลู๋จยาขมวดคิ้วแน่น เธอถอยหลังออกมาเล็กน้อยถึงมองเห็นได้ชัดเจนว่าคนที่กำลังด่าเธออยู่ตอนนี้คือคนเดียวกับที่สาตซุ๊ปไกใส่เธอที่โรงพยาบาลแม่ของฮว่าถึง

"คุณหน้า..." เมื่อรู้ว่าเป็นแม่ของฮว่าถึง ลู๋จยาก็ยึดไหล่ของหญิงวัยกลางคนเอาไว้ "นี่เป็นที่สาธารณะนะคะ ช่วยควบคุมอารมณ์หน่อยเถอะคะ"

แม่ของฮว่าถึงบัดมือของลู๋จยาออก "แกทำให้ลูกสาวฉันตาย ตอนนี่ยังมีแกใจจะฆาตรกรอีกหรือ"

แล้วฟางเส้นสุดท้ายของลู๋จยาก็ขาดลง เธอสังเกตเห็นว่าในมืออีกข้างหนึ่งของแม่ฮว่าถึงถือใบเบิกเงินอยู่ บนนั้นเขียนตัวเลขไว้ห้าล้านหยวนพอดีพอดี ลู๋จยาจับมือของแม่ฮว่าถึงที่กำลังสะบัดไปมาเอาไว้

"ข้อแรก! ฉันไม่ใช่ฆาตรกรฆ่าคน จะใช้คำว่าฆาตรกรฆ่าคนได้ก็ต้องรอให้ศาลตัดสินก่อน ตอนนี้อย่าให้คุณเป็นตำรวจก็เรียกฉันได้แค่ว่าเป็นผู้ต้องสงสัย แม้แต่พวกตำรวจก็ยังไม่กล้าเรียกฉันแบบนี้ เพราะอะไรนะเหรอ... เพราะพวกเขากลัวว่าฉันจะฟ้องหมิ่นประมาทไป ข้อสอง! ถ้าฉันดูไม่ผิด เงินห้าล้านในมือของคุณนั้นน่าจะเป็นเงินที่คนซื้อเสื้อเวอไอโฟนให้ละสิ"

"แกรู้ได้ยังไง?!" สีหน้าของแม่ฮว่าถึงเปลี่ยนไปทันที

"เสี่ยวเข็วเป็นอดีตผู้ช่วยของฉัน แล้วที่คุณถามฉันว่ายังมีแก็งมาธนาคารได้ยังไง ก็เพราะฉันเอาเงินทั้งหมดที่มีโอนให้กับพวกคุณสองคนไปแล้ว ตอนนี้นั้นไม่มีแม่แต่ที่จะอยู่ถึงต้องมาที่ธนาคารเพื่อดูว่ามีทรัพย์สินอะไรเหลืออยู่อีกเท่าไร เปลี่ยนมันเป็นเงินแล้วฉันจะได้กลับไปเช่าห้องถูๆ สักห้อง"

แม่ของฮว่าถึงรู้สึกเสียหน้าเล็กน้อย แต่ก็ยังเถียงกลับไป "ถ้าแก็งไม่ได้รับรู้ก็ผิด แกจะโอนเงินมาให้ฉันทำไม"

ลู่อู๋จยาารู้สึกสงสารฮว่าถึงขึ้นมาที่มีพ่อแม่แบบนี้ แต่เธอก็เข้าใจ ไม่ว่าจะได้ยังไงพวกเขาก็สูญเสียลูกสาวซึ่งเป็นเสาหลักของครอบครัวไปแล้ว

แม้ว่าเธอจะสูญเสียอนาคตไปแต่ก็ยังอายุน้อย ขอเพียงแคเธอต้องการมีชีวิตอยู่ ทุกอย่างก็ยังมีหวัง ลู่อู๋จยาได้แต่คิดเช่นนั้น เพราะหากเธอมีตัวอยู่ในโลกที่มีมิติก็คงจะหาทางออกมาไม่ได้ง่าย

ก่อนหน้านี้ในระหว่างที่ลู่อู๋จยาเดินทางมาธนาคารนั้น เธอก็ได้รับโทรศัพท์จากเสี่ยวเข็ว

'พี่จยา ฉันโอนเงินไปแล้วนะ ฉันอยู่กับพี่มาตั้งหลายปี ไม่อยากให้คุณต้องมาถึงจุดนี้เลย แต่ฉันรู้ว่าพี่เป็นคนดี หวังว่าจากนี้ไปพี่จะหางานทำเป็นเรื่องเป็นราว ใช้ชีวิตอย่างเรียบง่าย ประสบการณ์ช่วงการแข่งขันที่ผ่านมานั้นก็ให้ถือซะว่าเป็นความผันแล้วกันนะ'

'อืมๆ' ลู่อู๋จยาคูยโทรศัพท์ขณะที่นั่งอยู่บนรถแท็กซี่ ในลำคอของเธอรู้สึกขมปร่าจนแทบทนไม่ไหว

ทุกคนต่างบอกให้เธोजำนต่อชะตากรรม แต่เธออยากจะไม่ยอม ตั้งแต่อายุสิบสี่จนถึงตอนนี้เธอทุ่มเททั้งชีวิตให้กับการแข่งรถ จะให้มาล้มเลิกทุกอย่างที่ทำมาเพียงเพราะอุบัติเหตุครั้งเดียวได้อย่างไร

ไม่ว่ายังไงเธอก็ต้องการที่จะเริ่มต้นใหม่

"นั่นก็เพราะฉันเป็นห่วงว่าชีวิตคนแก่สองคนอย่างพวกคุณจะไม่เป็นที่พึ่ง"

ลู่อู๋จยารู้สึกว่าถ้าเธอต้องพูดกับแม่ฮว่าถึงต่ออีกคำคงจะต้องโมโหจนตายแน่ๆ

"ฉันไม่รู้รู้สึกผิด ที่โอนเงินให้เพราะฉันสงสารพวกคุณก็เท่านั้น สงสารพวกคุณที่เป็นคนผมขาวต้องมาส่งคนผมดำ"

คำว่า 'สงสาร' ที่ลู่อญาพูดออกมาเหมือนมีดแหลมแทงเข้าไปในหัวใจของแม่ฮว่าถึง หญิงวัยกลางคนเริ่มอาละวาดพุ่งเข้าไปใส่ลู่อญาพร้อมผลักเธออย่างแรง ลู่อญาที่ต้องพุงตัวด้วยไม้ค้ำจึงหงายหลัง เธอยื่นมือออกไปคว้าอะไรสักอย่างเพื่อยึดไว้ แต่กลายเป็นคว้าข้อมือของแม่ฮว่าถึง

ไม่รู้ว่ตั้งแต่เมื่อไหร่ที่มีกลุ่มคนถือกล้องและไมโครโฟนพุ่งเข้ามาในธนาคาร พวกเขาเห็นลู่อญากำลังคว้าข้อมือของแม่ฮว่าถึงอยู่ ภาพที่ทั้งสองคนกระซกข้อมือกันนั้นดูราวกับว่ากำลังทะเลาะและลงไม้ลงมืออยู่

นักข่าวกลุ่มนี้กำลังหาประเด็นไปทำข่าวจึงยอมไม่ยอมพลาดแน่นอน พวกเขาไม่สนใจที่มาที่ไปของสิ่งที่เกิดขึ้นทั้งหมดแต่กลับถ่ายรูปเอาไว้ก่อนเรื่องอื่นค่อยว่ากัน และพาดหัวข่าวก็คงถูกคิดขึ้นมาสดๆ ในตอนนั้น 'ฮว่าถึงเสียชีวิต ลู่อญายังกลับมาหาเรื่องทั้งยังลงไม้ลงมือกับพ่อแม่นักแข่งสาวอีกด้วย'

ทันทีที่ข่าวออกไปเธอจะต้องตกเป็นประเด็นให้ถูกวิจารณ์อย่างเผ็ดร้อนและโดนเหยียบจนจมดินอย่างไม่ต้องสงสัย

ลู่อญายอมให้เรื่องแบบนี้เกิดขึ้นอีกไม่ได้ ก่อนหน้านี้เธอก็แบกรับความกดดันไว้มากพอแล้วจนนอนฝันร้ายแทบทุกคืน ถ้าไม่ได้เจิงอี่เหิงอยู่ข้างๆ เธอคงเสียสติไปนานแล้ว

นักแข่งรถนั้นมีความภักดีและหยิ่งยโสฝังอยู่ในกระดูก ไม่ยอมมาให้ใครมารังแกได้ง่ายๆ

ลู่อญาเกลียดเสียงซัดเตอร์กับแสงแฟลชมาก เมื่อเธอแน่ใจว่าแม่ฮว่าถึงจะไม่ล้มลงไปแล้วจึงพุงตัวด้วยไม้ค้ำก่อนหันกลับไปเผชิญหน้ากับนักข่าวโดยไร้ซึ่งความหวาดกลัว ลู่อญาเดินเข้าไปแย่งกล้องของพวกเขา

เธอโกรธจนหัวร้อนไปหมดจึงไม่ทันได้คิดอะไรให้รอบคอบ ตอนเข้าไปแย่งกล้องถ่ายรูปมาเธอไม่ได้กลัวเลยว่าจะถูกถ่ายภาพตอนหน้าตาบิดเบี้ยว

เอาไว้และจะโดนนักข่าวเอารูปนี้ไปเขียนข่าวให้เป็นเรื่องใหญ่โต อีกทั้งไม่ได้คิดเลยว่า การเข้าไปแย่งกล้องมาแบบนี้ อาจจะทำให้กล้องของอีกฝ่ายเสียหายจนต้องจ่ายเงินชดเชยอีกด้วย

เรื่อผู้ยังมีตะปูลสามซัง* แม้ว่าขาลู่จะยังไม่หายดี แต่เธอก็ออกกำลังกายอยู่ตลอด ดังนั้นหากเทียบกันแล้วร่างกายของเธอย่อมแข็งแรงกว่าพวกนักข่าวมาก หนึ่งต่อสามก็ยังไม่ไหว และยังไปกว่านั้นเธอยังใช้ไม้ค้ำเป็นอาวุธได้อีกด้วย

หลังจากลู่ยาถูกนักข่าวยัโมโหและทะเลาะกันยกใหญ่ เธอก็ใช้ไม้ค้ำพาตัวเองเดินออกจากธนาคารไปพร้อมทั้งทำยั่วว่า "คุณน่าจะ ฉันหวังว่าคุณจะรอให้มีประกาศอย่างเป็นทางการออกมาก่อนค่อยตัดสินว่าจะเรียกฉันว่า 'ฆาตกรฆ่าคน' หรือไม่ แล้วอีกอย่างในเมื่อคุณเกลียดฉันขนาดนี้ก็ไม่ควรรับเงินห้าล้านของฉันสิ ฉันเชื่อว่าฮัวถึงคงหาเงินให้พวกคุณได้มากกว่าห้าล้านสินะ คุณคงไม่เห็นค่าเงินเท่านี้หรอก"

ลู่ยาพูดจบก็เดินจากไป เหลือทิ้งไว้แค่เพียงความสะใจไว้เบื้องหลัง นักข่าวที่ถูกกำราบจนพ่ายแพ้ยังไม่กล้าจะลุกขึ้นมา ทั้งสองคนมองไปยังกล้องถ่ายรูปของตนที่แตกเป็นชิ้นๆ ได้แต่กัดฟันและกำมือแน่นพร้อมพ่นลมออกจากจมูกอย่างดูถูกการกระทำของลู่ยา พวกเขาคิดว่าแล้วว่าจะเขียนข่าวใส่ร้ายลู่ยาอย่างไร ถ้าคิดจะเล่นเกมปากกาแบบนี้ ยังไงซะพวกเขาก็เป็นมืออาชีพ

เมื่อออกจากธนาคารมาแล้ว ลู่ยาก็รู้สึกว้าวุ่นใจของเธอเย็นหนาว ลู่ยาเงยหน้าขึ้นละอองฝนจึงเข้าตา เธอรีบเช็ดออก ในตอนที่เดินออกมาจากธนาคารตลอดทางเธอก็รู้สึกว้าวุ่นใจตัวเองเต็มแรง รวากับว่า ได้จุดไฟในตัวขึ้นมาอีกครั้ง ตอนนั้นราวกับว่าตัวเธอได้กลายเป็นทหารหาญสวมชุดเกราะ แม้หนทางข้างหน้าจะมีระเบิดมากมาย แต่เธอก็สามารถเดินฝ่าพายุกระสุนและกับระเบิดเหล่านั้นไปได้และประสบความสำเร็จในที่สุด

* เรื่อผู้ยังมีตะปูลสามซัง เป็นสำนวน หมายถึงของบางอย่างแม้ไร้ประโยชน์แล้ว แต่ก็ยังมีคุณค่าอยู่

แต่เดินมาได้ไม่กี่กิโลก็เหนื่อย เธอก็รู้สึกเหมือนพลังทั้งหมดถูกสูบออกไป ตัวเธอคล้ายลูกโป่งที่ถูกปล่อยลม ทำให้แค่ลากขาเดินไปข้างหน้า ยิ่งเดินไปเรื่อย ๆ ยิ่งพบว่าฝนตกหนักขึ้น ถึงไม่มีน้ำขวาดตามมาแต่ลู่อุญาก็รู้ดีว่าป้ายนี้จะต้องมีขาของเธอออกไปอย่างแน่นอน และเธอก็จะต้องถูกผู้คนตำท้ออีก

เธอต้องรีบกลับไปที่พักแล้วซ่อนตัวไว้ อย่างน้อยๆ ในตอนนี้ที่ตรงนั้นก็เป็นที่โล่งไปเสียๆ ของเธอ ยังมีเวลาอีกหนึ่งอาทิตย์ให้หลบซ่อนตัวได้

ฝนตกลงมาเม็ดใหญ่ราวกับไข่มุกที่ขาดจากสาย ลู่อุญายื่นมือออกไปเพื่อโบกรถ แต่แล้วก็คิดขึ้นได้ว่าตัวเองไม่เหลือเงินเลยแม้แต่ชนิดเดียว

เงินทั้งหมดของเธอถูกนำไปซื้อข้าวของเครื่องใช้ต่างๆ หมดแล้ว ลู่อุญายหยิบโทรศัพท์ที่ออกมา เธอคิดจะโทรขอความช่วยเหลือจากใครสักคน หลังคิดอยู่ครู่ใหญ่จึงกดเบอร์โทรศัพท์ของเจิ้งอี่เหิง เสียงสัญญาณดังขึ้นสองครั้งเธอก็ได้สติจึงรีบกดวางสาย แต่เพียงครู่เดียวเจิ้งอี่เหิงก็โทรกลับมา เขาทถามว่าเธออยู่ที่ไหน ลู่อุญาลังเลอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะบอกชื่อธนาคารไป จากนั้นเธอก็วางสายแล้วเดินต่อไปข้างหน้าเหมือนคนไร้วิญญาณ

โลกทั้งใบเหมือนถูกปกคลุมเอาไว้ด้วยเมฆหมอก รถประจำทางคนเดินถนน ร่ม ทุกสิ่งเคลื่อนไหวไปมาอย่างรีบร้อน มีเพียงเธอคนเดียวที่ไม่รู้ว่าจะเดินไปทางไหน

เธอเปียกปอนไปทั้งตัว และเพราะเดินไม่ถนัดจึงทำให้เธอดูเหมือนตัวตลกที่เดินอยู่บนโลกด้วยความยากลำบาก เมื่อเดินต่อไปเรื่อยๆ ลู่อุญาก็รู้สึกแสบจุกขึ้นมา เธอไม่อยากจะเดินอีกต่อไปแล้ว เธออยากจะสูญสลายหายจากโลกนี้ไปเลย

ลู่อุญาต้องการนั่งยองๆ และใช้ไม้ค้ำวางไว้ที่ข้างๆ เท้า แต่เธอไม่อาจค่อยๆ นั่งยองๆ ลงไปได้ สุดท้ายจึงนั่งหามะลงไปกับพื้นเสียเลย จากนั้นก็ปล่อยให้สายฝนชะล้างเธอไปทั้งตัว

คนที่เดินผ่านไปผ่านมามองเธอด้วยสายตาแปลกๆ ลู่อุญาใช้มือข้างหนึ่ง

จับไม้ค้ำเอาไว้ ตอนนั่งลงไปมันง่าย แต่คิดจะลุกขึ้นยืนมาใหม่นั้นต้องใช้
 พละกำลังมาก เธอพยายามอยู่นาน อดทนต่อความเจ็บปวดเพื่อจะยืนขึ้น
 แต่ก็โยกไปโยกมาแล้วล้มลงไปหลายครั้ง

แบบนี้ก็แล้วกัน หายไปแบบนี้เลยก็แล้วกัน

เสียงเล็กๆ จากกันบึ้งของหัวใจว่าอย่างนั้น

"คุณไม่เป็นไรใช่ไหม" น้ำเสียงอันอบอุ่นดังขึ้น มีคนเข้ามาช่วยพยุงเธอ
 ที่เปียกไปทั้งตัวขึ้นมา ลูจยาหันกลับไปมองก็เห็นใบหน้าของเจิ้งอี้เหิงปรากฏ
 ในสายตาของเธอ

แม้ว่าการมองเห็นของเธอจะถูกสายฝนบดบังจนพรางมัวไปหมด แต่ก็
 ยังรับรู้ได้ว่าเจิ้งอี้เหิงกำลังกางร่มให้เธอ

"ไม่เป็นไรนะ ไม่เป็นไร" เจิ้งอี้เหิงดึงเธอเข้ามาไว้ในอ้อมกอด ตบหลัง
 เบาๆ เพื่อปลอบประโลม

คำพูดปลอบโยนนั้นได้ทำลายกำแพงหนาๆ ของเธอลง ตลอดหลายปี
 ที่ผ่านมาลูจยาต่อสู้บากบั่น เธอยอมให้ตัวเองบาดเจ็บแต่ไม่ยอมร้องไห้ออกมา
 ให้ใครเห็น แต่แล้วในที่สุดเธอก็ไม่อาจแบกรับไว้ได้อีก ลูจยาที่อยู่ในอ้อมกอด
 ของเจิ้งอี้เหิงร้องไห้เสียงดัง

"ฉันไปที่ธนาคารมาได้เจอกับแม่ของฮว่าถึงแล้วก็พวกรักข่าว แล้วก็
 เกิดมีเรื่องปะทะกับพวกเขาเข้า ฉันว่าพวกนั้นจะต้องเขียนอะไรมั่วๆ อีกแน่"
 ลูจยาเล่าถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ไหล่ของเธอยังสั่นไม่หยุด

"ไม่เป็นไรแล้วนะ ไม่เป็นไรแล้ว" เจิ้งอี้เหิงลูบศีรษะของเธอพร้อมกับ
 พูดขึ้น "ผมอยู่ตรงนี้ตลอด ผมจะอยู่เคียงข้างคุณนะ"

ลูจยาจำไม่ได้แล้วว่าเธอร้องไห้ครั้งสุดท้ายเมื่อไหร่และร้องไห้เพราะอะไร
 แต่ในตอนนั้นเมื่อต่อหน้าตาถูกเปิดออกแล้วก็ราวกับว่ามีฝนห่าใหญ่ในออรบร้อยปี
 มาชำระล้างตะกอนในใจที่ถูกเก็บไว้หลายปีออกไปจนหมด

เจิ้งอี้เหิงพยายามประคองลูจยาที่ร้องไห้จนกลายเป็นมนุษย์น้ำตา รู้สึก

ได้ว่าร่างของนักแข่งสาวนั้นอ่อนปวกเปียกไปทั้งตัว เขาต้องใช้ความพยายามอย่างมากในการพาเธอขึ้นรถ เฉิงอี้เหิงเอ๋อหมไปคาดเข็มขัดนิรภัยให้เธอ ขณะที่เขาดึงตัวกลับมาใบหน้าของทั้งสองคนก็อยู่ใกล้กันมากโดยไม่ทันตั้งตัว คล้ายว่าอากาศในบริเวณนั้นแข็งตัวไปในทันที ลู่จยาหยุดสะอื้น เธอเบิกตาแดงๆ ของตัวเองจ้องมองเขา ส่วนเฉิงอี้เหิงก็เอียงคอมองตอบเธอด้วยท่าทางแปลกๆ

จู่ๆ บรรยากาศรอบตัวคนทั้งคู่ก็แปรเปลี่ยนไป ลู่จยาจึงหลับตาลงอย่างซ้่าๆ ยืนริมฝัปกออกมาเล็กน้อย

เธอรออยู่พักใหญ่แต่จู่ที่คาดไว้ก็ไม่มาสักที เฉิงอี้เหิงถอยออกจากที่นั่งข้างคนขับ เดินอ้อมไปเปิดประตูรถอีกฝั่ง เขาเข้ามานั่งแล้วสตาร์ทรถ

ลู่จยาแอบมองหน้าของเฉิงอี้เหิง ใบหูของแพทย์หนุ่มแดงระเรื่อ

ลู่จยาเซ็ดน้ำตาออกจากดวงตาแดงๆ ของตัวเอง เธอรู้สึกหงุดหงิดเล็กน้อยกับการจู่โจมที่ไม่ประสบความสำเร็จ ในรถของเฉิงอี้เหิงนั้นเปิดฮีตเตอร์ไว้และเมื่อรวมเข้ากับอาการมึนๆ ของลู่จยา ดังนั้นเมื่อเขาหันหน้ามาอีกที เธอก็หลับไปแล้ว

เมื่อลู่จยาตื่นขึ้นก็พบว่าตัวเองอยู่ในลานจอดรถใต้ดินที่ไม่คุ้นเคย เธอเลยถามออกไปด้วยความสงสัย "ที่นี่ที่ไหนคะ ไม่เหมือนกับลานจอดรถที่คอนโดฯ ของฉันเลย"

"ลานจอดรถใต้ดินที่คอนโดฯ ผมเอง เสื้อผ้าของคุณเปียกหมดแล้วเดี๋ยวผมจะพาคูณขึ้นไปเปลี่ยนเสื้อผ้านะ" เฉิงอี้เหิงช่วยลู่จยาปลดเข็มขัดนิรภัยและพาเธอลงจากรถ

ลู่จยายังคงมึนงง แต่ไม่ได้คิดอะไรมาก เธอใช้ไม้ค้ำพยุงตัวเองขึ้นไปที่ชั้นบนพร้อมกับเฉิงอี้เหิง

ทั้งสองคนเดินเข้าไปในห้อง คอนโดฯ ของเฉิงอี้เหิงนั้นทั้งสว่างและกว้าง เป็นห้องที่ตกแต่งสไตล์ยุโรป ดูเรียบง่ายโปร่งสบาย เมื่อเข้ามาแล้วทำให้เธอ

รู้สึกว่าการจิตใจปลอดโปร่งขึ้นมา

เจียงอี้เหิงเดินเข้าไปในห้องนอนใหญ่ ลักพักเขาก็เดินถือเสื้อคลุมอาบน้ำ ชุดใหม่ออกมา "คุณเข้าไปอาบน้ำก่อนเถอะ เดี่ยวผมจะลงไปซื้อชุดชั้นใน ที่ร้านสะดวกซื้อข้างล่างแล้วจะเอาขึ้นมาวางไว้ให้ที่หน้าห้องน้ำ คุณจะ得以หียบได้ตามสบาย ผมไม่แอบดูแน่นอน แล้วตั้งแต่นี้ต่อไปก็ถือซะว่าที่นี่เป็นห้องของคุณเลย ไม่ต้องเกรงใจนะ"

ตอนที่เจียงอี้เหิงบอกว่าจะไปซื้อชุดชั้นในให้เธอ เขาพูดเหมือนกับว่า กำลังไปซื้อขนมให้เธออย่างไรอย่างนั้น ชายหนุ่มไม่ได้มีที่หาเงินเอา แต่อย่างไร ก็เขาเป็นคุณหมอนี่นะ คงไม่เหมือนกับคนธรรมดาทั่วๆ ไป เขาน่าจะเห็นร่างกายของมนุษย์จนชินแล้ว

ลู่อุยกอดเสื้อคลุมอาบน้ำเอาไว้อย่างเหม่อลอยอยู่ครู่หนึ่งจนกระทั่ง ได้ยินเสียงปิดประตู หลังจากเจียงอี้เหิงเดินออกไปเธอก็รีบหยิบโทรศัพท์ขึ้นมา เปิดกลุ่ม 'สายแม่ท์มาแล้วจ้า' ในไต้หวันแล้วอัปเดตกระทู้

'รายงานด่วน...

วันนี้ฉันตากฝนจนเปียกปอนไปทั้งตัว แล้วอยู่ๆ จ. ก็ปรากฏตัวขึ้นข้างๆ ฉันเหมือนเป็นเทวดาพาคนไร้บ้านกลับบ้าน ที่ยิ่งไปกว่านั้น...

พวกคุณลองเดาดูว่าตอนนี้เขาไปทำอะไร

เขากำลังไปซื้อเสื้อชั้นในกับกางเกงในให้ฉัน

อย่าเข้าใจผิดนะ! ไม่ได้มีอะไรเกิดขึ้นระหว่างพวกเราทั้งนั้น นี่เป็นความสัมพันธ์ที่บริสุทธิ์แบบเพื่อนจริงๆ

แต่ว่าวันนี้ฉันได้ทำเรื่องโง่เง่าที่สุดไปเรื่องหนึ่ง ตอนที่เขาช่วยฉัน คาดเข็มขัดนิรภัย ตอนนั้นพวกเราใกล้ชิดกันมากๆ แล้วก็อาจจะเป็นเพราะโดพามีน* ละมั้งที่ตกลงใจให้ฉันหลับตาและยื่นปากออกไป คิดไปเองว่า

* ออร์โมนชนิดหนึ่งในร่างกาย เป็นสารนำส่งความสุขเข้าไปในสมอง จึงมักจะใช้พูดถึงเวลาที่มีความสุขมากๆ คล้ายกับไทยที่พูดถึงเอนดอร์ฟิน

เขาจะจับฉัน แต่สุดท้ายกลับไม่มีอะไรเลย (แเบะมือออก)'

'ฮ่าๆ... ตลกเป็นบ้าเลย กระจุกนี้ต้องเปลี่ยนชื่อเป็น 'เหมือนว่าฉันจะชอบหมอบของฉันนะ' แล้วละ'

'จริงด้วย เจ้าของกระจุกตลกเป็นบ้าเลย ทั้งบื้อทั้งน่ารัก'

'ฉันว่าหมอบคนนี้ต้องรู้สึกดี ๆ กับเจ้าของกระจุกแน่นอน ไม่อย่างนั้นคงไม่เที่ยวพาคนไข้กลับบ้านหรอก'

'เจ้าของกระจุกต้องไว้ตัวหน่อยนะ ยื่นปากอะไรกัน คิดถึงบรรยากาศเก๋ๆในนั้นออกเลย ขอภัยที่หัวเราะอย่างไม่เกรงใจ'

'ทุกคนกำลังหัวเราะ ไม่ได้สนใจเลยว่าเจ้าของกระจุกบอกว่าตัวเองไม่มีบ้านให้กลับ สงสารเจ้าของกระจุก กอดๆ'

'ประเด็นที่ฉันสนใจอยู่ที่ทางเก่งในเสื้อชั้นใน ปกติฉันเรียกให้แฟนซื้อผ้าอนามัยก็หน้าอแล้ว นี่ ฉ. ถึงกับไปซื้อเสื้อชั้นในทางเก่งในให้กับเจ้าของกระจุก พระเจ้า! อิจฉาอะ'

'นี่แปลว่าอยู่ด้วยกันแล้วใช่ไหม'

ความคิดเห็นมีการอัปเดตอย่างรวดเร็ว ลู่จยาอ่านความคิดเห็นต่างๆ ไปสักพักก็ได้ยินเสียงเปิดประตู น่าจะเป็นเตียงอี่เหิงที่กลับมา เธอจึงลุกขึ้นยืนแล้วคว้าเสื้อคลุมโยกเขยกเข้าไปในห้องน้ำ รีบร้อนเปิดฝักบัวเพื่อกลบเกลื่อนทุกอย่างให้เป็นปกติ

หลังจากเตียงอี่เหิงไปซื้อชุดชั้นในที่ร้านสะดวกซื้อได้คอนโดย ให้ลู่จยาเรียบร้อยแล้วเขาก็กลับขึ้นมาที่ห้อง ในตอนที่เปิดประตูเข้ามาก็ได้ยินเสียงฟู่ฟู่ดังอยู่ในห้องและทันเห็นแผ่นหลังของลู่จยาหายเข้าไปในห้องน้ำ จากนั้นก็ได้ยินเสียงปิดประตูห้องอาบน้ำ นั่นทำให้เขาารู้สึกสงสัยอยู่ครู่หนึ่งว่า ผ่านมาตั้งนานแล้วเธอเพิ่งจะเข้าไปอาบน้ำอย่างนั้นหรือ เธอมีแต่ทำอะไรอยู่

แต่แล้วเขาก็ถอนหายใจออกมา นักแข่งรถก็คือนักแข่งรถ ขนาดขาเจ็บก็ยัง เคลื่อนไหวได้เร็วขนาดนั้น

เหงื่อเหงะเคาะประตูห้องน้ำแล้วบอกเธอว่า "เสื้อผ้าวางอยู่บนประตูห้องน้ำ แล้วนะครับ ผมจะเข้าครัวไปทำอะไรให้คุณกินแล้วกัน อาบน้ำเสร็จแล้วคุณ เรียกผมด้วยละ ผมไม่เดินเข้าไปในห้องน้ำหรอกคุณวางใจได้"

"อืม!" ลู่จยาขานรับเสียงดังจากด้านในห้องน้ำ

เมื่ออาบน้ำเสร็จลู่จยาก็กินเสื้อคลุมไว้เรียบบร้อย เธอใช้ผ้าขนหนู ผืนใหม่เอี่ยมเช็ดผม พอเปิดประตูห้องน้ำออกมาเธอก็เห็นชุดชั้นในและ เสื้ออู๊ดอีกตัววางอยู่ที่หน้าประตู เสื้ออู๊ดน่าจะเป็นของเหงื่อเหงะเพราะเธอ สวมแล้วชายเสื้อนั้นปิดไปถึงน่อง

แบบนี้ออกจะรู้สึกแปลกๆ นิดหน่อย มีคนเตรียมข้าวของไว้ให้เธอด้วยความใส่ใจ ทั้งๆ ที่คนคนนี้ไม่ใช่ญาติของเธอ ยิ่งไปกว่านั้นเขายังไม่ใช่คนรัก ของเธออีกด้วย

ลู่จยาเปลี่ยนเสื้อผ้าเรียบบร้อยก็เดินออกมาที่ห้องครัว เธอเห็นเหงื่อเหงะ กำลังต้มเส้นสีเหลืองๆ อยู่

"จริงๆ แล้วผมก็ทำอาหารไม่ค่อยเป็นหรอกครับ ใช้ชีวิตอยู่คนเดียวก็ทำ อะไรกินแบบง่ายๆ เน้นสะดวกเลยต้มเส้นพวกนี้อยู่บ่อยๆ แต่ฝีมือการต้มเส้น ของผมไม่เลวนะ"

เหงื่อเหงะกำลังต้มเส้นสปาเกตตี้

หลังจากต้มเส้นสปาเกตตี้เรียบบร้อยแล้วเขาก็เอาช้อนเนื้อที่เตรียมไว้ ราวตลงไป มีกลิ่นหอมโชยขึ้นมา

กระเพาะของลู่จยาเริ่มส่งเสียงร้องโครกคราก

"คุณไปรอผมที่โต๊ะอาหาร เตี่ยวผมยกออกไปให้"

ลู่จยาเดินไปนั่งที่โต๊ะอาหารอย่างว่าง่าย เธอนั่งลงอย่างเรียบบร้อย เหมือนกับเด็กอนุบาลที่กำลังรอคุณครูแจกลูกอมอย่างโรยหน้านั้น เมื่อ

เจิ้งอี้เหิงยกจานสปาเก็ตตี้มาวางไว้บนโต๊ะและส่งช้อนน้อมมาให้เธอ ลู่จ้ายาก็กินอย่างหิวโหย ความจริงแล้วเธอหิวมาก ทว่าเมื่อกินไปครึ่งหนึ่งเธอก็จึงคิดขึ้นได้ว่าต้องรักษาภาพลักษณ์ แต่มุมปากของเธอก็เต็มไปด้วยคราบซอสเสียแล้ว

ลู่จ้ายาเงยหน้าขึ้นมองเจิ้งอี้เหิงแล้วรู้สึกอยากจะบ้าตาย เธอคิดจะตั้งกระทาษทิวชามาเซ็ด แต่พบว่ากระทาษทิวชอยู่ห่างจากเธอมาก ในเมื่อทำอะไรไม่ได้เธอก็ได้แต่ยกมือขึ้นปิดปากตัวเอง สายตาของเจิ้งอี้เหิงที่มองมานั้นราวกับว่าเคยชินกับท่าทางของเธอแล้ว เขาเอ่ยขึ้นว่า "ไม่เป็นไร" จากนั้นก็ลุกขึ้นไปตั้งกระทาษทิวชูด้วยท่าทางสบายๆ แล้วค่อยๆ เอ้อมตัวมาเซ็ดซอสที่เลอะอยู่ตรงมุมปากของเธอออก

ในตอนนั้นลู่จ้ายารู้สึกว่าตัวเธอเองเหมือนเป็นสัตว์เลี้ยงของเจิ้งอี้เหิง

ไม่รู้ว่เพราะอะไร นักบิตสาวที่หยิ่งยโสและเย็นชาอย่างเธอเมื่อใกล้ชิดกับเจิ้งอี้เหิงก็พลันกลายเป็นสาวอ่อนโยนนุ่มนวลไปเสียอย่างนั้น ทั้งยังกลายเป็นแมวโง่ที่เขาจะหยอกเข้ายังไงก็ได้

ความอ่อนโยนของเจิ้งอี้เหิงในคืนนี้ทำให้ลู่จ้ายารู้สึกว่าโลกสามารถอ่อนโยนกับเธอได้จริงๆ และหลังจากที่กินอิ่มแล้วลู่จ้ายาก็นอนหลับอย่างสบาย

เช้าวันรุ่งขึ้นเจิ้งอี้เหิงก็มาเคาะที่ประตูห้องนอนของเธอ "ผมไปทำงานแล้วนะ วันนี้คุณอย่าเพิ่งไปเปิดเว่ยป้อละ ไม่ต้องออนไลน์นะเข้าใจไหม"

"ทำไมละ" ลู่จยาร้องถามพร้อมขยี้ตาด้วยความงัวเงีย

"ผ่านไปสักสองสามวันคุณค่อยดูแล้วกัน เป็นเด็กดีละ รอผมเอาของอร่อยกลับมา"

"อ้อ" ลู่จย้างว่งมากจึงไม่ได้สนใจความหมายในคำพูดของเจิ้งอี้เหิงเท่าไรนัก แล้วเธอก็ล้มตัวลงนอนต่อไป

เมื่อตื่นขึ้นมาลู่จยาก็ลืมคำพูดที่เจิ้งอี้เหิงกำชับเอาไว้ไปหมดแล้วถึงได้เปิดเว่ยป้อดู เว่ยป้อของเธอแทบจะระเบิดแล้ว มีข้อความเป็นหมื่นข้อความ

ถูกส่งเข้ามา และทุกข้อความนั้นล้วนแล้วแต่ตำหนิว่าเธอเป็นคนก้าวร้าวรุนแรง
ไม่รู้จักสำนึกผิด

ถึงกับมีคนมาเขียนในช่องแสดงความคิดเห็นไว้ว่า

'ฆ่าคนต้องชดใช้ด้วยชีวิต'

ลู่อู๋ารู้สึกหวาดกลัวมากถึงกับโยนโทรศัพท์ออกไปทันที ยังกดีที่เธอ
เปลี่ยนเบอร์มือถือหลังจากเกิดเรื่อง ไม่อย่างนั้นคงมีข้อความและสายโทรศัพท์
เข้ามาจนทำให้โทรศัพท์ของเธอระเบิดไปแล้วจริง

มือของลู่อู๋ยาที่ถือโทรศัพท์อยู่กำลังสั่น ที่แรกเธอคิดจะโทรหาเฉิงอี้เหิง
แต่แล้วก็นึกถึงคำเตือนของเขาเมื่อเข้าขึ้นมาได้ว่าไม่ให้เธอเข้าไปดูเว่ยป๋อ
ลู่อู๋ยาจึงไม่ได้โทรไปหาเขา

ลู่อู๋ยานั่งอยู่ในคอนโดฯ ของเฉิงอี้เหิงอย่างไม่เป็นสุข จนถึงตอนกลางวัน
ห้องก็ร้องจ๊อกๆ ขึ้นมาด้วยความหิว เฉิงอี้เหิงทิ้งเงินสองร้อยหยวนกับ
กระดาษแผ่นหนึ่งเอาไว้บนโต๊ะ ในกระดาษเขียนว่า

*'ถ้าคุณหิวก็สั่งอาหารกลางวันมากินเองนะ บนโต๊ะมีเบอร์โทรศัพท์
ร้านอาหารอยู่ หรือจะออกไปกินข้างนอกก็ได้'*

เฉิงอี้เหิงเป็นเช่นนี้ ไม่ว่าเรื่องอะไรเขาก็คิดเอาไว้อย่างรอบคอบ

ลู่อู๋ยาอยู่ที่คอนโดฯ ของเฉิงอี้เหิงจนแสงแดดยามบ่ายค่อยๆ สาดส่อง
เข้ามา การนั่งอยู่คนเดียวทำให้จิตใจว่าวุ่น เธอจึงกำเงินสองร้อยหยวนแล้ว
ออกจากคอนโดฯ ไป

เธอตั้งใจจะไปหาเฉิงอี้เหิงแล้วกินข้าวกับเขา

ลู่อู๋ยาไม่ใช่คนบ้าบิ่นไร้สติ ก่อนจะออกจากคอนโดฯ เธอจึงปลอมตัว

สักหน่อย ตลอดการเดินทางก็ถือว่าราบรื่นไม่มีใครต้อออก แต่ขณะที่กำลังจะเดินไปหน้าประตูโรงพยาบาลก็ไม่คาดคิดว่าจะมีคนเรียกเธอขึ้นมา คนกลุ่มนี้ไม่ใช่ทั้งนักข่าวและตำรวจ ดูเหมือนจะเป็น 'ชาวเน็ตผู้ชอบเฟือก' ซะมากกว่า หนึ่งในนั้นคือผู้หญิงที่ลู่จยาเดินผ่านไปและไม่ทันระวังจนถูกชนไหล่เข้า ทำให้หมวกของลู่จยาหลุดออก ขาของเธอเดินไม่สะดวกอยู่แล้วทำให้ก้มลงไปเก็บเองไม่ได้ จึงเรียกผู้หญิงคนนั้นให้ช่วยเก็บหมวกแทน ผู้หญิงคนนั้นก็ทำตามที่เธอขอ ทว่าขณะที่อีกฝ่ายเก็บหมวกขึ้นมาเตรียมส่งให้ก็เอ่ยถามขึ้นว่า "คุณคือลู่จยาใช่ไหม"

ลู่จยาไม่ทันได้ตั้งตัวจึงพยักหน้ารับ

สีหน้าของผู้หญิงคนนั้นเปลี่ยนไปแล้วจับตัวลู่จยาเอาไว้ หล່อนตะโกนเสียงดังบอกคนที่เดินผ่านไปผ่านมา "นี่ไง! ลู่จยาที่ทำให้ฮว่าถึง 'ควีนออฟเดวิล' คนนั้นตาย แถมนักข่าวยังบอกว่ามันไปอาละวาดถึงบ้านของแม่ฮว่าถึงอีก ในที่สุดวันนี้ฉันก็จับตัวแก่ได้แล้ว แก่ต้องไปขอโทษฮว่าถึงและพ่อแม่ของฮว่าถึง"

ลู่จยาคิดจะเดินหนีแต่กลับถูกผู้หญิงคนนั้นกระซอกเสื้อไว้ ทั้งคู่ยืนอยู่กันอยู่นาน ทั้งที่เธอควรจะหลุดออกไปได้แล้ว แต่เพราะผู้หญิงคนนั้นเสียงดังมาก จึงทำให้มีคนรุมกันเข้ามา ทุกคนดูราวกับว่ามีความแค้นร่วมกัน พวกเขาต่างโกรธเคืองกับการกระทำของลู่จยาอย่างถึงที่สุด

"ยายลู่จยา วันนี้แก่ต้องพุดอะไรสักอย่างเกี่ยวกับการตายของฮว่าถึงนะ!"

ไม้ค้ำของลู่จยาที่เอาออกมาด้วยนั้นก็ไม่ว่าจะถูกดึงไปไว้ที่ไหนแล้ว

ขาของเธอยังไม่หายเป็นปกติดีจึงยืนได้ไม่ค่อยมั่นคงนัก เมื่อถูกดันไปดันมาขาาก็เจ็บแปลบเข้าไปถึงหัวใจ

"ฉันท...ฉันทไม่มี..." ลู่จยาเพิ่งรู้สึกคำอธิบายของเธอนั้นช่างไร้น้ำหนักต่อกลุ่มคนที่บ้าคลั่ง

ตอนนี้เธอเหมือนสุนัขไร้บ้านที่ถูกคนรังเกียจและเยาะเย้ยกลั่นแกล้ง

ทำได้แค่นั่งไ้เร็วแรงอยู่ที่พื้น เสียงต่าทอต่างๆ นานาไหลเข้ามาในหูของเธอ คำต่าเหล่านั้นราวกับน้ำที่สะอาดใส

และเธอใกล้จะจมน้ำแล้ว

แต่ก่อนที่เธอจะเป็นลมหมดสติไป ลูจยาเหมือนจะได้ยินเสียงเหงื่อเหงิงอึ้ง ร้องเรียกเธออยู่

หลายวันหลังจากเขาพาเธอกลับมาลูจยาก็ได้แต่นั่งเบืออยู่ในคอนโดของเหงิงอึ้ง เหงเธอแทบจะไม่ออกจากคอนโดฯ อาหารสามมื้อมีเหงิงอึ้งเป็นคนรับผิดชอบ ถ้าเขาไม่สั่งอาหารมาก็จะเป็นคนลงมือทำอาหารเอง

ลูจยาโยนกระดาษทิชชูที่เปียกนมลงไปในถังขยะพลางนึกว่าตัวเองถูกเหงิงอึ้งพากลับมาที่คอนโดฯ ยังไง

หลังพบว่าลูจยาถูกคนรุมทำร้ายจนบาดเจ็บ เหงิงอึ้งก็ต้องการพาเธอไปรักษาที่โรงพยาบาล ทว่าเธอกลับไม่ยอมและยังทำตัวตื้อกับเขาอีก

'คุณดูแผลบนหน้าของคุณสิ หน้าขนาดนี้แล้วยังไม่ยอมไปรักษาอีก ไม่กลัวว่าจะเป็นแผลเป็นหรือยังไง'

ลูจยาเบิกตากว้างมองเหงิงอึ้ง ในแววตาของเธอมีความรู้สึกหลายอย่างปะปนกัน ทั้งรู้สึกน้อยใจ ทั้งโกรธแค้น สับสน และไม่ยินยอม...

ในตอนนั้นเธอนั่งอยู่บนรถของเหงิงอึ้ง เอย่ขึ้นด้วยความเหน้อยล้า 'แค่แผลเล็กๆ ไม่เป็นไรหรอก'

เธอเหนื่อยมากจึงพึงหลังไปกับเบาะรถแล้วหลับไป ซึ่งก็ได้เหงิงอึ้งนั้นแหละที่คาดเข็มขัดนิรภัยให้กับเธอ เมื่อตื่นขึ้นมาอีกครั้งลูจยาก็พบว่าตัวเองกำลังนอนอยู่ในห้องรับแขกที่คอนโดฯ ของเหงิงอึ้ง และแผลบนใบหน้าของเธอก็ได้รับการดูแลเรียบร้อยแล้ว

'คุณอย่าเพิ่งคิดเรื่องอื่น ตอนนีก็รักษาตัวอยู่ที่คอนโดฯ ผมนี้แหละส่วนเรื่องในอนาคตรอให้คุณดีขึ้นกว่านี้ก่อนแล้วค่อยว่ากันนะ'

เรื่องก็เป็นเช่นนี้จริงๆ แล้วลู่อุจยาควรจะอยู่ที่คอนโดฯ ของเจิ้งอี้เหิง เพียงไม่กี่วัน ทว่าตอนนี้เธอกลับเริ่มใช้ชีวิตอยู่ในคอนโดฯ ของเขาอย่าง หน้าไม่อาย

'หมอของฉันเหมือนจะชอบฉันนะ' เป็นกระตุกที่ได้รับความนิยมมาก มันร้อนแรงจนจุดไม่อยู่ ลู่อุจยาที่ซุกตัวอยู่แต่ในห้องเปิดกระตุกตั้งแต่เช้า เจิ้งอี้เหิงเคาะประตูเรียก "คุณเสร็จเรียบร้อยแล้วหรือยัง ต้องออกไปร่วมงานแล้วนะ"

ลู่อุจยามองนาฬิกาที่มุมล่างขวาของจอคอมพิวเตอร์ ตอนนี้เกือบจะหกโมงเย็นแล้ว เธอต้องรีบเปลี่ยนเสื้อผ้า แต่งหน้าเตรียมตัวออกจากคอนโดฯ ก่อนหน้านี้ลู่อุจยาไม่ค่อยได้ออกจากห้องนัก อย่างแรกเพราะเรื่องคราวก่อน ยังทำให้เธอหวาดกลัวอยู่ อย่างที่สองคือขาของเธอยังไม่หายดีเท่าไร

แต่ที่วันนี้ยอมออกจากบ้านเพราะเธอรับปากไว้ว่าจะไปร่วมงานวันเกิด คนไข้ของคุณหมอเจิ้งอี้เหิง

เจิ้งอี้เหิงบอกว่าคนไข้คนนี้เป็นนักธุรกิจ ใหญ่โตถึงขนาดที่เรียกลมเรียกฝนในพื้นที่ของเขาได้ ช่วงวัยรุ่นก็ถูกขนานนามว่าสามารถ 'เปลี่ยนหินให้เป็นทอง' ไม่ว่าจะไปไหนก็หาเงินได้ตลอดจึงมีทรัพย์สินสะสมไม่น้อย ทั้งยังสร้างอาณาจักรธุรกิจของตัวเองขึ้นมาได้อีก

ลู่อุจยาหัวเราะเขา "คุณหมอเจิ้ง ฉันคิดว่าคุณดูเป็นคนหยิ่งในศักดิ์ศรีมาก จนไม่น่าจะไปร่วมงานเลี้ยงสร้างเส้นสายแบบนี้ ไม่คิดว่าคุณก็..."

"นี่ไม่ใช่งานเลี้ยงสร้างเส้นสายอะไร แต่เป็นงานเลี้ยงขอบคุณของคนไข้ของผม ถ้าผมไม่ไปก็จะดูเหมือนผมไม่เอาใคร"

ที่จริงแล้วนอกจากจะเป็นความสัมพันธ์ระหว่างหมอกับคนไข้แล้ว สิ่งที่สำคัญไปกว่านั้นก็คือครอบครัวเจิ้งอี้เหิงกับประธานคนนี้มีความสัมพันธ์แนบแน่นกันอยู่ แต่แน่นอนว่าตอนนี้เขาไม่จำเป็นต้องพูดเรื่องครอบครัว

ของเขาให้ลู่อุจยารับรู้

จะเอาคนหรือไม่เอาคน สำหรับลู่อุจยาแล้วไม่ใช่ประเด็นสำคัญ เพราะตัวเธอก็เป็นคนที่ไม่เอาคนอื่นอยู่แล้ว ที่ผ่านมาสโมสรเป็นเหมือนร่มคันใหญ่ที่กันทุกอย่างเอาไว้ให้เธอ เป็นเหมือนอ่าวอันอบอุ่นปลอดภัยที่ช่วยปกป้องเธอจากลมฝนและพายุหิมะทั้งหลาย

ในช่วงหลายปีที่ผ่านมาสโมสรปกป้องเธอเอาไว้เพื่อให้เธอได้ใช้เวลาไปกับการฝึกฝนและการแข่งขันอย่างเอาจริงเอาจัง สำหรับเรื่องอื่นๆ นั้นจะมีคนคอยช่วยจัดการรับมือให้เธอ เพราะเป็นแบบนี้ลู่อุจถึงไม่เคยคิดทบทวนเลยว่าตัวเองมีความสัมพันธ์กับคนอื่นอย่างไรบ้าง ไม่รู้ว่าเวลาไหนจะต้องทำอะไรหรือพูดอะไร ซึ่งนั่นก็ทั้งภาพจำที่ดูเหมือนเป็นคนไม่แคร์สิ่งใดๆ ไว้

ลู่อุจยาอ่อนโยนขึ้นมากหลังจากที่ได้มาใช้ชีวิตกับเงิงอี้เหิง ทำให้เขาได้เห็นมุมน่ารักๆ ที่คาดไม่ถึงอยู่บ่อยๆ

"ฉันรู้แล้ว จะรีบแต่งตัวเดี๋ยวนี้แหละ" ลู่อุจยาตะโกนบอกออกไป เธอเดินกระเด้งกระเด้งไปที่หน้าโต๊ะเครื่องแป้ง หยิบเครื่องสำอางแต่ละชิ้นออกมา จากนั้นก็จัดวางมันไว้อย่างเป็นระเบียบ ครีมนรองพื้น อายแชโดว์ มาสคาร่า คอนแท็คส์ตีก แป้งพัฟ...

เธอไม่ได้แต่งหน้ามาพักใหญ่แล้ว

เมื่อมองบรรดาเครื่องสำอางมากมายที่อยู่ตรงหน้านี้แล้วเธอก็ไม่รู้จะเริ่มตันยังงัย อยู่ๆ ก็หมดความมั่นใจไปเสียอย่างนั้น

ไม่ต้องสนใจอะไร ลู่อุจยาให้กำลังใจตัวเอง เธอหยิบขวดครีมนรองพื้นขึ้นมาเขย่าแล้วบีบเนื้อครีมขนาดเท่าเม็ดถั่วออกมาไว้บนหลังมือ จากนั้นจึงหยิบฟองน้ำขึ้นมาแต่งหน้า เมื่อลงรองพื้นเรียบร้อยแล้วลู่อุจยาก็เตรียมจะเขียนคิ้ว ตอนนั้นเองถึงได้เห็นว่ามิซนคิ้วชั้นจนรก ทำให้ดูไม่เป็นทรงเท่าไรหรอก เธอคิดว่าควรต้องกันคิ้วสักหน่อย

ขณะที่เธอหยิบมีดโกนขึ้นมาเตรียมจะกันคิ้วนั่นเอง เงิงอี้เหิงก็ทะเล้งพรวด

เข้ามาในห้อง

"คุณดูซิว่าชุดเดรสนี่เป็นยังไง ผมให้เพื่อนผู้หญิงที่ทำงานช่วยแนะนำ มา บอกให้คุณออกไปเลือกด้วยกันกับผมคุณก็ไม่ยอมไป..." เฉิงอี้เหิงหยิบชุดเดรสออกมาขณะพูดไปครึ่งประโยค เมื่อเงยหน้าขึ้นเขาก็เห็นคิ้วด้านขวาของลู่อยาแหง้ไปกระจุกหนึ่ง เฉิงอี้เหิงอ้าปากกว้างร้องขึ้นอย่างตกใจ "คิ้วคุณเป็นอะไรนะ?!"

"ฉันทน์..." ลู่อยาลุกขึ้นยืนอย่างโมโห "ฉันทน์กำลังกันคิ้วอยู่! แล้วคุณก็พุ่งเข้ามา พอฉันทน์มือสั่นก็..."

เฉิงอี้เหิงก้าวถอยหลังไปสองสามก้าวด้วยความรู้สึกผิด เขาเดินวนไปวนมาจากนั้นจึงมาหยุดอยู่ข้างๆ ลู่อยา วางมือลงบนไหล่ของเธอแล้วตบเบาๆ สองสามที ก่อนจะวางชุดที่อยู่ในมือลง "คุณค่อยๆ กันคิ้วไปนะ ผมออกไปก่อน..."

"หยุดเลยนะ!"

เฉิงอี้เหิงชะงัก รู้ตัวดีว่าตนเองไม่อาจจะหลบเลี่ยงความผิดนี้ไปได้ เขาจึงรีบล้วงเอาบัตรเครดิตใบหนึ่งส่งให้ลู่อยา "ถือว่าเป็นการชดใช้ความผิดของผมก็แล้วกัน คุณเอาไปรูดได้ตามสบาย" ความสนใจของลู่อยาไม่ได้อยู่ที่บัตรของเฉิงอี้เหิง แต่เป็นเดรสชุดนั้น

"ชุดเดรสนี่..."

"ทำไมเหรออครับ"

"สวยดีนะ" เดรสตัวนี้ดึงดูดความสนใจของลู่อยาได้สำเร็จ

ขณะที่ลู่อยากำลังชื่นชมชุดเดรสอยู่นั้นแววตาของเธอก็เป็นประกายราวกับอัญมณีที่ส่องแสงระยิบระยับอยู่กลางทะเลสาบ เฉิงอี้เหิงเห็นท่าทางเช่นนั้นของลู่อยาบางส่วนในใจก็เกิดความรู้สึกอ่อนโยนยวบยาบขึ้นมา

ปกติแล้วลู่อยาไม่ค่อยได้สวมกระโปรงบ่อยนัก เพราะเธอต้องซ่อมซีร็อกและลงแข่งขันอยู่ตลอดจึงไม่ค่อยมีโอกาสได้สวม อีกอย่างตัวเธอเองก็ไม่ได้ชอบ

สักเท่าไรด้วย ในสายตาของลู๋ยานั้นผู้หญิงที่สวมกระโปรงเวลาเดิน จะดูเหมือนกำลังลอยอยู่ เหวอดูบางอ่อนช้อย เข้ายวนไปทั้งตัวเหมือนกับ หมิ่นลู่และฮว่าถึง

ลู๋ยาจึงรู้สึกว่าการสวมกระโปรงไม่ค่อยเข้ากับสไตล์ของตัวเองเท่าไร อีกทั้งเธอยังต้องรักษาภาพลักษณ์ต่างๆ ของตัวเองเอาไว้ด้วย

เธอหยิบชุดเดรสขึ้นมา มันเป็นชุดราตรีแบบสั้นสีฟ้าหน้าทะเลซึ่งมี กลิตเตอร์วิบวิบประดับอยู่ เห็นแล้วเธอก็อยากจะลองสวมดู

เมื่อก่อนลู๋ยาบังคับตัวเองให้ออกกำลังกายเป็นประจำ ทำให้เธอ สามารถทรงรูปร่างที่ดีไว้ได้ แต่หลังจากเกิดอุบัติเหตุเธอก็ปล่อยเนื้อปล่อยตัว กินไม่บันยะบันยังจนพุงป่องออกมา เธอจึงไม่รู้เลยว่า จะสวมเดรสชุดนี้เข้าไป ได้ไหม

เธอบอกสิ่งที่กังวลอยู่กับเฉิงอี้เหิง แต่เขากลับฉีกยิ้มให้เธออย่างสดใส "ไม่เป็นไร ผมคิดเรื่องนี้ไว้แล้วเลยเลือกไซส์ใหญ่มาให้คุณโดยเฉพาะ"

"คุณออกไปได้แล้วคุณหมอเฉิง" ลู๋ยาค้อนขยับ

เฉิงอี้เหิงเดินยิ้มออกไป ครั้งนี้เขาปิดประตูลงเบาๆ

ลู๋ยาลูบคลำคิ้วแหงๆ ของตัวเอง รู้สึกว่ามันแสบนิดๆ ตอนนั้น เธอรู้แล้วว่าตัวเองได้อะไรมาและสูญเสียอะไรไปบ้าง เธอเติมคิ้วให้เรียบร้อย จากนั้นก็แต่งหน้าที่เหลือจนเสร็จ ทาลิปสติก เม้มริมฝีปาก แล้วใช้ เครื่องม้วนผมม้วนผมของตัวเอง

สุดท้ายก็มองไปที่ชุดเดรสสีฟ้าหน้าทะเลตัวนั้น ลู๋ยาสุดท้ายใจลึก ก่อนเปลี่ยนชุด

ชุดเดรสพอดิตัวเธออย่างไม่น่าเชื่อ พุงน้อยๆ ของเธอยื่นออกมา ถูกกลิตเตอร์ของกระโปรงช่วยบังไว้

ลู๋ยามองตัวเองในกระจก ตกตะลึงในความสวยของตัวเองจนแทบจะ พุดไม่ออก ชุดเดรสนั้นพอดิตัวแต่ไม่ได้รัดจนแน่น อีกทั้งยังโชว์สัดส่วน

อันสวยงามของเธอออกมาได้อย่างไม่ปิดบังเลยแม้แต่หยอ

"เสรีหรือยัง" เฉิงอี้เหิงเคาะประตูแล้วถามขึ้นด้วยเสียงเบาๆ

"เสรีแล้ว"

"งั้นผมเข้าไปนะ"

เฉิงอี้เหิงผลักประตูห้องเดินเข้าไป เมื่อเขาเห็นลู่อาก็ถึงกับตกตะลึง ลู่อัจฉริยะขึ้นกว่าช่วงที่เป็นนักแข่งเล็กน้อย แต่มันเป็นความอวบอ้วน กำลังดีทำให้เธอดูแข็งแรงและสวยแบบที่คนมองแล้วรู้สึกสบายใจ

เฉิงอี้เหิงถึงกับรู้สึกว้าวลู่อัจฉริยะที่เป็นแบบนี้ เวลาอุ้มคงสัมผัสได้ถึง ความนุ่มนวลๆ ของตัวหญิงสาว

"คุณมองอะไร ไม่สวยเหรอ" ลู่อัจฉริยะลูบต้นคอของตัวเองขณะที่ถาม ออกไปด้วยความรู้สึกไม่มั่นใจ

"ไม่ใช่ ผมกำลังนับถือสายตาของตัวเองอยู่ เดรสชุดนี้ไม่เลวเลยที่เดียว มันดูเข้ากับการแต่งหน้าของคุณมาก" เฉิงอี้เหิงพูด

ลู่อัจฉริยะก็มองเดรสที่ตนสวมอยู่ เฉิงอี้เหิงไม่ได้ชมเธอแต่กำลังชมชุด เธอรู้สึกผิดหวังนิดหน่อยเลยเบะปากออกมา "งั้นไปกันเถอะ"

แม้ชุดเดรสจะสวย และการแต่งหน้าของเธอจะดูดี แต่ขาของเธอ ยังใส่เฟือกอยู่ การเดินเหินไม่สะดวกนักต้องอาศัยไม้ค้ำช่วย

ต่อให้เป็นสาวงามขนาดไหน แต่ถ้ามีไม้ค้ำอยู่ก็ทำให้คนมองห่อเหี่ยว ไปได้มากที่สุดทีเดียว

แต่งงานนี้ลู่อัจฉริยะก็ไปเป็นไม้ประดับเท่านั้น ไม่ได้คิดว่าจะเป็นจุดเด่น หรือโชวีอะไร จะว่าไปแล้วสถานะของเธอเองในตอนนี้เป็นเรื่องอ่อนไหว มาก ถ้ามีคนจำเธอได้คงไม่ใช่เรื่องดีเท่าไรหรอก นักแข่งรถสาวเป็นกังวล เกี่ยวกับเรื่องนี้จึงได้บอกกับเฉิงอี้เหิงไป ซึ่งเขาก็รับรองอย่างตื้อว่าเป็น งานเลี้ยงแบบส่วนตัวมากๆ ไม่อนุญาตให้เอาโทรศัพท์มือถือเข้าไปในงาน เมื่อได้ยินแบบนี้ลู่อัจฉริยะถึงได้เบาใจลง

อีกทั้งลูจยาที่สวมชุดเดรสสีนั้นนั้นก็ดูแตกต่างจากปกติอย่างสิ้นเชิง และหน้าตาก็เปลี่ยนไปเพราะการแต่งหน้าอีกด้วย โชว์ว่าคนทั่วไปจะจำเธอได้ง่ายๆ

ทั้งคู่นั่งรถมาถึงงานเลี้ยงก็มีเด็กเปิดประตูรถมาเปิดประตูและนำรถไปจอดให้ จากนั้นก็มีบริกรมาช่วยนำทางพวกเขาเข้างาน แต่ก่อนที่จะเข้าไปในตัวงานเลี้ยงบริกรก็ขอเก็บโทรศัพท์มือถือของแขกเหมือนที่เจิ้งอ้อเหิงบอกไว้ พร้อมทั้งลงทะเบียนรุ่นโทรศัพท์และสีของเครื่องให้เรียบร้อย หลังจากนั้นจึงมอบการ์ดใบหนึ่งให้แขก เมื่องานเลิกแขกก็จะใช้การ์ดใบนั้นมารับโทรศัพท์มือถือของตัวเองกลับไป

เมื่อประตูใหญ่ตรงทางเข้างานเปิดออก เจิ้งอ้อเหิงก็ยกมือขึ้นส่งสัญญาณให้ลูจยาคล้องแขนของเขาไว้

ลูจยามองอยู่แหวหนึ่งก่อนจะคล้องแขนของเจิ้งอ้อเหิงด้วยความตื่นเต้นเล็กน้อย

ทั้งคู่คล้องแขนกันเดินเข้าไปในงานเลี้ยงด้วยท่าทางสนิทสนม หลังจากนั้นชายชราผมสีดอกเลาท่าทางกระฉับกระเฉงก็เดินเข้ามาหาคนทั้งคู่ รอบๆ ตัวของชายชรามีคนยืนอยู่ด้วยไม่น้อย พอเขาเดินคนเหล่านั้นก็เดินตามเขาเข้ามาด้วย นั่นทำให้ความสนใจของผู้ร่วมงานมาหยุดอยู่ที่เจิ้งอ้อเหิงและลูจยา

"คุณหมอเจิ้ง คุณมาแล้ว ยินดีต้อนรับ" ชายชราผู้นั้นหัวเราะอย่างเบิกบาน ท่าทางดูสนิทสนมและมีความเกรงใจเจิ้งอ้อเหิงอยู่ไม่น้อย

เจิ้งอ้อเหิงยื่นมือออกไปจับทักทายกับชายชรา "ท่านประธานเงิน ช่วงหลังมานี้สบายดีใช่ไหมครับ"

"ยังดีอยู่ โชคดีที่ได้คุณหมอเจิ้งช่วยไว้ ไม่อย่างนั้นตอนนี้ผมคงจะยืนอย่างสง่าผ่าเผยตรงนี้ได้ คุณพ่อกับคุณแม่ของคุณหมอสบายดีใช่ไหม" ประธานเงินบิดเอวซ้ายที่ขวาที่ทำเอาคนในบริเวณนั้นหัวเราะกันใหญ่

เจิ้งอ้อเหิงพยักหน้ารับ "สบายดีครับ"

"ทุกท่าน ท่านนี้คือคุณหมอเจิ้งที่รักษาหลังของผมจนหายดี" ประธานเงิน

แนะนำเจิ้งอี่เหิงให้กับแขกในงาน ปฏิบัติตัวราวกับเขาเป็นแขกพิเศษ

"วันนี้เป็นวันเกิดอายุครบเจ็ดสิบปีของผม คำโบราณว่าไว้ 'คนมีอายุถึงเจ็ดสิบปีตั้งแต่โบราณก็มีไม่มาก' ผมเองก็ปล่อยวางในหลายๆ เรื่องแล้ว สิ่งที่สำคัญที่สุดในชีวิตคนเราคืออะไรคุณรู้ไหม ก็ต้องเป็นการที่มีสุขภาพแข็งแรงอย่างแน่นอน เมื่อมีสุขภาพที่แข็งแรงแล้วเราถึงจะออกไปต่อสู้ บากบั่น และประสบความสำเร็จได้ ดังนั้นผมต้องขอขอบคุณคุณหมอบเจิ้งอย่างมาก"

แล้วทั้งงานก็เต็มไปด้วยเสียงปรบมือ ลู่จยาบิดตัวไปมาเพราะเธอไม่ค่อยคุ้นกับสถานการณ์เช่นนี้เท่าไรหรอก โดยเฉพาะเมื่อเธอยังต้องใช้ไม้ค้ำอยู่

มีเพียงช่วงแข่งขันเท่านั้นที่ทำให้เธอยอมรับสายตาซึ่งจ้องมองมาได้ แต่เมื่อออกจากการแข่งขันแล้ว เธอจะรีบหลบสายตาและก้มลงที่จับจ้องมา โชคดีที่สโมสรมั่นใจเธอมาก เมื่อลู่จยาต้องเจอกับสถานการณ์เช่นนั้นก็จะช่วยเธอปฏิเสธไปได้

เมื่อประธานเงินกล่าวคำต้อนรับจบ ความสนใจของเขาก็พุ่งมาที่ลู่จยาซึ่งยืนอยู่ข้างๆ เจิ้งอี่เหิง

"แล้วท่านนี่คือ..."

มือของลู่จยาจับไม้ค้ำไว้แน่นราวกับเธอกำลังรอดตายอะไรอยู่ สิ่งที่เธอรอคอยก็คือคำตอบจากปากของเจิ้งอี่เหิง แต่เธอก็หัวก้มแล้วว่าคำพูดนั้นอาจไม่ใช่สิ่งที่เธออยากได้ยิน

"คู่ออกงานของผมนะครับ" เจิ้งอี่เหิงตอบ

ลู่จยาถอนหายใจอย่างโล่งอก

คนในงานหลายคน รวมถึงประธานเงินพากันถอนหายใจอย่างโล่งอก

"จะให้ผมเรียกคุณผู้หญิงคนนี้ว่า..."

"คุณ...คุณลู่ครับ" เจิ้งอี่เหิงแนะนำ

"อ้อๆๆ คุณลู่ ดูท่าทางว่าคุณลู่จะไม่ค่อยดีเท่าไรหรอก"

"เธอบาดเจ็บนิดหน่อยนะครับ" เฉิงอี้เหิงตอบแทนเธอ

"คุณหมอเฉิง คุณมาทางนี้หน่อย" ประธานเงินดึงแขนของเฉิงอี้เหิง "จื่อฮวา หนูมานี่หน่อย" หลังจากเสียงตะโกนของประธานเงินดังขึ้น หญิงสาว ผมยวในชุดราตรีสีขาวคนหนึ่งก็หันมามองก่อนจะเดินตรงมาทางนี้ ผมของ จื่อฮวาเป็นลอนยาวขนาดใหญ่ทำให้เธอดูตงงามมาก ขณะที่เดินอยู่ก็มีรัศมี ของคนมีเงินและความมั่นอกมั่นใจเปล่งประกายออกมาด้วย ทว่าเวลาข้าม กลับดูเป็นสาวหวานๆ

ลู่จายยืนอยู่ข้างๆ เฉิงอี้เหิงกำลังทำตัวไม่ถูก

เฉิงอี้เหิงบีบมือของเธอแล้วพูดด้วยเสียงเบาๆ ว่า "ไม่เป็นไร"

ในใจลู่จายคิด ฉันทะไม่เป็นอะไร นายต่างหากที่จะเป็น

สาวสวยที่ชื่อจื่อฮวาเดินเข้ามา เธอบัดเส้นผมไปด้านหลังด้วย ท่วงท่ามีเสน่ห์ ภาพลักษณ์ของจื่อฮวามีการผสมผสานระหว่างความน่ารัก และความเซ็กซี่อย่างลงตัวซึ่งหาได้ยาก

มือข้างหนึ่งของประธานเงินเอื้อมไปจับมือของจื่อฮวาเอาไว้ ส่วน อีกข้างหนึ่งก็ดึงมือของเฉิงอี้เหิงเข้ามา แล้วนำมือของทั้งคู่มาวางทับซ้อนกัน ก่อนเอ่ยขึ้นอย่างอบอุ่นว่า "จื่อฮวา นี่คือนุ้หมอเฉิงที่ปู่เคยพูดถึงยังงี้ละ เป็นยังงี้ เขาดูเป็นคนมีความสามารถและบุคลิกดีใช่ไหม คุณหมอเฉิงเป็น คนที่เก่งมากนะ อีกทั้งยังพึ่งพาได้ด้วย พวกเธอสองคน...คนหนึ่งเป็นหนู่มากความสามารถ อีกคนก็เป็นสาวสวย รู้จักกันไว้ก็ดี"

จื่อฮวายิ้มด้วยท่าทางที่ดูเขินอาย ทว่าเธอไม่ได้รู้สึกเช่นนั้นจริงๆ นี่เป็นเพียงท่าทางซึ่งเอาไว้แสดงตามมารยาทเท่านั้น ลู่จยาเองเห็นแล้ว ก็อธิบายไม่ถูกแต่เวลาเขียนในกระทั้คนมักจะใช้คำประมาณว่า 'มีท่าทาง เขินอายพอเป็นมารยาท'

ประธานเงินแนะนำตัวเฉิงอี้เหิงเรียบร้อยแล้วก็ไม่ลืมที่จะแนะนำตัว จื่อฮวา "คุณหมอเฉิง นี่หลานสาวของผมเอง เพิ่งเรียนจบกลับมาจากอังกฤษ

ตอนนี้ดูแลจัดการเรื่องการนำเข้าและจัดจำหน่ายอุปกรณ์ทางการแพทย์ให้กับโรงพยาบาล พวกเธอสองคนน่าจะคุยกันรู้เรื่องนะ"

ที่แท้เป็นอย่างนี้เอง ลู๋จยาคิด

ไม่มีพ่อค้าคนไหนทำอะไรโดยไม่หวังผล หากจับคู่คือฮวากับเฉิงอี้เหิงได้ ก็ถือว่าเป็นการร่วมมือกันที่แข็งแกร่งมาก คนหนึ่งคือคุณหนูผู้เชี่ยวชาญทางด้านอุปกรณ์การแพทย์ อีกคนก็มีแบ็กอัปดี ซ้ำยังเป็นหมอมที่มีอนาคตไกล เรียกได้ว่าวิน-วินกันทั้งคู่

"สวัสดิ์ครับ คุณคือฮวา" เฉิงอี้เหิงยื่นมือออกไปทักทายอย่างสุภาพ
จื่อฮวายิ้มให้เขาเล็กน้อย "สวัสดิ์ค่ะคุณหมอดี"

"ถ้าอย่างนั้นพวกเธอแลกวีแซตกันสิ ทิ้งเบอร์ติดต่อไว้ด้วย ต่อไปจะได้นัดกันไปตีหมากแพหรือกินข้าวกันได้" ประธานเงินทำหน้าที่พ่อสื่ออย่างโจ่งแจ่งตรงไปตรงมาแบบที่เรียกได้ว่าทุกคนรับรู้กันหมด

"ได้สิคะ ถ้าคุณหมอดีโอเคหนูก็ไม่ขัดข้อง" จื่อฮวาเรียกบริการเพื่อให้นานาโทรศัพท์ของตัวเองและเฉิงอี้เหิงมาให้ จากนั้นเธอก็เปิดคิวอาร์โค้ดในวีแชตก่อนจะส่งโทรศัพท์มือถือของตนไปให้เฉิงอี้เหิง เขาลังเลอยู่ครู่หนึ่งแต่เพราะถูกประธานเงินจับตามองอยู่จึงต้องหยิบโทรศัพท์ตัวเองขึ้นมาสแกนคิวอาร์โค้ดวีแชตของจื่อฮวา

หลังจากที่จื่อฮวากับเฉิงอี้เหิงจัดการเพิ่มเพื่อนกันเรียบร้อยแล้ว บริการก็มาเก็บโทรศัพท์ของทั้งคู่กลับไป ประธานเงินเดินขึ้นไปบนเวทีอย่างพึงพอใจเพื่อประกาศเริ่มงานเลี้ยง ทุกคนจึงเริ่มรับประทานอาหารและพูดคุยกันตามอัธยาศัย

หลังจากนั้นประธานเงินก็ถูกผู้คนมากมายห้อมล้อมและพาเขาไปที่จุดอื่น

จื่อฮวายืนอยู่ตรงที่เดิมอีกครู่ใหญ่ เธอมองประเมินลู๋จยาที่มากับเฉิงอี้เหิงด้วยความสนใจ "คุณผู้หญิงท่านนี้คือ?"

"เพื่อนผมเอง"

"สวัสดิ์ค่ะ ฉันชื่อจือฮวา" จือฮวาเป็นฝ่ายยื่นมือออกไปทักทายก่อน

"สวัสดิ์ค่ะ ฉันลู่จยา" ลู่จยายื่นมือออกไปจับไว้

"คุณลู่ ขาของคุณเป็นอะไรหรือคะ"

"บาดเจ็บ...บาดเจ็บนิดหน่อยค่ะ" เธอพยายามพูดให้เหมือนกับที่เจิ้งอี้เหิงพูดไว้ก่อนหน้านี้เพื่อปิดบังสาเหตุของอาการบาดเจ็บที่แท้จริงของตัวเองและหลีกเลี่ยงการพูดถึงอุบัติเหตุที่อาจจะทำให้พวกเขาเนิ่นถึงข่าว 'อุบัติเหตุของลู่จยาและฮว่าถึง'

"อ้อ" จือฮวาพยักหน้าด้วยท่าทางที่ดูยังสงสัย "งั้นขอให้คุณลู่แข็งแรงในเร็ววันนะคะ"

ลู่จยาพยักหน้ารับ จือฮวาอยู่ด้วยไม่นานก็เดินจากไป เธอมองตามหลังของคุณหนูสาวไปอย่างครุ่นคิด

เจิ้งอี้เหิงมองลู่จยาที่กำลังใจลอยจึงถามขึ้น "คิดอะไรอยู่"

"ไม่มีอะไรค่ะ" อันที่จริงแล้วลู่จยากำลังคิดว่าเธอจะอัปเดตกระตุ๋ว่าอย่างไรดี

หลังจากประธานเงินแนะนำเขาไปแล้วก็มีคนเข้ามาทำความรู้จักกับเจิ้งอี้เหิงอยู่เป็นระยะๆ ลู่จยาเห็นดังนั้นจึงแกล้งทำเป็นเหนื่อยที่ต้องยืนนานๆ อยากจะหาที่นั่งพักสักครู่ เจิ้งอี้เหิงเลยพาลู่จยาไปยังจุดที่ล้อมรอบไปด้วยอาหารพร้อมกำชับบริการให้ดูแลเธออย่างดี

เมื่อกินผลไม้ไปสักพักลู่จยาก็เริ่มรู้สึกเบื่อจึงลุกเดินไปที่ห้องน้ำระหว่างทางได้เจอเข้ากับบริการที่ดูแลโทรศัพท์มือถือเธอลอยถามอีกฝ่ายว่าจะขอโทรศัพท์มาใช้ชั่วคราวได้หรือไม่ บริการตอบกลับมาว่าได้ แต่ถ้าจะกลับเข้าไปในงานก็ต้องนำโทรศัพท์มาให้พวกเขาเก็บไว้ ลู่จยาตอบตกลง เธอรับโทรศัพท์จากบริการ กำลังจะใช้ไม่ค้ำยันเดินต่อไปยังห้องน้ำ ทว่าในตอนนั้นเองก็มีบริการเข้ามาจะช่วยพยุงเธอแต่กลับถูกลู่จยาปฏิเสธ

นักแข่งรถสาวค่อยๆ พาตัวเองเข้าไปในห้องน้ำ เมื่อเข้าไปด้านในลู่วงก็วางไม้ค้ำพิงไว้ที่ผนังห้องน้ำก่อนจะนั่งลงบนชักโครกแล้วลงมืออ๊พเด็ดเนื้อหาในกระทู้อย่างรวดเร็ว

เธอเขียนเรื่องราวในงานเลี้ยงวันนี้ได้อย่างมีสีสัน จัดการเปลี่ยนแปลงสถานที่จัดงานเลี้ยงเรียบร้อยแล้วจึงอ๊พเด็ดกระทู้ เมื่อโยนก้อนหินลงน้ำก็ทำให้น้ำกระจายเป็นวงกว้าง พวกที่อยากรู้อยากเห็นทั้งหลายต่างพากันตื่นตื่นยกใหญ่!

'ศัตรูหัวใจปรากฏตัวแล้วเธอ! ดูท่าทางอีกฝ่ายจะเป็นคุณหนูละสิ สงสัยจะรับมือไม่ถนัดนะ'

'เจ้าของกระทู้สิ้อ! พวกเราอยู่ข้างคุณ!'

'คุณหมอรูปหล่อเป็นที่นิยมขนาดนั้นเลยเธอ?'

'จากที่เจ้าของกระทู้เขียน ฉันว่าคุณหนู จ. ต้องมาจากตระกูลดี สวย แล้วก็มีความสามารถด้วย พุดกันตามตรงถ้าฉันเป็นผู้ชายฉันจะต้องเลือกคุณหนู จ. แน่ๆ'

'เจ้าของกระทู้ก็บอกอยู่ อย่าขัดจะได้ใหม่อะ กระทู้ที่เขียนไว้ชัดๆ ว่า 'หมอบของฉันเหมือนจะชอบฉันนะ' ไม่ใช่ 'เหมือนว่าหมอบของฉันจะชอบคนจากตระกูลดี หน้าสวย และมากความสามารถอย่างคุณหนู จ.' สักหน่อย'

'ฉันไม่อยากจะทะเลาะกับความคิดเห็นที่เพิ่งตอบกลับมาหรอกนะ แต่ที่ฉันพูดมันเป็นความจริง ตอนนี่เจ้าของกระทู้ไม่มีเงิน ไม่มีบ้านให้อยู่ แถมขาก็ยังบาดเจ็บไม่หายดี จะเอาอะไรไปสู้กับคุณหนูนั่น แต่พุดกันตามตรงที่ฉันรังเกียจสุดๆ คือพวกผู้หญิงที่ยังไม่ทันรู้ว่าความสัมพันธ์ของคนอื่นเขาเป็นยังไงก็แทรกเข้าไปแล้ว ไม่ต้องว่าเขาจะคบหรือยังไม่คบกันหรอก แค่เข้าไปยุ่งโดยไม่แคร์อะไรก็ไม่รู้แล้วว่าใจคิดอะไรอยู่'

'ความคิดเห็นข้างบนพูดอะไรไม่ออกแล้ววรีใจ ความสัมพันธ์ยังไม่ชัดเจน

แล้วยังไง เข้าบ้านเขาไม่ได้เหรอ เจ้าของกระทู้ไปทำอะไรให้กัน'

เมื่อเห็นคนในกระทู้ทะเลาะกันดูเดือด ลู๋ยากก็รู้สึกเซ็งๆ ขึ้นมา จึงลบความคิดเห็นที่รุนแรงบางอันออกไปจากนั้นจึงกดชั๊กโครก แต่เมื่อคิดจะลุกขึ้นยืนกลับรู้สึกว้าว้า...เธอลุกไม่ขึ้น

สวรรค์! เธอนั่งห้อยขาอยู่บนชั๊กโครกแท้ๆ ไม่ได้นั่งยองๆ ที่สวมหลุม เสียหน่อย แล้วนี่จะลุกยังไงกัน

ลู๋ยากอยากจะทำตาย

เธอพยายามลุกยืนอยู่หลายครั้งถึงพบว่าปัญหามันไม่ได้อยู่ที่ขาข้างที่ปกติ แต่อยู่ที่ขาข้างที่เข้าฝืดไว้ ก่อนหน้านั้นมันก็ใช้แรงมากไม่ได้เท่าไร อยู่แล้ว ทว่าตอนนี้กลับมีอาการชาเป็นระยะๆ จนส่งผลต่อขาข้างที่ปกติไปด้วย จนทำให้ลุกไม่ได้

สิ่งแรกที่เธอนึกออกคือโทรหาเจิ้งอี้เหิง แต่เมื่อโทรไปแล้วถึงคิดได้ว่า โทรศัพท์มือถือของทุกคนถูกบริกรเก็บไว้ให้ชั่วคราว ซึ่งนั่นหมายความว่า เธอติดต่อกับเจิ้งอี้เหิงไม่ได้

ลู๋ยากคิดจะเรียกบริกรจึงพยายามตบประตูลูกอยู่หลายครั้ง แต่ก็ไม่มีเสียงตอบรับ ก่อนนึกคิดขึ้นได้ว่าเมื่อครู่เธอได้ปฏิเสธความช่วยเหลือของบริกรที่จะช่วยพยุงตัวเธอเข้ามาในห้องน้ำไป เขาคงคิดว่าเธอดูแลตัวเองได้ ในเมื่อไม่มีอะไรให้ช่วยก็คงไม่มีใครมายืนอยู่แถวหน้าห้องน้ำหรอก

สถานการณ์กำลังแย่แยะอย่างหนัก

จะทำยังไงดี ลู๋ยาร้อนรนจนแผ่นหลังมีเหงื่อซึมออกมา

ลู๋ยายังแอบคิดว่าอีกสักพักอาการอาจจะค่อยๆ ดีขึ้น แต่ผ่านไปยี่สิบนาทีแล้วเธอก็ยังรู้สึกอ่อนปวกเปียกไปทั้งตัว

เธอออกมาจากงานเลี้ยงเกินกว่าครึ่งชั่วโมงแล้ว เจิ้งอี้เหิงต้องรู้ว่าเธอไม่อยู่ในนั้น เขาน่าจะออกมาตามหาเธอ

แต่ว่า...

ถ้าเจิงอี้เหิงมาพบว่าเธอติดอยู่ในห้องน้ำหญิงแบบนี้ มันก็น่าขายหน้าสิ ลู่จยาตัดสินใจพยายามที่จะออกจากห้องน้ำด้วยตัวเองอีกครั้ง แต่เมื่อยืนขึ้นได้ก็ถูกอาการชาที่ขาทำให้ต้องนั่งกลับไปเหมือนเดิม

ลู่จยาเงยหน้ามองเพดาน ในตอนที่กำลังคิดว่าจะตะโกนร้องขอความช่วยเหลือเธอก็ได้ยินเสียงคนคุยกันใกล้เข้ามาทุกที

มีคนเดินเข้ามาในห้องน้ำหญิงแล้ว! ในที่สุดเธอก็รอดแล้ว!

ลู่จยารู้สึกราวกับว่าชีวิตได้พบเจอแสงสว่างอีกครั้ง เธอขอให้คนเดินเข้ามาในห้องน้ำ ทว่าตอนที่กำลังจะส่งเสียงออกไปนั้นเองก็ได้ยินอีกฝ่ายพูดถึงเจิงอี้เหิงขึ้นมา

"เธอคิดว่าคุณหมอเจิงเป็นยังไงบ้าง คุณปู่ของเธอกระตือรือร้นแนะนำเขาให้ขนาดนั้น ดูเหมือนท่านจะชื่นชอบเขามากเลยนะ"

ประโยคนั้นเป็นประโยคคำถาม เธอไม่เคยได้ยินเสียงนี้มาก่อน แต่จากที่พูดถึง 'คุณหมอเจิง' นั้นก็น่าจะหมายถึงเจิงอี้เหิงล่ะมั้ง

ผ่านไปครู่หนึ่งก็มีเสียงน้ำไหล คงมีใครเปิดก๊อกน้ำเพื่อล้างมือ แล้วหลังจากนั้นเสียงของอีกคนก็ดังขึ้น "คุณหมอเจิงนะเหรอ ก็แค่หมอธรรมดาๆ คนหนึ่ง ต่อให้มือนาคตไถลยังไงก็เป็นแค่หมอเท่านั้น คุณปู่ฉันแก่แล้วถึงได้แนะนำฉันให้กับหมอธรรมดาๆ แบบนั้น"

น้ำเสียงนี้คุ้นหูมาก มันเป็นเสียงของจื่อฮวาซึ่งแตกต่างไปจากตอนที่เธอแสดงออกด้วยท่าทางอันแสนสมบูรณ์แบบเมื่อครู่อย่างมาก

ลู่จยารู้สึกโมโหขึ้นมาทันทีหลังได้ยินคำพูดถูกเจิงอี้เหิง ทว่าพอเธอคิดจะลุกขึ้นก็ได้ยินเสียงคนที่เริ่มบทสนทนาถามจื่อฮวาดังขึ้นอีก "นั่นแปลว่าเธอไม่ได้ชอบคุณหมอเจิงคนนั้นนั่นเหรอ แต่จะว่าไปเขาก็ดูหยิ่งๆ นะ ผู้ชายคนอื่นปกติเจอเธอเป็นต้องยอมอ่อนข้อให้ตลอด แต่นี่เขากลับทำท่าเหมือนไม่เต็มใจจะคุยกับเธอ แล้วยังพา 'ยายง่อย' มาร่วมงานเลี้ยงสำคัญแบบนี้อีก

"ไม่รู้ว่าเขาคิดได้ยังไง"

จื่อฮวาหัวเราะเพรีตออกมาก่อนจะย้อนกลับไป "ฮ่าๆ ยายง่อย เธอไม่รู้หรือไม่ว่า 'ยายง่อย' ที่ยืนอยู่ข้างเขาอะไม่ธรรมดาอะ"

ได้ยินประโยคนั้นลู๋จยาาก็กังวลขึ้นมาทันที เธอได้แต่คิดในใจว่า หรือจื่อฮวาจะรู้ว่าฉันเป็นใคร ไม่แน่ต่อไปพวกเธออาจจะพูดเรื่องไม่ดีของฉันขึ้นมา ถ้าเป็นแบบนี้ก็คงขอให้พวกเธอช่วยพุงออกไปไม่ได้แน่...

ชีวิตคนเรานั้นเต็มไปด้วยอุปสรรค ลู๋จยาไม่รู้เลยว่าจะเดินไปทางไหน จึงจะรักษาชีวิตตัวเองเอาไว้ได้

แต่ถึงอย่างนั้นลู๋จยาาก็ยังอยากรู้ว่าจื่อฮวาจะพูดถึงเธอว่าอย่างไร

"...ไม่ธรรมดาายังไง" คนคนนั้นถามขึ้นมาด้วยน้ำเสียงแสดงความอยากรู้อยากเห็น

"ก็เธอคือ..."

จื่อฮวากำลังจะพูดแต่กลับโดนเสียงจากด้านนอกขัดจังหวะเสียก่อน "ขอโทษนะครับ คุณจื่อฮวาอยู่ด้านในหรือเปล่า"

"อยู่ค่ะ มีเรื่องอะไรหรือเปล่า" จื่อฮวาขานรับ

บริกรคนหนึ่งเดินมาที่หน้าประตูแล้วพูดเสียงดัง "คุณจื่อฮวาครับ คือว่าบริกรหญิงของเราทั้งหมดถูกเรียกรวมตัวเพราะดูเหมือนคุณผู้หญิงที่มากับคุณหญิงจะหายไป ผมเลยต้องขอรบกวนให้คุณช่วยดูสักหน่อยครับว่ามีสุขภาพสตรีที่ถือไม้ค้ำอยู่ในห้องน้ำหรือเปล่า"

"อ้อ" จื่อฮวาหันกลับมากวาดตาดูภายในห้องน้ำ "ได้ ฉันจะดูให้เดี๋ยวนี้" จากนั้นเธอก็พูดกับเพื่อนของตัวเอง "ไล่เคาะประตูทุกห้องแล้วเปิดเข้าไปดู"

ลู๋จยาได้แต่คิดในใจว่าเสร็จแน่ งานนี้เธอต้องถูกจับได้ตอนนี้แน่ๆ นักแข่งรถสาวกั๊ดฟันไซ้ไม้ค้ำปลดล็อกประตูห้องน้ำแล้วผลักมันออกก่อนจะส่งเสียงหัวเราะดังแหะๆ เมื่อหัวเราะเสร็จลู๋จยาาก็นึกอยากจะตบหน้าตัวเองสักที ทำไมเธอต้องรู้สึกผิดด้วย คนที่ต้องรู้สึกผิดจริงๆ ก็คือคนที่พูดจาลับหลัง

คนอื่นต่างหาก

ทว่าคนที่พูดถึงเรื่องของคนอื่นลับหลังอย่างจื่อฮวากลับไม่มีท่าทางรู้สึกผิดแม้แต่น้อย จื่อฮวายังคงวางมาดส่งรอยยิ้มตามมารยาทในแบบของตัวเองให้ต่อไป ดวงตาของจื่อฮวาโค้งลง เธอพูดยิ้มๆ กับลู่อุจยา "คุณลู่ มีอะไรจะให้ฉันช่วยไหมคะ"

"ฉัน...ฉันลุกไม่ขึ้นค่ะ รบกวนคุณช่วยพยุงฉันหน่อยนะคะ พาไปที่หน้าประตูก็ได้"

"ดูเหมือนคุณหมอเฉิงน่าจะรออยู่ด้านนอกนะ" จื่อฮวาเดินเข้ามาใกล้จนลู่อุจยาได้กลิ่นน้ำหอมจากตัวของหล่อน เป็นเพราะช่วงนี้เธอว่างมาก พอไม่มีอะไรจะทำจึงไปศึกษาเกี่ยวกับน้ำหอมชนิดต่างๆ มาหลายตัว ทำให้พอได้กลิ่นจึงรู้ทันทีว่านี่คือกลิ่นยามรุ่งอรุณของยี่ห้อโลเอเว่*

จื่อฮวายื่นมือข้างหนึ่งออกมาช่วยพยุงตัวลู่อุจยา ส่วนเธอก็ออกแรงดันตัวเองให้ลุกขึ้นยืน แต่เพราะขาของเธอชามากๆ จึงต้องนั่งลงอีกครั้งอย่างรวดเร็ว "ไม่ไหว ขาของฉันชามาก ลุกขึ้นไม่ไหวจริงๆ"

ทว่าจื่อฮวาไม่เชื่อจึงเรียกเพื่อนของตัวเองให้เข้ามาช่วย ทั้งคู่เข้ามาพยุงตัวลู่อุจยาอยู่หลายครั้ง แต่ทำยังไงลู่อุจยาก็ลุกไม่ได้สักทีทำให้จื่อฮวาเริ่มโมโห หล่อนจึงจูงลู่อุจยาก่อนพูดออกมา "คุณลู่ต้องให้คุณหมอเฉิงเข้ามาอุ้มคุณใช่ไหมคะถึงจะยอมลุกได้ ถ้าเป็นอย่างนั้นฉันจะไปเรียกคุณหมอเฉิงเข้ามาให้เดี๋ยวนี้เลย ยังไงชะตอนนี้ก็ไม่มีคนใช้ห้องน้ำพอดี"

"ไม่ใช่..." ลู่อุจยาไม่รู้จะอธิบายเรื่องที่ขาชาจนลุกไม่ขึ้นยังไงดี หน้าผากของเธอมีเหงื่อซึมออกมา แม้จะไม่อยากให้ใครคิดว่าทำตัวสำอวย แต่สุดท้ายเธอก็จำต้องพูดออกไป "คุณจื่อฮวาคะ รบกวนคุณช่วยเรียกคุณหมอเฉิงเข้ามาเถอะค่ะ ขาของฉัน...อาจจะมีปัญหา ก็ได้"

จื่อฮวาปรายตามองลู่อุจยาด้วยความไม่พอใจจนแทบจะเป็นการค้อนใส่

* โลเอเว่ (LOEWE) เป็นแบรนด์แฟชั่นของสเปน

ตอนนั้นเองลู๋ยาถึงมองออกอย่างชัดเจนว่าก่อนหน้าสิ่งทีจื่อฮวาแสดงออกมาทุกอย่างนั้นล้วนแล้วแต่เสแสร้งแก้งทำทั้งสิ้น

เสียงรอกเท้ากระทบพื้นดังกึกๆ เดินออกไปที่หน้าประตู จื่อฮวาพูดอะไรบางอย่างกับเจิงอี้เหิงแต่เพราะระยะห่างมีไม่น้อยลู๋ยาจึงได้ยินไม่ชัดเจน

ไม่นานนักจื่อฮวากับเพื่อนก็จากไป เจิงอี้เหิงที่ยืนอยู่หน้าประตูตะโกนถามออกมา "ขอโทษนะครับ ในห้องน้ำผู้หญิงมีคนอยู่หรือเปล่าครับ"

ไม่มีเสียงคนตอบรับ

เจิงอี้เหิงเดินเข้ามาด้านในถึงเห็นลู๋ยาที่มีเหงื่อออกเต็มหน้า ตอนนั้นตัวของหญิงสาวพียงอยู่ที่ผนังห้องน้ำ เขารับรู้ถึงความผิดปกติได้ในทันที จึงรีบเข้ามาเช็กขาข้างที่บาดเจ็บของลู๋ยา "คุณเป็นยังไงบ้าง"

"อู๋ๆ ขาก็ขาขึ้นมา ตอนแรกเป็นแค่ข้างเดียว..." ริมฝีปากของลู๋ยาซีดขาว บนหน้าผากของเธอมีเหงื่อซึมออกมาไม่หยุด "แต่สักพักขาอีกข้างก็ชาด้วย แล้วก็ขาไปเลยครึ่งตัว..."

ริมฝีปากของลู๋ยาลั่นเล็กน้อยขณะพูด

"อาจจะเป็นเพราะอาการแทรกซ้อนหลังการผ่าตัด ผมจะส่งคุณไปโรงพยาบาลเดี๋ยวนี้เลย" เจิงอี้เหิงอุ้มเธอขึ้นมา พอลออกจากห้องน้ำเขาสั่งการบริกรอยู่ครู่หนึ่ง หลังรับโทรศัพท์ที่มีถือขึ้นมาแล้วก็เตรียมตัวจะออกจากงาน ทว่าตอนจะเข้าไปในลิฟต์ก็บังเอิญเจอเข้ากับจื่อฮวาที่สวนออกมา

จื่อฮวาประหลาดใจเล็กน้อยด้วยไม่คิดว่าเจิงอี้เหิงจะอุ้มลู๋ยาออกมา จึงทักขึ้นว่า "คุณหมอเจิงดูจะกังวลใจเรื่องของคุณลู๋ยามากเลยนะคะ"

"ขอทางหน่อยนะครับ" เจิงอี้เหิงไม่สนใจที่จื่อฮวาประชด

"หา?" จื่อฮวาประหลาดใจยิ่งกว่าเดิม

"ลู๋ยามีอาการแทรกซ้อนหลังการผ่าตัด ตอนนี้อยู่ผมเลยต้องรีบพาเธอไปโรงพยาบาล ยังไงรบกวนคุณช่วยหลีกเลี่ยงให้หน่อย" เจิงอี้เหิงพูดด้วย

น้ำเสียงตึงเครียด

เขาไม่ค่อยเรียกชื่อเต็มของลูจยา จะมีก็แค่ตอนที่รื้อนรนามากๆ ถึงเรียกออกมาโดยไม่รู้ตัว

จิวฮวาตกใจกับท่าทีของเจิงอี้เหิงอย่างชัดเจนจึงรีบหลบทางให้ ได้แต่มองเจิงอี้เหิงอุ้มลูจยาเข้าไปในลิฟต์ตาปริบๆ ก่อนที่ประตูลิฟต์จะปิดลง โดยที่เจิงอี้เหิงไม่มองจิวฮวาเลยแม้แต่หางตา

เพื่อนของจิวฮวาซึ่งเดินออกจากลิฟต์มาด้วยก้อนอดใจไม่ไหวจึงอุทานขึ้น "ว้าว! หมอคนนั้นเท่มากอะ อย่างกับกำลังเล่นละครอยู่เลย"

"เธออย่าเพิ่งไปหลงใหลเขานักเลย" จิวฮวาพูดกับเพื่อนด้วยน้ำเสียงแข็งสั่งสอน "เมื่อไหร่เธอไม่ได้ยินที่เขาเรียกคุณลูหรือใจ 'ลูจยา' ช่วงนี้ชื่อนี้ดังมากนะ น่าเสียดายที่ฉันไม่ได้เอาโทรศัพท์ติดตัวมาด้วย ไม่งั้นฉันจะถ่ายรูปเก็บไว้เพราะยายลูจยาคนนี้ร้ายกาจมาก"

"ลูจยา..." เพื่อนของจิวฮวาคิดอยู่สักพักก่อนจะถอนหายใจออกมา "...นักบิดสาวชื่อดังที่แข่งรถกันแล้วบาดเจ็บหนึ่งตายหนึ่งนั้นใช่ใหม"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/396sjaX>